

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

leyla_yy (ZeZe)

leyla_yy (ZeZe)

leyla_yy (ZeZe)

leyla_yy (ZeZe)

leyla_yy (ZeZe)

leyla_yy (ZeZe)

leyla_yy (ZeZe)

leyla_yy (ZeZe)

leyla_yy (ZeZe)

gözlerine dikti. "Gözlerinin içine bakacağım ve korkmadığımı beni yıldırmadıklarını göstereceğim onlara. İşte o zaman bütün kâbuslar sana erecek ve ben huzur bulacağım." Eli karnına gitti ve hüzünle ekledi. "Onlar yüzünden bir daha çocuğum olmayacak. Bu yanlarına kalmamalı."

Trahern aksini söylemek, tekrar çocuk sahibi olacağına onu inandırmak istedi ama sözütükler boğazında düğümlendi. Morren'in bebeliği kaybetmişti gece geldi aklına.

"Bebegin erkek olduğunu söylemedim," dedi genç adam üzgün bir sesle. "Söyleyemedim." Başını iki yana salladı. "Çok küçüktü. Avucumun içi kadardı daha. Yaşama şansı hiç yoktu." Derin bir soluk aldı ve ekledi. "Yine de onu vafiz edip öyle gömdüm. Mezarı kulübenin arkasında."

Morren'in sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, onu tekrar kollarının arasına aldı Trahern. Genç kadının acısını, yüreğinin derinliklerinde hissediyordu.

"O gece öleceğimi sandım," diye fışıldadı Morren.

Trahern yüzünü avuçlarının arasına aldı ve alnını genç kadının alına dayadı. "Ama yaşayacak gücü buldun kendinde." Uzunca bir süre öyle durdular.

Morren kollarını boynuna doladı ve ondan güç almak istercesine sımsıkı sarıldı Trahern'e. Teni, yaz esintisi gibi kokuyordu. Daha birkaç saat önce olanlardan sonra Morren'e bu şekilde sarılmak Trahern'i tedirgin ediyordu ama desteğe ve morale ihtiyacı vardı.

Trahern, her ne kadar destek olmak için onu kollarının arasında tutsa da, narin bedeninin içinde uyandırdığı hisleri de görmezden gelemedi. Onu bırakmayı hiç istemiyordu. Hep böyle kollarında tutmak, sıcaklığını hissetmek, kokusunu içine çekmek istiyordu. Morren ona huzur veriyor, acısını hafifletiyordu.

Güzel ve arzu uyandıran bir kadındı ama bundan daha fazlası vardı onda. Morren de çok acı çekmiş, çok şey kaybetmişti Trahern gibi. Belki ondan bile fazla ama diremiyor, hayata tutunmaya çalışıyordu.

Yüzünü kaldırıp ona baktığında, Trahern bir kez daha genç kadını öpmeye arzusuna yenik düştü. Dudaklarına uzandı ve acısını hafifletmek istercesine nazikçe öptü onu.

Morren ilk anda tedirgindi ama kısa bir süre sonra dudakları aralandı ve karşılık vermeye başladı. Kar taneleri kadar hafif, güneş kadar yakıcıydı dudakları ve Trahern'in içinde hiç tanımadığı bir açlık uyandırmıştı.

Bedeni buna anında tepki vermişti. Kalçaları birbirine değmiyor-du ama yinede, yakınlığının yarattığı etkiyi Morren'in fark etmemesini umdu. Böyle bir şeyin, bir daha olmayacağını söylemişti ona ama kendisine engel olamamıştı. Kontrolünü iyice kaybetmeden bu öpüşmeye bir son vermesini söylüyordu mantığı ama buna henüz hazır değildi.

Bunun yerine öpüşünü derinleştirdi ve dili yavaşça genç kadının ağzına kaydı. Bir kadını bu şekilde öpmeyeli çok zaman olmuştu. Ciara kollarına atılmadan sadece küçük bir öpücük kondururdu dudaklarına. Sevişmeleri sırasında bile öpüşmeleri kısa ve aceleliydi.

Morren farklıydı. Sanki buna ihtiyacı varmış, içinde bulunduğu karanlıktan onu bu öpücük kurtaracakmış gibi bütün benliğiyle karşı-lık veriyordu Trahern'e.

Elleri, Trahern'in başına kaydı ve yeni yeni uzamaya başlayan saçlarını okşadı. Derken geri çekildi ve "Sandığımdan çok daha yumuşaklar," dedi boğuk bir sesle. Dudakları kabarmış, yanakları kızarmıştı. "Saçlarını yeniden uzatmalısın," diye mırıldandı.

Trahern bunu istediğinden emin değildi. En azından intikamını alana kadar. Ama o anda önemli olan bu değildi. Morren'in özellikle öpüşmeleriyle ilgili konuşmaktan kaçındığının farkındaydı. Trahern de ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu.

Trahern'in aklından geçenler hissetmiş gibi geri çekilmeye çalıştı ama dengesini kaybedip tekrar ona yapıştı. Trahern'in bedeninin öpüşmelerine verdiği tepkiyi fark ettiğinde Morren'in rengi soldu.

"Morren..."

Genç kadın hızla geri çekildi ve elleriyle yüzünü örttü. Başını iki yana sallarken "Bir şey söyleme," dedi soluk soluğa. "Sözünden dönmüş değilsin, öpmeni isteyen bendim. Bu benim hatam."

"Hayır." Bileklerinden tutup, ellerini yüzünden uzaklaştırdı ve gözlerine bakmaya çalıştı. "Senin hatan değil. Belki de kimsenin hatası değil ama benimle gelmemen için önemli bir neden. İkimiz için de en iyisi, kendi yollarımıza gitmemiz."

Morren, hissetmek istemediği arzular uyardırıyordu içinde ve onunla ne kadar çok vakit geçirirse, bu arzulara karşı koymak o kadar zorlaşıyordu. Her şey bir yana, en büyük endişesi, bir an için bile olsa kendisini kaybedip Morren'i korkutmaktı.

Morren'in rengi daha da soldu ama geri çekilmedi. "Seninleken kendimi güvende hissediyorum Trahern. Senin yanıdayken geçmişi unutuyorum." Bakışlarını yere indirdi. "Beni neden istemediğini anlıyorum. O adamlar..."

Trahern'in içi aniden büyük bir öfkeyle doldu. "Düşündüğün bu mu? O pisliklerin, yaptıklarından seni sorumlu tuttuğuma ve bu yüzden sana dokunmak istemediğime mi inanıyorsun?"

"Hayır ama..."

"Seni öptüm çünkü üzgündün ve kendini iyi hissetmeni istedim. Sen güzel bir kadınsın Morren ve mutlu olmayı, bir aile kurmayı hak ediyorsun." Öfkeyle derin bir soluk aldı ve devam etti. "Seni öptüğüm için kendime kızıyorum çünkü buraya Ciara'nın intikamını almaya geldim ama seninle geçirdiğim her gün, Ciara aklımdan biraz daha uzaklaşıyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor Morren. Ona ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum çünkü seninle olduğumda, Ciara aklıma bile gelmiyor."

Morren, Trahern'in sözlerinin verdiği şaşkınlıkla donup kalmıştı adeta. Trahern kendisini bir pislik gibi hissediyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Morren ve uzanıp yanağını okşadı. "Her ikimiz için de."

Trahern yanağındaki eli tutup, sıkıca kavradı. "Ben de."

"Nerdeyse bir yıldır bir erkeği değil öpmek dokunmadım bile," dedi hafifçe yanakları kızarak. "Ve birkaç dakika öncesine kadar bunun düşüncesi bile beni dehşete düşürüyordu."

Trahern bunu duyduğu için mutlu olmalıydı belki ama kafasının içinde uyarı çanları çalıyordu. Ama o daha uygun bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Morren geri çekildi.

"Ve bunun için sana minnettarım," dedi ve omuzlarındaki şalı düzeltti. "Jilleen'i görebilmem için bana yardım edeceksin değil mi? Bu gece yanında olmalıyım, yalnız kalmasını istemiyorum."

Sanki o öpüşme hiç yaşanmamış, aralarında hiç bir şey geçmemiş gibi sırtını dikleştirdi ve yüzünde cesur bir ifadeyle genç adama baktı. Trahern başını hafifçe salladı.

Morren'in ona olan güveni ve işleri onun için yoluna koyacağına olan inancı gururunu okşuyordu ve her şeye rağmen kendisini iyi hissetmesini sağlıyordu. Bir kez daha genç kadının elini tuttu ve sessizce, bakışlarıyla söz verdi. Her şey yoluna girecekti.

~ On Birinci Bölüm ~

NASIL yaptığını bilmiyordu ama Trahern sözünü tutmuştu ve Katla'nın da yardımıyla nöbetçi engelini aşmayı başarmıştı. Jilleen'i kollarının arasına alıp sıkıca sarıldığında, kapıda durmuş onları izleyen Trahern'e bakışlarıyla teşekkür etti.

Şafağa kadar, Morren kardeşini bir an olsun bırakmadı. Gözlerini bile kırpmadan, sessizce birbirlerine sarılıp yattılar ve günün ağarmasını beklediler. Şafağın sökmesine yakın Jilleen doğruldu ve yüzünü ablasına döndü.

"Yaptığımdan pişman değilim."

"Bunu düşünme şimdi." Kardeşinin bakışlarında on üç yaşında bir kızın masumiyeti yoktu artık.

Jilleen dizlerini karnına çekti ve bacaklarına sarıldı. "Öldüğüne memnunum," dedi sanki ablasını hiç duymamış gibi.

Morren doğruldu ve kardeşinin yüzüne düşen bir tutam saçı kucağının arkasına sıkıştırdı. "Unut onu. Artık bize bir şey yapamaz."

Jilleen'in dudakları titredi ve ablasının ellerine yapıştı. "O gece daha hızlı koşmalıydım. Eğer yakalanmasaydım, ikimiz de güvende olacaktık."

Akmayan yaşlar Morren'in gözlerini yakıyor, yüreği sızlıyordu. "Senin hatan değildi."

"Benim hatamdı. Ve hatamı telafi etmek için bir şey yapabildim sonunda."

Trahern'in sesini duyduklarında ikisi de şaşkınlıkla yerlerinden sıçradılar. Yanlarına geldiğini fark etmemişlerdi bile.

"Morren'in intikamını almak istemeni anlıyorum ama o adamı öldürmek senin işin değildi. Büyük bir riske atıldın." Trahern tek dizinin üzerinde, yere çöktü ve kızın gözlerinin içine baktı. "Biz altı kardeşтик," dedi Trahern. "Kardeşten de öte aslında. Aramızdaki bağ çok kuvvetlidir. On yıl kadar önce Normanların saldırısına uğradık. Düzinelerce asker, kaleyi yerle bir ettiler ve o gece en büyük kardeşimiz olan Liam'ı kaybettik."

Sesindeki acı belli belirsizdi ama Jilleen'in dikkatinden kaçmamıştı. "Onu kurtarmaya çalıştınız," dedi yavaşça.

"Çalıştık ama yeterince hızlı davranamadık."

"Normanlar'dan intikam almak istedin değil mi?"

"Hem de çok. Ama ağabeyim Bevan hepimizden çok istiyordu intikam almayı. Liam'la birbirlerine çok yakınlardı ve yüreği çok uzun bir süre intikam ateşiyle yandı. Sadece Liam için değil üstelik. O saldırıda karısının da öldüğünü sanıyordu ve içindeki öfke her geçen gün daha da büyüyordu."

Jilleen'in gözünden aşağı tek damla yaş süzülürdü ve bacaklarına daha sıkı sarıldı.

"Hepimiz için çok zordu ama hayat devam ediyordu. Zamanla insan her şeyi unutuyor, acılarını bile." Uzanıp Jilleen'in saçlarını okşadı. "Hazır vakit varken biraz uyumaya çalış."

Jilleen, söz dinleyen küçük bir kız gibi uzanıp başını ablasının kucağına yasladı.

Morren, Trahern'in elini tuttu ve hafifçe sıkarak sessizce teşekkür etti ona. Hayat devam ediyor demişti Jilleen'e. Günün birinde gerçekten acılarını unutup yaşamlarına devam edebilmeyi umuyordu.

Vikinglerin reisi Dagmar, şafaktan hemen sonra herkesi bir araya topladı. Bütün geceyi uykusuz geçiren Morren'in gözlerinin altında gölgeler vardı ve kardeşinin elini bir an olsun bırakmıyordu.

Kalabalık, meydanın tam ortasında duran haydutun cesedinin etrafında toplanmıştı. Kadın, erkek herkes tek tek yanından geçip cesede baktılar. O'Reillyler'in hepsi de adamın, kaleye baskın yapan haydutlardan biri olduğunu onaylamıştı.

Kalabalıktan öfkeli konuşmalar yükselirken Trahern sessizce bekledi. Sesler alçalıp, öfkeler dindiğinde Jilleen'e cesaret verici bir bakış attı. Ardından gür ve güven dolu bir sesle konuşmaya başladı.

"Jilleen O'Reilly'nin bu adamı öldürmemesi gerektiği doğru. Ama adam yaşamayı hak ettiği için değil, Jilleen küçük bir kız olduğu için. Burada, ben de dâhil olmak üzere, bu adamın canını almak isteyen bu kadar insan varken bunu masum bir kızın yapmış olması çok acı."

"Yaptığı şeyin bir bedeli olmalı," diye araya girdi reis. "Ne olursa olsun bir can aldı ve cezasını çekmeli." Morren kardeşinin elini daha sıkı kavradı. Trahern tam itiraz etmek için ağzını açmıştı ki reis ekledi. "Ama küçük bir ceza."

Reis ayağa kalktı ve yıkık kulübeleri işaret etti. "Önümüzdeki bir ay boyunca, Jilleen diğerleriyle birlikte çalışacak ve kalenin eski haline getirilmesine yardım edecek. Akıttığı kanın cezasını çıkararak ödeyecek."

"Tek bir taş bile kaldırmamalı aslında," dedi Trahern.

"Kararımı mı sorguluyorsun?" Reis, tam karşısına geçip dik dik genç adama baktı. Trahern'in tepkisini kişisel bir tehdit olarak almıştı.

Reisin ne düşündüğü ya da neye inandığı Trahern'in umurunda değildi. "On üç yaşındaki bir kız, katillerle bir tutulamaz. Adamın kim olduğunu bilmiyoruz ama buradaki herkes haydutlar arasında olduğuna tanıklık etti. İşlediği suçlardan kimsenin şüphesi yok üstelik hafif suçlar da değil."

"Tamam Trahern," diyerek ikisinin arasına girdi Jilleen. "Cezamı kabul ediyorum." Trahern'in elini tuttu ve hafifçe sıktı. "Üzerime düşeni yapacağım."

Reis uzunca bir süre Trahern'e baktıktan sonra tekrar kalabalığa dönüp erzak ihtiyaçları ve kalede acil yapılması gereken işlerden bahsetmeye başladı.

Jilleen, Trahern'in elini bırakıp tekrar ablasına sokuldu. Birkaç dakika sonra Katla geldi yanlarına. İki kardeşe uzun uzun baktıktan sonra Trahern'e döndü.

"Senin yokluğunda onlara göz kulak olacağım. Söz veriyorum."

Katla'nın sözünde duracağından şüphesi yoktu Trahern'in. Güçlü ve sözü geçen bir kadındı. İki kardeşi gönül rahatlığıyla ona emanet edebileceğini biliyordu ama yine de tereddüt ediyordu. Morren'i terk ediyormuş gibi hissediyordu kendisini. Tıpkı Ciara'yı kaderine terk ettiği gibi. Ne yaparsa yapsın içindeki huzursuzluktan bir türlü kurtulamıyordu.

Reis, birkaç adamıyla birlikte köye doğru yola çıkarken kalabalık da dağılmaya başladı. Sonraki birkaç saat boyunca Trahern, Morren ve Jilleen ile birlikte kulübelerin yapımına yardım etti. Ama ağır iş temposu bile ara ara dönüp Morren'e bakmasını engelleyemedi.

Buğday sarısı saçlarını tek bir örgüyle arkasında toplamıştı ve şalını sıkıca omuzlarına sarmıştı. Kardeşini bir an olsun yanından ayırmadan diğerleriyle birlikte çalışıyordu ama bakışları sık sık tarlalara kayıyordu. İnşaatta çalışmak yerine tarlarda çalışmak istediği çok açıktı.

"Gidip kalan buğdayları kesmek ister misin?" diye sordu genç adam. Birkaç saat içinde işlerini bitirirlerdi.

"Jilleen'i yalnız bırakmak istemiyorum."

"Ben çocuk değilim, Morren," dedi Jilleen. "Devamlı bana göz kulak olman gerekmiyor." Morren kuşkuluydu ama Jilleen elini tutup gülümsedi. "Beni merak etme. Açığı burada çalışmaya, çamurlu tarlarda çalışmaya tercih ederim. Trahern'le git, ben burada iyiyim."

O sırada Katla yanlarına gelip tek koluyla sarmıştı Jilleen'i. "Merak etme, gözüm üstünde olacak."

Katla'nın sözleri genç kadını rahatlatmış olacak yüzündeki endişeli ifade kayboldu. "Tamam. İşimiz uzun sürmez zaten."

Trahern, tırpanları aldı ve klandan birkaç kişiye, onlarla birlikte tarlaya gelip gelmeyeceklerini sordu. Yardım alırlarsa işleri çok daha çabuk biterdi ama kimse yanaşmamıştı. Kalede yapılacak bu kadar iş

varken, yarısından çoğu yanmış tarlaları kimse önemsemiyordu. Morren buğdayların çürütmesinden bu kadar endişelenmese, Trahern de önemsemezdi. Ama Morren'le toprak arasında tuhaf bir bağ vardı ve tarlada çalışırken son derece huzurluydu. Önceki gün kurtardıkları buğdaylar, ona umut vermişti adeta. Yaşama tekrar sarılma umudu.

Yan yana yürüyerek kaleden çıktılar. Trahern, onunla tekrar yalnız kalmanın iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Öptüşmeleri onu tahmin ettiğinden de fazla etkilemişti. Bütün gece Morren'i düşünmüş, onu düşlemişti. Dudaklarının yumuşaklığı ve masumiyeti bir türlü aklından çıkmamıştı. Morren, yaşadıklarına rağmen halen çok güzel ve arzu uyandıran bir kadındı. Ve Trahern onu fazlasıyla istiyordu.

Önceki gece yağın yağmur nedeniyle nerdeyse balçığa döndüsen yolda zar zor ilerliyorlardı. Otlarla kaplı alanda yürümek nispeten daha kolaydı. Tarlaların durumu da farklı değildi. Çamura bata çıka yerlerini aldılar ve işe koyuldular.

Morren birden durup ona döndü ve "Teşekkür ederim," dedi. "Kardeşimin yanında yer aldığın ve onu savunduğun için."

"Jilleen için endişelenme gerek kalmadı," dedi Trahern. "Dün gecedan sonra herkes onu daha çok sahiplendi ve gözleri üzerinde. Katla bile ona, kendi kızymış gibi davranıyor."

Morren hafifçe gülümsedi. "Sanırım Katla, onu kaybettiği kızının yerine koyuyor. Hayattaki yeni amacı Jilleen'le ilgilenmek sanki. Jilleen yeniden bir koruyucu anneye ve yuvaya sahip olmuş gibi görünüyor."

"Ya sen? Sende yeniden bir yuvaya sahip olmuş gibi hissediyor musun?"

Morren'in gülümsemesi soldu. "Hayır." Bir avuç dolusu başağı kavrayıp, saplarından kesti. "Pek sayılmaz. Herkes, tanıdıkları o eski Morren olduğumu sanıyor ama değilim."

"Eskisinden çok daha güçlü bir kadınsın artık."

Morren bakışlarını ona çevirdi. "Bazen, bir parçamın o gece öldüğünü düşünüyorum."

Trahern, tırpana yaslanıp dikkatle genç kadını süzdü. Morren kendisini, Trahern'in gözüyle görebilseydi keşke.

"Dün gece seni öptüğümde, korktun mu?"

Morren'in tırpanı kaldıran eli bir an havada asılı kaldı. Sonra yaşıca indirdi aşağıya. "Biraz."

"Sana zorla sahip olabileceğimi düşündün mü?"

Morren başını iki yana salladı.

"Çünkü böyle bir şeyi asla yapmayacağımı biliyorsun." Genç kadına yaklaşıp elini omzuna kodu. "Sana değer veren, önemseyen bir erkek karşına çıktığında korkman için bir neden olmadığını göreceksin. Eğer birini seversen, almaktan çok vermek istersin."

Morren elini tuttuğunda, tatlı bir sıcaklık yayıldı genç adamın içine. Onu kollarının arasına almak isteğini zorlukla bastırarak geri çekilmeye çalıştı ama ayağı kaydı ve dengisini kaybedip düştü.

"Lanet olası çamur," diye homurdanarak ayağa kalktı. Morren'in gülümsemesini bastırmaya çalıştığı gözünden kaçmamıştı. "Bastiğin yere dikkat et, çok kaygan..."

Trahern daha cümlesini bitiremeden Morren çamurda kayıp, yüz üstü yere kapaklandı. Kendi haline gülerek yerde sırt üstü döndü genç kadın. Her yanı çamura bulanmıştı.

"Bu çok korkunç, çamur banyosu yapmış gibi görünüyoruz." Elbisesinin koluyla yüzüne bulanış çamurları silmeye çalıştı ama daha beter bulaştırdı.

Trahern ayaklarını yere sıkıca basıp genç kadına yardım etmek için uzandı. "Dikkat et."

"Tanrım, her yanı çamur içinde." Buna rağmen gözlerinin içi gülüyordu.

"Buğdayları kesmek için iyi bir gün olduğunu sanmıyorum," dedi Trahern. "Neyse ki çoğunu kurtardık."

"Pes mi ediyorsun?" dedi Morren çamurda kaymamaya dikkat ederek tırpanını yerden aldı. "Üzerini kirletmekten mi korkuyorsun?"

"Zaten kirlendiler. Üstelik bunlardan başka kıyafetim yok."

Moren, dikkatli adımlar atarak tekrar işe koyuldu. "Sen istersen dönebilirsin. Ben kalanları hallederim." Sözüne daha yeni bitirmişti ki ayağı tekrar kaydı ve dengisini kaybetti. Morren sırt üstü yere düşerken tırpan da elinden kaymış, Trahern'e doğru savrulmuştu.

"İsa aşkına." Genç adam başına çok az bir mesafe kala yakaladı tırpanı ama yüreği ağzına gelmişti.

Morren dizlerinin üzerinde doğrulup dehşet içinde ona baktı. "Aman Tanrım. Trahern çok üzgünüm ben..."

"Saçlarını tıraş etme zamanının geldiğini biliyorum ama bu şekilde tıraş etmek istediğimi sanmıyorum."

Morren yere oturup çamurlu ellerini kucığında birleştirdi. "Çok özür dilerim. Bir kazaydı."

"Bugün için tirpanla işi bitti genç bayan. Canım kıymetli."

Morren ayağa kalkmaya çalıştı ama bir kez daha kayarak yere düştü. "Bu çamurda ayakta kalmak imkânsız. Kaleye emekleyerek geri dönsen daha kolay olacak."

Trahern ayaklarını yere sıkıca bastı ve Morren'i yerden kaldırıp kucığına aldı. "Bir daha düşmeni göze alamayacağım. Seni otlara kadar taşımak en iyisi."

Morren kollarını boynuna dolarken, Trahern dikkatli adımlarla çamurda yürümeye çalışıyordu.

"Geceki yağmurdan sonra her yerin çamur olacağını düşünmem gerekirdi."

"Toprakla uğraşmayı seviyorsun değil mi?"

"Toprakla uğraşmayı seviyorum, çamuru değil."

Trahern dengisini kaybetmeden onu güvenli bir yere taşımaya başladı. Morren'i otlarla kaplı zemine bıraktı ve hemen geri çekildi.

Genç kadın dehşet içinde bir kendine bir de Trahern'e baktı. "Bizi bu şekilde kaleye alacaklarını hiç sanmıyorum. Acil yıkanmaya ihtiyacımız var."

Çamurla birlikte elbisesi bedenine sıkıca yapışmıştı ve bedeninin kıvrımlarını gözler önüne seriyordu. Elbisesinin yakası aşağı kaymış, tek omuzu açıkta kalmıştı. Dolgun göğüsleri elbisenin yakasından dışarı taşmak üzereydiler ve uçları da soğuktan dikleşmişti.

Trahern'in bedenini bir ateş sardı adeta. Her yanı çamur içinde olmasına rağmen Morren son derece çekici görünüyordu. Önceki gece hissettiğinden daha şiddetli bir arzuya doldu içi.

Tek bir kelime daha etmeden nehrin yolunu tuttu. Suyun soğuk olması umurunda bile değildi. Yüzeyi buz tutmuş bile olsa fark etmezdi. O anda üzerindeki çamurlardan çok, içini yakıp kavuran ateşten kurtulmaktı tek derdi. Kayalardan birinin üzerine çıkıp gözünü

kırpmadan dondurucu derecede soğuk suya daldı ve hızlı kulaçlar atarak nehrin karşısına doğru yüzmeye başladı.

Morren kıyıda durup bir süre merakla Trahern'i izledi. Birden bire dönüp gitmesine anlam verememişti. Bir an onunla şakalaşırken hemen sonra öfkeli bir boğa gibi ondan uzaklaşmıştı.

Tereddütle, nehrin sakin sularına baktı. Soğuk olduğunu tahmin etmek güç değildi ama çamur üzerinde kurumaya başlamıştı ve bir an önce çamurlardan kurtulmazsa kaşınmaya başlayacaktı. Asıl sorun bu kadar soğuk bir suya girmeye cesaretinin olup olmadığıydı.

"Ne kadar kötü?" diye seslendi Trahern'e.

Trahern doğrulup ayağa kalktı ve yüzündeki suları sildi. "Senin için çok soğuk." Üzerindeki çamurdan tamamen kurtulmuştu. Sudan çıkmak için acele eder gibi de görünmüyordu.

O kadar soğuk değildi demek ki.

Cesaretini kaybetmeden önce şalını yere bıraktı koşarak kendini nehrin dondurucu sularına atladi.

Soğuk suyun şokuyla, belkemiğine bir bıçak saplanmış gibi hissetti Morren. Suyun içinde kaskatı kalmıştı. Yüzeye çıktığında dişleri birbirine vuruyor, çenesi titriyordu.

"Tanrı aşkına, bunu neden yaptın?" Trahern hızla ona doğru yüzüp tekrar suya batmadan belinden yakaladı.

"Sa... Saçımı yıkamalıyım," dedi Morren titreyerek.

"Su çok soğuk, boğulabilirsin."

"Bo... Boyum yeterince uzun. Ayakta durabilirim." Başını geriye yatırp saçlarındaki çamuru akıtmaya çalıştı. Trahern bir eliyle ense-sini kavrayıp diğeriyle çamurlar tamamen temizlenene kadar saçlarını yıkadı.

"Kahretsin Morren. Kaleye dönünce sıcak suyla yıkanabilirsin. Bunu yapmak zorunda değildin." Onu kucığına alıp kıyıya taşıdı. Soğuk rüzgârla birlikte daha da şiddetli titremeye başladı genç kadın. Trahern şalını omuzlarına sardı ama bir faydası olmadı.

"Bu kadar soğuk olduğunu tahmin etmedim," diye itiraf etti. "Karşı kıyıya kadar yüzdün, sudan çıkmak için acele eder gibi bir halin de yoktu."

"Senden daha iriyim ve soğuk suda yüzmeye alışkınım."

Morren'i tekrar kucağına aldı ve hızlı adımlarla kalenin yolunu tuttu. Morren, biraz olsun ısınabilmek umuduyla sımsıkı sarılmıştı ona. Kale kapılarına yaklaştıklarında Trahern birden durdu ve onu yere indirdi. Morren ilk anda dengesini bulamadı ve genç adamın omuzlarına tutundu.

"Özür dilerim," dedi üzgün bir sesle. "Seni dinlemeliydim." Tır tır titriyordu genç kadın ama titremesinin tek nedeni soğuk değildi.

Trahern'in gri gözlerindeki karanlık bakış soğuktan çok daha etkiliydi. Onu arzulayan bir adamın bakışlarıydı bunlar. Ondan uzaklaşması için Morren'e bir fırsat veriyordu. Hayır dediği takdirde Trahern'in ona elini bile sürmeyeceğini biliyordu ama kontrolünün sınırına geldiği de açıktı.

Bakışları tenini yakıyordu. Adeta her kıvrımını beynine kazımak istiyormuş gibi göğüslerinden aşağıya bacaklarına kaydı bakışları. Elbisesinin ıslak kumaşının altında, göğüslerinin gerildiğini hissetti ve bacaklarının arasında hissettiği beklenmedik sıcaklıkla irkildi.

Trahern MacEgan, asla hissetmeyeceğine inandığı duyguları hareketle geçirmişti. Yaşadıklarından sonra bir erkeği arzulamasının mümkün olmayacağını sanıyordu.

O anda tek istediği tekrar kollarının arasında olmak, sıcaklığını hissetmekti. Kollarında güvende idi ve ne olursa olsun Trahern'in onu asla incitmeyeceğini biliyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Trahern bir adım yaklaşarak.

"Ne için?" diye sordu neredeyse fısıldarcasına.

"Bunun için." Trahern ensesini kavradı ve büyük bir açlıkla dudaklarına uzandı.

ZeZe

~ On İkinci Bölüm ~

Vahşi bir arzu, tüm bedenini etkisi altına almıştı adeta. Daha önce hissetmediği kadar büyük bir tutkuyla Morren'i öperken aklını yitirmiş gibiydi. Bu yaptığının çok yanlış olduğunu biliyordu ama o kadar güzeldi ki. Onu gülümserken gördükten sonra arzularıyla savaşacak gücü kalmamıştı.

Vicdanı durmasını, Morren'i serbest bırakmasını haykırıyordu. Ona saldırıan adamlardan ne farkı vardı o anda? Ama Morren karşı koymuyordu. Aksine kollarını boynuna dolamış, öpüşüne karşılık veriyordu. Sonunda sağduyusu baskın çıktı ve geri çekildi.

Mavi gözlerde hissettiği arzusun yansımaları gördüğünde, onu tekrar öpmemesini engelleyen tek şey gözlerinin derinliklerinde fark ettiği korkuydu.

"Trahern..."

"Bir şey söyleme." Kendisini zalim bir suçlu gibi hissediyordu. "Bir an için kendimi kaybettim. Özür dilerim." Derin bir soluk aldı ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Belki Katla'nın yanında sana

verebileceği yedek bir elbisesi vardır. Yoksa bile ateşin yanında hemen ısınırın.”

Asıl istediği bir battaniyenin altına girip onu kendi bedeninin sıcaklığıyla ısıtmaktı. Ateşin karşısına uzanıp, çıplak bedenini okşadığını düşündü bir an ve kendisine duyduğu öfke daha da arttı. Ciara'nın anısına ihanet etmesi bir yana, yaşadığı korkunç şeylerden sonra Morren'le ilgili böyle hayaller kurması affedilir şey değildi.

“Ben buğdayları almaya gidiyorum,” dedi oradan bir an evvel uzaklaşma ihtiyacıyla ve hemen arkasını döndü.

Tomar haline getirdiği buğdayları sırtına alıp geri döndüğünde ıslak kıyafetine ve soğuğa rağmen Morren onu bekliyordu. O an ellerinin dolu olmasına şükretti genç adam. Elleri dolu olmasa, onu tekrar kollarının arasına alacağından şüphesi yoktu çünkü.

“Kaleyi ateşe vermek ister gibi bir halin var,” diye mırıldandı genç kadın. “Sorum ne?”

Her şey. En büyük sorun da benim. Kafasını taşlara vurması gereken pislik herifin tekiyim.

“Sorum yok. Sadece üşüdün.”

Morren şalına sıkıca sarılıp onunla birlikte yürümeye başladı. “Üzerimde kuru bir elbiseyle, ateşin başında oturmağın hayalini kuruyorum ama kimsenin yedek kıyafet getirmediğini sanmam. Geceyi burada geçirmeyi planlamamıştık. Reisin adamları henüz ihtiyacımız olan erzaklarla eşyaları getirmediler.”

Kaleye girdiklerinde, Morren'in bir konuda yanıldığını gördüler. Yığınlar halinde erzak gelmişti ama getirenler Vikingler değildi.

Bir grup keşiş yanlarında çuvallar dolu erzak ve kıyafetle kaleye gelmişlerdi. Başrahibin talimatları doğrultusunda erzakları dağıtıyorlardı.

Morren keşişleri gördüğüne memnun olmuştu ama genç adam aynı duyguları paylaşmıyordu. Kafasını kurcalayan sorulara bir yenisi daha eklenmişti sadece. Keşişler, o kadar zamandan sonra neden kaleye gelmek için o günü seçmişlerdi?

Morren, peder Chrysoganus'un yanına gidince Trahern sırtında taşıdığı buğdayları götürüp diğer yığının yanına bıraktı. Ardından ısınmak için erkeklerin kulübesine yöneldi. Soğuk iliklerine kadar işlemişti adeta.

İçeri girdiğinde Ciara'nın kardeşi Aron'u gördü. Bir köşeye çekilmiş, kök birası içiyordu. Onunla karşılaşmak hissettiği vicdan azabını daha da artırdı. Yüzüne bile bakamıyordu. Doğruca ateşin karşısına geçti ve ısınmak için ellerini uzattı.

Kısa bir süre sonra Aron da yanına gelmişti. İfadesi gergindi ve sıkıntılı görünüyordu. “Bizi bırakıp gideceğini duydum.”

“Gall Tir'e gidiyorum,” dedi Trahern. “Diğerlerini bulmak için.”

“Onu da götüreceksin mi?”

Aron'un Morren'i hissettiğini anlamak hiç zor değildi. “Hayır. Sen ve birkaç O'Reilly'nin benimle geleceğinizi umuyordum.”

“Ben gelirim,” dedi kulübenin girişinden gelen bir ses. Gunnar Dalrata kaşları çatık, bakışlarında şaşkın bir ifadeyle kapıda durmuş Trahern'e bakıyordu. “Sana ne oldu?”

“Yüzüdü.”

Gunnar'ın yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. “Kendi isteğinle mi?” Aklına gelen bir düşünceyle bir an durdu ve alaycı bir ifade yerleştirdi yüzüne. “Bütün bir sabahı Morren O'Reilly'ye geçirsem eminim ben de soğuk nehire atardım kendimi.”

Aron'un bakışlarının öfkeyle karardığı Trahern'in dikkatinden kaçmamıştı.

“Çeneni kapalı tut, Viking,” dedi Aron. “Beyinsizin teki olduğun çıkıyor ortaya.”

Sözükler Aron'un ağzından çıkar çıkmaz Gunnar üzerine atılıp boğazına yapışmıştı. Onu duvara yapıştırıp buz gibi bakışlarını gözlerine dikti. “Çenemi kapatmak yerine senin beynini patlatmama ne dersin İrlandalı?”

“Bırak onu,” diye uyardı Trahern. Fiziksel bir müdahale de bulunmamıştı ama ikisi de bunun an meselesi olduğunu biliyordu. Gunnar isteksizce Aron'u serbest bıraktı. Viking'in fevri hatta öfkeli bir yapısı vardı ama her nedense, Trahern devreye girdiğinde hep geri çekiliyordu.

“Bizimle gelebilirsin,” dedi Gunnar'a. “Tabi öfkeni sadece düşünme yönetmek koşuluyla. Öfkeni O'Reilly'ler'den çıkarmanı istemiyorum.”

“Onlardan birinin, bizimle gelmesini neden istediğini aklım almıyor. İlk fırsatta düşmanın tarafına geçecektir.”

Birkaç gün öncesine kadar Aron'la aynı fikirdeydi ama Gunnar'ı düşman olarak göremezdi artık. Söylediklerini duymazdan gelerek sorusunu yeniledi. "Bizimle geliyor musun?"

"Evet," dedi Aron hafifçe öksürerek. "Aslında Gunnar'ın bizimle gelmesini istemene şaşırırmalıyım. Kan çekiyor olmalı."

"Ne demek istiyorsun?"

Aron kulübenin çıkışına yöneldi. "Kendine bir bak Trahern. Sen kabullenmek istesen de istemesen de onlardan birisin."

"Ben bir MacEgan'ım. Büyükbabam Viking kanı taşıyor olabilir ama..."

"Hayır," dedi Aron kapıda durarak. "Sen de tıpkı onlar gibi bir Vikingsin."

Trahern tepki veremeden Aron gözden kaybolmuştu. Bir an peşinden söylediklerinin hesabını sormayı düşündü ama ne faydası olacaktı? Viking kanı taşıdığını inkâr etmiyordu ama bu kim olduğu gerçeğini değiştirmezdi. O bir MacEgan'dı ve İrlandalıydı. Bunu Aron'un kafasına vura vura kabul ettirmek zor olmazdı.

Gunnar'ın dikkatli bakışlarını üzerinde hissedip ona döndü. "Ne?" diye sordu öfkeyle. "Söylediği şeye inanmıyorsunuz herhalde."

"Hayır," dedi Gunnar, gözünü dahi kırpmadan. Kuşku uyandıracak kadar çabuk olmuştu cevabı. "Ama önemli olan senin neye inandığın, benim değil."

"O halde ne halt etmeye gözlerinizi badi diktin?"

"Özel bir nedeni yok MacEgan," dedi Gunnar rahat bir tavırla ama gözlerinde tuhaf bir pırıltı vardı. "Seni ilgilendiren bir neden değil en azından."

Gunnar'ın yalan söylediğini hissediyordu ama nedeni hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Sağanak yağış nedeniyle, akşam herkes kulübelere dolmuştu. Keşişlerin getirdikleri arasında, ona göre bir kıyafet olmadığının, Morren ıslak elbisesiyle kalmıştı. Yinede getirdikleri ekme ve taze et için keşişlere minnettardı.

Başrahip yemekten sonra yanında bir keşişle birlikte manastıra dönerken, iki keşiş kalede kalmıştı. Sağanak yağış tüm şiddetiyle

devam ederken peder Chrysoganus, Kudüs'e giden hacılarla ilgili hikâyeler anlatmaya başladı. Başlangıçta herkes büyük bir ilgiyle haclı seferlerini dinliyordu derken hikâyeler söylevlere döndü. Peder inanç uğruna ölmenin yüceliğinden, kendini Tanrıya adanmanın yollarından bahsederken kalabalıkta hafif hafif kıpırdanmalar başlamıştı. Yağmurun şiddeti herkesi içeride kalmaya zorluyordu aksi takdirde kimse kalmazdı kulübede.

Keşiş bir şeyler içmek için konuşmaya ara verdiğinde Morren, Trahern'in yanına gitti. "Neden sen, kendi hikâyelerinden birini anlatmıyorsun?" diye fısıldadı. "Geçen kış harika hikâyeler anlatıp bizi eğlendirmiştin."

Trahern tam başını iki yana sallarken, Morren tekrar kulâğına eğilince yanakları birbirine değdi ve bir anda damarlarında akan kanın ısındığını hissetti genç adam. "Lütfen Trahern, hacılarla ilgili bir hikâye daha dinlersem sıkıntından bayılacağım."

Trahern hayır demeye fırsat bulamadan Morren ayağa kalktı ve keşişe gülümsedi. "Hikâyelerinizle gecemize anlam kattığınız için teşekkür ederiz peder Chrysoganus. Sizi yorduk. Neden biraz ara verip bir şeyler yemiyorsunuz. Siz karınınızı doyururken Trahern'de bize kendi hikâyelerinden birini anlatın."

Yaşlı adam memnuniyetle gülümseyerek tabağını doldurdu. Ama Trahern memnun görünmüyordu. Ciara'nın ölümünden sonra hikâye anlatmaktan vaz geçtiğini biliyordu Morren ama bebegini kaybettiği gece, acılar içinde kıvrılırken, onu rahatlatmak için anlatmıştı. Hayata tutunmak için Morren'e güç vermişti.

Yalvaran bakışlarını genç adama dikti. Bu insanların biraz olsun kötü anılardan uzaklaşmaya, eğlenmeye ihtiyaçları vardı. Trahern sonunda kalktı ve kalabalığın tam ortasındaki yerini aldı.

Long Arm'lı Lugh'in hikayesini anlatmaya başladığında sesi kulübedeki herkesi etkisi altına almıştı. Lugh'in, Kral Nuada'nın huzuruna çıkmak için yaptığı maceralı yolculuğuyla başladı hikâye. Lugh'in, Kralın huzurunda kılıç kullanmaktaki ustalığını gösterdiği bölümü anlatırken kendi kılıcını çekti ve ustalıkla sağa sola savurdu. Kadınlardan bazılarının tezahüratları yankılandı duvarlarda. Morren sessizce onu dinlemeyi sürdürüyordu ama bakışlarını da kaslarından alamyordu.

Trahern, Lugh'ın güzel bakire Nas'ı uzaaktan görüp nasıl aşık olduğunu anlatırken Morren, tüm bedenine bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Gri gözler, mavi gözlerle buluştu ve Nas'ın güzelliğinden bahsederken sesinin büyüüne kapıldı Morren. Trahern gözlerini ondan ayıramıyordu. Bakışları dudaklarına kaydıgında, genç kadın baş döndürücü öpüşmelerini hatırladı ve farkında olmadan dudaklarına dokundu.

Dudakları dışında, başka yerlere dokunsa yine aynı şekilde büyüüne kapılır mıydı Trahern'in? Hikâyelerinden etkilendiği gibi etkilendirir miydi dokunuşlarından?

Trahern, ozan olmak, hikâyeye anlatmak için doğmuştu. Hayal gücü ve hikâyeye anlamaktaki becerisiyle kalabalıklı etkisi altına alıyordu insanları büyüdü dünyalara sürüklüyordu.

Hikâyeye sonra erip, Trahern yerine döndüğünde büyük bir alışık koptu kalabalıktan. Trahern başıyla selamlamakla yetinmişti onları ama bakışlarında keyif hatta tatmin vardı.

Yağmur biraz hafiflemişti ve kadının, kendi kulübelerine gitmek için toparlandılar. Morren, onları takip etmeden önce, Trahern'in yanında durup gülümsemi.

"Yeteneğin, Tanrının sana bir armağanı Trahern. Hikâyelerini dinlemek her zaman büyük bir zevk."

Trahern gülümsemiğinde, bir zamanlar olduğu gibi sıcakkanlık ve sevecen adama dönüşmüştü. Morren o an yüreğinden büyük bir yük kalkmış gibi hissetti. İçti ısınmış, soğuk havayı hissetmez olmuştu.

Kulübedeki kalabalık dağılıp, herkes köşelerine çekildikten bir saat sonra bile Trahern huzursuz edici düşüncelerle boğuşuyordu. Kulübelerden en uzaktaki köşeye yürüdü ve duvara yaslandı.

Ciara'yla böyle bir akşamda karşılaşmıştı. Etrafına toplanan kalabalığa hikâyeler anlatırken Ciara'nın gözlerindeki ısıltı çekmişti dikkatini ve bakışlarını ondan ayıramamıştı. Arkadaşlıkları kısa sürede Trahern'in aklını başından alan bir aşka dönüşmüştü.

Duvarın üzerine oturup gözlerini uçuşz bucağız karanlığa dikti. Ciara'yı düşünmek eskisi kadar acı vermiyordu artık. Gülümsemesi halen gözünün önündeydi, kollarının onu sarıldığını hayal etmek de

hiç zor olmuyordu. Kahkahalarıyla çevresindeki herkesi büyüleyen çok özel bir kadındı. Kimselere benzemiyordu.

Onu sonsuza dek kaybettiğini kabul etmek çok zordu. O güzel yüzünü, içini ısıtan o gülüşünü bir daha göremeyecek olmak canını yakıyordu. Ama Morren bir konuda haklıydı. Ciara halen hayatta olsaydı, bu yeni Trahern'den hiç hoşlanmazdı. İçinde biriktirdiği öfke ve intikam hırsıyla, sağduyusunu yitirmiş, sert, soğuk bir adama dönüşmüştü.

Uzun zamandan sonra ilk kez bir kalabalığa hikâyeye anlatmıştı ve ruhunun kaybolan bir parçası geri dönmüş gibi hissediyordu şimdi. O büyük boşluk duygusu kaybolmuştu sanki. Morren'in gülümseyen yüzünü izlerken ona birkaç hikâyeden çok daha fazlasını vermek istemişti.

Öpüşmeleri, yaşadığı bildiği hiç bir şeye benzemiyordu. Onun hissettirdiklerini Ciara'yla birlikteyken bile hissetmemişti. Sanki bütün hayatı buna bağlanmışçasına ona sarılması, bütün benliğini ona açması ve ona duyduğu sonsuz güven Trahern'i serseme çeviriyordu.

Morren'i bırakıp gitmek istemiyordu ama mecburdu. Onu yanına alması çok tehlikeliydi.

Ya o da, Trahern uzaklardayken ölürsü? Burada diğerleriyle gerçekten güvende olacak mıydı? Ciara'nın onu koruyacak erkek kardeşleri vardı ve buna rağmen ölmüştü. Morren'in on üç yaşında bir kız çocuğundan başka kimsesi yoktu.

Morren'in buraya ait olduğunu tekrarlayıp duruyordu kendisine. Kardeşiyle ve kendi insanlarıyla birlikte olmalıydı ama aslında onu yanına istiyordu. Onu kendine istiyordu.

Öfkeyle yumruklarını sıktı. Bunu aklından geçirmesi bile olur şey değildi. Morren ne onu ne de bir başka erkeği istiyordu. Çektiği acılardan sonra ondan böyle bir beklentide bulunmak haksızlıktı.

O sırada hafif bir ses çekti genç adamın dikkatini. Meşalelerin titrek ışığında, kulübeler arasında dolaşan birini gördü. O mesafeden kim olduğunu kestirmek mümkün değildi. Sessizce peşine düştü.

Biraz yaklaştığında adamın beline sarıldığı kalın ipi ve keşiş kıyafetini fark etti. Baston yardımıyla ağır adımlarla yürüyordu. Peder Chryganus'dan başkası değildi bu. Peki, gecenin bu saatinde ne arıyordu?

Trahern birden karşısında belirince peder korkuyla yerinden sıçradı. "Tanrı aşkına Trahern, korkuttun beni."

"Bir şey mi arıyordunuz peder?" Sesindeki öfkeyi gizleme gereği duymadı. Keşiş olmaması gereken bir yerdeydi ve Trahern nedenini bilmek istiyordu.

"Hayır. Aslında evet. Bence boşuna telaşlanıyorlar ama yine de aramaya yardım etmek istedim."

"Neyi aramaya peder?"

"Ne değil kardeşim, kim. Katla bizi uyandırıp yardım istedi. Morren O'Reilly'i bulamıyorlar, kimse nerede olduğunu bilmiyor."

~ On Üçüncü Bölüm ~

KEŞİŞTEN duymayı beklediği en son şeydi bu. "Ne zamandır kayıp?"

"Yaklaşık bir saatir. Katla, kulübeden çıktığını ve bir daha geri dönmediğini söyledi." Keşiş hafifçe öksürdü. "Ben kardeşi Jilleen'le konuşuyordum kulübeye döndüğümüzde Morren gitmişti. Nerede olduğunu sanırım sen de bilmiyorsun."

Trahern başını iki yana salladı ve tek kelime etmeden kadınların kulübesine doğru koşmaya başladı. Jilleen'in yüzündeki korkuyu gördüğünde, yüreği sıkıştı. Morren her ne sebeple olursa olsun kardeşini bırakmazdı.

"Sadece birkaç dakika için çıkmıştım," dedi Jilleen gözyaşları içinde. "Peder Chrysoganus'la konuşmak, günah çıkartmak istedim. Geri döndüğümde Morren gitmişti."

Trahern, çevrelerini saran kalabalığın yüzlerini inceledi tek tek. Adham'ın aralarında olmadığını fark edince midesinde bir kasılma hissetti. O Ciara'nın anısına ihanet ettiği için kendisine kızarken,

lanet herif Morren'i kaçırmıştı. Öfke tüm bedenini sararken bu defa bastırmaya çalışmadı. Morren'i mutlaka bulacaktı.

Adham O'Reilly son duasını etmeye başlasa iyi olacaktı çünkü onu elinden Morren bile alamazdı.

"Jilleen nerede?" diye mırıldandı Morren kendi kendisine. Endişeden midesine kramplar giriyordu. Kardeşi sessizce kulübeden çıkmıştı ve kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Morren neredeyse bütün kaleyi dolaşmıştı. Adham ona eşlik etmeyi teklif ettiğinde karşı çıkmak aklının ucundan bile geçmemişti. Tek düşünebildiği Jilleen'i bir an önce bulmaktı.

"Güney geçidine düşmüş olabilir mi? Geçidin girişi artık açıkta. Karanlıkta fark etmeyip düşmüş olabilir," dedi Adham.

"Hayır." Morren başını iki yana salladı. "Jilleen geçidin yakınına bile gitmez tek başına."

"Geçit dışında her yeri aradık. Belki başını vurmuştur ya da sıkışmıştır. Yardım da çağırılmaz o halde."

Morren, kardeşinin geçitten uzak duracağından emindi ama Adham'ın da söylediği gibi bakmadıkları tek yer orasıydı.

Merdivenlerden ilk Morren indi aşağıya. Soğukun etkisiyle titreyerek şalına sarıldı. Adham az sonra elinde meşaleyle yanına gelmişti.

Meşalenin ışığında geçidin boş olduğunu görmek şaşırtmamıştı Morren'i. "Jilleen burada değil," dedi. İçindeki korku bir çığ gibi büyüyordu. "Nereye gitmiş olabilir?"

"Onu bulacağız Morren," dedi Adham. "Korkma." Tek kolunu omzuna sardığında, Morren irkildi.

Aptalca davrandığını ve Adham'ın sadece ona destek olmaya çalıştığının farkındaydı ama bedenini bu kadar yakınında hissetmeye tahammül edemiyordu. Hızla geri çekildi ve basamaklara yöneldi.

"Morren, bekle." Saçlarını okşamak için elini uzattığında Morren tüm bedeninin buz kestiğini hissetti. "Çok güzelsin. Bunu söylemek istedim sadece."

Morren korkusunu yenmek için derin derin soluklar aldı ve için-den peş peşe Adham'ın niyetinin kötü olmadığını tekrarladı.

"Te... Teşekkür ederim." Dişlerinin birbirine çarpmasına engel olamıyordu ama bu sefer sebep soğuk değildi. Ayağını ilk basamağa atmayı başardı ama Adham tırmanmasına engel oldu.

Kolunu Morren'in beline doladı ve gülümseyerek. "Bütün akşam dikkatin MacEgan'ın üzerindeydi. Seninle baş başa kalmak için fırsat arıyordum."

Adham, biraz daha yaklaştığında nefesindeki bira kokusunu aldı Morren. Cesaretinin nereden kaynaklandığı belli olmuştu.

Adham'ın başı ona doğru eğilirken dünya durdu adeta. Morren kaçmak istiyor ama yerinden bile kıpırdıyamıyordu. Öptüşi tehditkar ya da sert değildi ama Morren'in istediği bir şey de değildi.

Korkunç anılar birer birer gözünde canlandı, adamların yüzleri, hissettiği acı ve utanç. İçten içe onu yiyip bitiren öfke birden patladı ve kontrol edilmez bir hale geldi. Morren, bütün gücüyle Adham'ı itip kendisinden uzaklaştırdı.

Aşırı tepki verdiğinin farkındaydı ama içini yakıp kavuran öfkeye daha fazla hâkim olamıyordu. Adham, onu sakinleştirmek için omzuna dokunduğunda, onu bir kez daha itti.

"Bana dokunma. Tanrı aşkına, bana dokunma."

Adham özürlü dilemeye çalıştı ama Morren onu duymadı bile. Bir daha asla, vermek istemediği bir şeyi bir erkek ondan alamayacaktı.

Adham'ın elindeki meşaleyi çekip aldı ve basamakları işaret etti. "Seni istemiyorum. Git buradan ve bir daha sakın yakıma gelme."

Adham tereddütle bir adım attığında meşaleyi ona doğru salladı ve genç adam kaçarcasına tırmandı basamakları. Morren ancak o zaman yukardan gelen sesleri duydu.

Trahern'in öfkeli sesinin ardından Adham'ın acı dolu iniltisi duyuldu. Birkaç saniye sonra Trahern basamaklardan indiğinde Morren halen titriyordu.

"Gitti," dedi Trahern yumuşak bir sesle. "Onu gönderdim."

Meşale elinden düştü. Morren yığılcasına, soğuk zemine bıraktı kendisini ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Seni incitti mi?"

Başını iki yana salladı genç kadın. "Beni... Beni öpmeye çalıştı," dedi hıçkırıkların arasından. Dizlerini göğsüne çekip bacaklarına

sarıldı ve derin derin soluklar aldı. "Kötü bir niyeti olmadığını biliyorum ama... Ama bana dokunmasını istemedim. Dayanamadım."

Trahern'in Adam'ın derisini canlı canlı yüzmeyle ilgili bir şeyler homurdandığını duydu.

"Hayır." Derin bir soluk aldı. Sonra bir tane daha. Sonunda öfke ve dehşet ağır ağır etkisini yitirdi ve yerini utanç aldı. "Sadece beni öpmek istedi. Yaşadıklarımı bilmiyor. Akımlı kaçırdığını düşünmüş olmalı."

Trahern sessizce bir süre onu izledi, topolarından emin olunca yavaşça basamakları tırmandı ve yukarıda bekleyen kalabalığa "Morren iyi," dedi. "Beş dakika içinde onu getiririm."

Trahern'in sesinin yanı sıra Jilleen'in de sesini duyunca rahat bir soluk aldı genç kadın. Kardeşi iyiydi ya gerisi önemli değildi

Trahern tekrar aşağıya inip, yanına yere oturdu.

"Jilleen iyi mi? Neredeymiş?"

"Günah çıkartmak için Peder Chrysoganus'a gitmiş. Kaleden hiç ayrılmamış. Kulübe geri döndüğünde seni bulamayınca o da senin için endişelenmiş."

"İyi mi peki?"

Trahern başıyla onayladı ve dizlerini karnına çekip dirseklerini yasladı.

"Burada benimle kalmak zorunda değilsin." Morren gözlerinden akan son damlaları da elinin tersiyle silirdi. "Kimseye dert olmak istememişim."

Trahern sessizce dinlemeyi sürdürdü. Ne yargıladı ne de bir yorum yaptı.

"Bana dokunmasına izin veremezdim," diye mırıldandı Morren. Vücudunu saran bir ürpertiyle titredi ve kollarını ovdu. Trahern, ona dokunmamaya özen göstererek kendi pelerini omuzlarına sardı.

"Çok korktum," diye sürdürdü konuşmasını Morren. "Ama aynı zamanda korkunç bir öfke hissettim. O geceyi tekrar yaşıyordum sanki. Adamlara karşı koyamamıştım, onlarla savaşmamıştım ama ona karşı koydum. Öfke bir anda bütün benliğimi ele geçirdi sanki. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Ve şimdi..." titrek bir soluk aldı genç kadın ve pelerine daha sıkı sarıldı. "Şimdi herkes benim

hakkında konuşacak. O gece yaşadıklarımı herkes öğrenecek. Buna dayanmamam."

"Senin suçun değildi."

"Biliyorum," dedi Morren ama aklında halen sorular vardı. Karşı koyup, savaşsaydı ellerinden kurtulabilir miydi? Çılgılık atmış olsaydı belki de birileri yardımına gelirdi.

"Seni böyle görmeye dayanamıyorum," dedi Trahern. "Ama ben den korkmanı da istemiyorum."

Morren bakişlarını genç adama çevirdi. Gri gözlerinde ne acıma vardı ne de öfke. Sadece şefkat. Kollarını açtığında Morren tereddüt etmedi ve Trahern, onu kucağına çektiğinde de sıkıca sarıldı.

Onun kollarındayken, daha önce hiç hissetmediği kadar güvende hissediyordu kendisini. Trahern yanındayken bütün korkularını unuttu. Teninin kokusunu derin derin içine çekti. Ona nasıl veda edecekti? Yokluğuna nasıl alışacaktı? Düşüncesi bile canını yarmaya yeterken o gittikten sonra nasıl dayanacaktı?

"Trahern," diye fısıldadı. *Seninle olmaya ihtiyacım var.*

"Söyle."

Morren, ona daha sıkı sarıldı. "Sadece sarıl bana. En azından bir süre daha."

Trahern, genç kadını daha sıkı sarıp yanağını saçlarına yasladı. Nedenini sormadı bile.

"Trahern bugün kaleden ayrılıyor değil mi?" diye sordu Jilleen.

Şafak daha yeni sökmüştü ve Trahern'le adamların hazırlıkları Jilleen'in dikkatinden kaçmamıştı.

"Gideceğini söyledi," dedi Morren yün elbisesinin bağcıklarını bağlarken.

"Neden sen de onunla gitmiyorsun?"

Morren kardeşine kollarının arasına alıp, yavaşça saçlarını okşadı. "Onunla gitmemi istemiyor. Ayrıca seni burada bırakamam."

"Benim için endişelenme. Katla benimle ilgilenir." Ablasına sıkıca sarıldı. "O adamlar yaşamayı hak etmiyorlar Morren." Yaşlı gözlerini ablasına kaldırdı. "Hepsi benim yüzümden oldu. Orada ben

olmalıydım sen değil. Keşke senin kadar cesur olabilseydim ve kaçıp saklanmak yerine sana yardım etseydim."

"Yapabileceğin bir şey yoktu," dedi Morren. "Daha sadece on üç yaşındasın. Düşünme artık bunları, senin suçun değildi." Morren çok acı çekmiş, benliğinden çok şey kaybetmişti ama o gece verdiği kardan dolayı pişman değildi. Jilleen daha çok küçüktü böyle bir vahşetten sağ kurtulamazdı.

"O adamı öldürdüğüm için üzgün değilim," dedi Jilleen. "Ve diğerlerinin de cezalarını çekmelerini istiyorum. Eğer gidebilseydim, ben de onların peşinden giderdim."

Tarıya şükür, Dalrata reisi buna asla izin vermezdi. Morren de kardeşiyle aynı şeyleri istiyordu ama Jilleen'i yalnız bırakamazdı. "Seni burada bırakıp hiç bir yere gitmiyorum."

"Ona âşık oluyorsun değil mi?" diye sordu Jilleen umut dolu gözlerle. "Dün gece Adham'ın seni öpmeye çalıştığını duyunca onu öldürceğini sandım. O kadar..."

"Yanıyorsun. Ona âşık değilim." Morren'in yüzünü bir anda ateş basmıştı. Trahern'e karşı böyle hisler beslemiyordu. Bu mümkün değildi. Olabilir miydi? Karmaşık hislerine kendisi bile bir anlam veremiyordu.

"Onunla git Morren," dedi Jilleen. "O haydutları bulamasanız bile le Trahern iyi bir adam. Sana çok iyi bakar."

Kapı açıldı ve kucagında bir yığın halinde kıyafetlerle Katla girdi içeri. Yüzündeki ifadeye bakılırsa iki kardeşin konuşmasının bir kısmını da olsa duymuştu.

"O adamı öldürdüğün için seni kesinlikle suçlamıyorum Jilleen," dedi Katla. "Aile her şeyden önce gelir ve ailen tehdit eden bir adam ölmeyi hak etmiştir." Ardından Morren'e döndü. "Konuşuklarınızı dinlemem doğru değildi ama kendime engel olamadım. Jilleen'e katılıyorum, o haydutlar cezalarını çekmeliler. Yaptıklarından sonra yaşamayı hak etmiyorlar." Gözleri dolmuş, sesi boğuklaşmıştı.

Morren, o an Katla'nın gerçeği bildiğini anladı. Morren'in başına gelenleri bir şekilde öğrenmişti. Tahmin mi etmişti yoksa Jilleen mi anlatmıştı bilmiyordu Morren. Utançla başını öne eğdi.

Katla çenesinden tutup gözlerine bakmaya zorladı onu. Güven veren güçlü bakışları vardı. "Onunla git Morren. Trahern'in sana ihtiyacı var, en az senin o ihtiyacın olduğu kadar."

"Beni yanında istemiyor."

"Yanıyorsun," dedi Katla anaç bir gülümsemeyle. "Onun için çok değerlisin. Buradaki herkes bunun farkında. Gece seni bulmak için kalenin altını, üstüne getirdi."

Katla kulübenin diğer köşesinden bir bohça alıp geri döndü. "Yolculuk için ihtiyacın olacak bir elbise ve erzaklar var içinde," diyerek yünlü kumaşa sarılı bohçayı genç kadına uzattı. "Jilleen için endişelenme. Kardeşini, öz evladım gibi koruyup, gözeteciğinden emin olabilirsin. Benim yanımda güvende olacak."

Morren bohçayı aldı ama halen kararsızdı. Trahern'le olmak, onunla gitmek istiyordu ama çektiği acılara neden olan adamlarla karşılaşacak cesareti yoktu. Onları adalete teslim etmek için bile olsa. Üstelik Trahern'de onu yanında istemiyordu.

"Onunla gitmeme izin vermez. Bunu asla kabul etmez."

"Sormakla bir şey kaybetmezsin," dedi Katla

Morren itiraz etmek zereyken Jilleen ellerini tuttu ve yalvaran gözlerle ona baktı. "O adamlar cezalarını çekmeden, ne sana huzur var ne de bana."

Trahern, atını eyerledikten sonra küçük erzak çuvallarını da eyere bağladı. Aron'la Gunnar dâhil dört adam, ona katılmak için gönüllü olmuşlardı. Sayıları fazla değildi ama hiç yoktan iyiydi.

İşi bittiginde başını kaldırıp etrafına bakındı ve yanında bir atla ona doğru yaklaşan Morren'i görünce şaşırıldı. Atın sırtındaki erzak torbaları niyetini açıkça belli ediyordu.

Trahern yanına gidip atın dizginlerini elinden aldı. "Hayır." Morren'in onlarla birlikte gelmesine izin vermesi mümkün değildi. Bu çok tehlikeliydi.

Morren, onu duymazdan geldi ve atın sırtına bindi. "Seninle gelenlerin hiç biri, haydutları teşhis edemez ama ben edebilirim."

"Bizimle gelerek, zarar görmene izin verir miyim sanıyorsun?"

"Ne pahasına olursa olsun beni koruyacağını biliyorum Trahern. Ve haydutları bulmana yardım ettikten sonra eve geri döneceğim."

Trahern tartışmaya bile gerek görmedi ve atından indirmek için genç kadına uzandı ama Morren, güçlü eller belini kavrayamadan sıkıca tuttu ve onu durdurdu.

"Ben yetişkin bir kadınam Trahern. Kararlarımı kendim veririm."

Trahern yine de onu attan indirdi ama hemen serbest bırakmadı. "İlgilenmen gereken bir kardeşin olduğunu unutuyorsun herhalde."

"Katla ona göz kulak olacağına söz verdi. Jilleen'i kendi kızı gibi seviyor ve ona iyi bakacağından eminim." Pelerinine sıkıca sarılıp, kollarını ovdu. "Jilleen de onunla kalmak istedi."

Trahern itiraz etmeye hazırlanıyordu ki Morren ellerine dokundu. "İntikam isteyen bir tek sen değilsin Trahern." Gözlerinde önceki gece gördüğüne benzer bir öfke vardı. Sesini alçaltarak, "Ne zaman bir bebek görsem, o haydutlar geliyor aklıma. Anne olma şansımı benden çaldılar," dedi acı dolu bir sesle. "Geceleri uyuyamıyorum. Gözlerimi yumduğum anda yüzlerini görüyorum. Bana yaşattıklarını unutmak istiyorum ama hatırlamadan bir gün bile geçiremiyorum. Bu artık sona ermek zorunda çünkü daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum."

Mavi gözlerine baktığında gördüğü ifade Trahern'in içini parçaladı çünkü çok yakında bildiği bir ifadeydi. Aylardır içinde büyüyen karanlığın bir yansıması vardı Morren'in gözlerinde. Onu paramparça eden, ruhunu yaralayan ve yaşam sevincini yitirmesine neden olan umutsuzluk.

Morren tekrar atına bindi ve yüzünde kararlı bir ifadeyle genç adama baktı. Ne söylerse söylesin kararını değiştirmeyeceği açıktı.

Trahern dönüp kendi atı Barra'ya bindi ve Morren'in yanına sürdü. Genç kadın bakışlarını boşluğa dikmiş, ona bakmıyordu.

"Benimle kalacaksın," dedi Trahern sadece onun duyabileceği kadar alçak bir sesle. "Benim çadırımda. Bu adamlardan birinin bile yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

Morren'in rengi soldu. Bunun ne gibi sonuçlar doğuracağını her ikisi de biliyordu. Trahern'e döndü.

"Sevgili olduğumuzu düşünecekler," dedi Trahern. "İnkâr etmek bile bir şey değişmeyecek, benim kadınıam olduğuna inanacaklar."

"Neye inanacakları umurumda değil," dedi Morren sesini iyice alçaltarak. "Sana güveniyorum. Ne olursa olsun beni koruyacağına inanıyorum. Ve bana dokunmayacağına."

Trahern, ona elini dahi sürmeyeceğine yemin etmek istedi ama kelimeler boğazında düğümlenmişti adeta. Bir türlü söyleyemedi. Sonunda, emin olduğu tek bir gerçeği dile getirdi.

"Seni incitmektense, ölmeyi tercih ederim."

~ On Dördüncü Bölüm ~

GÜN batımına kadar, neredeyse hiç konuşmadan yol aldılar. Morren, Trahern'in fikrini değiştirip onu kaleye geri göndermesinden korktuğundan, sessiz kalarak varlığını unutturmaya çalıştı. Adamlar, ondan uzak durmaya özen gösteriyorlardı. Nedeni saygı mıydı yoksa Trahern'in tehdit dolu bakışları mı emin olamıyordu.

Ara ara, fark etirmeden Trahern'i izliyordu. Saçları yeniden uzamaya başlamıştı. Manastırda geçirdikleri geceden sonra saçlarını bir daha traş etmemişti.

Trahern'i aslında ne kadar az tanıdığını düşündü genç kadın. Ona, tanıdığı herkesten çok güveniyordu ama hakkında çok az şey biliyordu. Sadece duygularını değil, düşüncelerini de kendisine saklıyordu. Aşılması mümkün olmayan, görünmez bir duvar örümüşü adeta etrafına.

Hikâye anlatırken ise bambaşka bir adama dönüşüyordu. Şakacı, yufka yürekli ve sıcak bir adam oluyordu. Dev gibi görünen ama bir kalabalığı nasıl güldüreceğini bilen bir adamdı, hikâye anlatırken.

Yola çıkmadan önceki konuşmaları geldi aklına. Aynı çadırda kalacaklarını düşündükçe geriliyordu. Trahern'in onu hiç bir şeye zorlamayacağını ve yanında güvende olacağını biliyordu.

Seni incitmektense, ölmeği tercih ederim.

Söylediği her kelimeye inanıyordu Morren. İçinde en ufak bir kuşku bile yoktu. Onu asıl düşündüren de bu değildi. Öpüşmelerini aklından çıkartamıyordu. Baş döndürücü bir etkisi vardı dudaklarının ve Trahern'in kollarında her şeyi unutuyordu.

O gecede kollarının arasına alacak mıydı Morren'i? Yine her şeyi unutturacak mıydı?

Düşüncelerinin aldığı yönü fark ederek utançla kızardı. Morren gibi tecavüze uğramış, ruhu da bedeni gibi hasar görmüş bir kadına ihtiyacı yoktu Trahern'in. Daha kendi yaralarını iyileştiremezken, Morren'in ruhundaki yaraları iyileştirmesi mümkün değildi.

Geceyi geçirmek için kamp kurduklarında, Morren sessizliğini, Trahern de mesafesini korudu. Yan yana oturup, yemeklerini yerken bile dönüp bakmamıştı genç adam. Kimsenin fark etmediği bir gölge gibi hissediyordu kendisini Morren.

Yemek boyunca, yolculuk planlarını tartıştılar. İlk durakları, Trahern'in ağabeyi Kral Patrick'in kalesi Laochre olacaktı.

"Ağabeyimle ve karısıyla Laochre'de kalabilirsiniz. Adamları yargılanmaları için getirirsek, mahkemede ifadeni verirsin."

Diğer bir deyişle Morren, onlarla Viking köyüne gitmeyecekti. Yüzündeki hoşnutsuz ifade Gunnar'ın dikkatinden kaçmamıştı. Trahern, plan hakkında konuşmayı sürdürürken Viking yerinden kalkıp, Morren'in yanına oturdu. Trahern saçlarını çattı ama o anda elinde bir çubukla toprağın üzerine bölgenin haritasını çizmekle meşguldü.

"Bizimle gelmenin bir nedeni olduğunu biliyorum," dedi Gunnar sadece Morren'in duyabileceği bir sesle. "Haydutların vahşiliklerinin kurbanı olduğunu düşünüyorum. Haksız mıyım?"

Morren bir cevap veremedi. Donup kalmıştı adeta.

"Endişelenme Morren," dedi Gunnar. "Hepimizin sırları var." Bakışlarında karanlık bir ifade belirdi. "Gall Tir'e gitmek için benim de kendimce nedenlerim var ama bu nedenlerin kaleye yapılan baskınla bir ilgisi yok."

Gunnar, daha fazla açıklama yapmadan Trahern ayağa kalktı ve elini tutup Morren'i de kaldırdı. "Geç oldu, çadıra gidip dinlen sen."

Kullandığı kelimeler değilse bile ses tonu sert ve soğuktu. Gunnar'a bakan gözlerinde vahşi bir ifade vardı. Morren, karşı çık-maya cesaret edemedi. Sessizce çadıra yöneldi.

Çadırı girmeden dönüp son bir kez Trahern'e baktı. Yüzündeki ifade yumuşamıştı ve bakışlarıyla adeta ondan özür diliyordu. Az önceki tepkisi Gunnar'a yönelik olduğu açıktı. Belli ki Viking'e ha-len güvenmiyordu.

Gunnar, bu yolculuğa çıkmak için kendi nedenleri olduğunu söy-ledikten sonra Trahern'in ona güvenmemekte haklı olabileceğini düşündü.

Çadırda, yere serili kalın bir post ve kenarda katlı duran yün bir battaniye vardı. Ayakkabılarını çıkartıp postun üzerine uzandı ve battaniyeyi de üzerine örttü.

Kısa bir süre sonra Trahern çadıra girdi ve "İyi geceler," dedi-ken sonra, Morren'den mümkün olduğu kadar uzak bir köşeye çekil-di. Soğuk zemine, üzerine bir şey örtmeden uzanmıştı.

Morren, postu genç adama uzattı. "Bunu al. Seni sıcak tutar."

Trahern yerinden bile kıpırdamamıştı ve Morren, elinde postla kendisini aptal gibi hissetmişti. Sonunda postu genç adamın önüne yere bıraktı. "Trahern, ne oldu? Canını sıkın bir şey mi var?"

"Bu büyük bir hata," dedi postu geri uzatarak. "Seninle aynı çadırda kalmayı hiç teklif etmemeliydim."

Öfkesinin nedenini anlayamıyordu Morren. Varlığı Trahern'i bu kadar çok mu rahatsız ediyordu?

"Üzgünüm. Yarın bir yerleşim yerine uğrarsak, kendim için bir çadır almaya çalışırım," dedi Morren. Ona sırtını dönüp battaniyeye sarıldı. "Yakınımda olmanın seni rahatsız edeceğini düşünemedim."

"Morren, beni yanlış anladım." Uzanıp genç kadının omzuna do-kundu. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"O halde sorun ne?" Morren doğrulup oturdu ve dizlerini karnına çekerek bacaklarına sarıldı.

Trahern'in dudakları belli belirsiz bir tebessümle kıvrıldı. "Sorum benim." Morren'in omuzlarından aşağı dökülen bir tutam saçı tutup yüzüne yaklaştırdı ve kokusunu derin derin içine çekti.

"Bana öyle bir bakıyorsun ki, ejderhalara karşı savaşabiliyirmişim gibi hissediyorum." Eli yavaşça yanağına kaydı. "Ben aziz değilim, Morren."

İçinde tuhaf bir kıpırtı hissetti Morren. Hiç bilmediği bir özlem duygusu sardı bedenini. Ona sokulmak, bir kez daha kollarının ara-sında olmak istedi ama Trahern ona sırtını dönerek çadırın diğer köşesine çekildi tekrar.

Trahern belki haklıydı. Ona bu kadar yakın olmak Morren için güvenli değildi. Sonunda kalbi kırılan sadece Morren olacaktı.

Gecenin sessizliğinde yankılanan tüyler ürpertici bir çılgık, Trahern'in yerinden fırlamasına neden oldu. Morren, yattığı yerde başını sağa sola savuruyor, kesik kesik soluklar alıyordu.

Trahern, ona yaklaşıp, "Morren," dedi nazikçe. "Uyan, kâbus gö-rüyorsun." Sesi ona ulaşmamış, Morren kendisine gelememişti. Kor-ku içinde kardeşinin adını tekrarlıyordu sürekli. "Kaç, Jilleen!" diye haykırmaya başladığında Trahern onu kollarının arasına aldı ve uyandırmaya çalıştı. Buz kesmiş bedenini kucağına çekip sıkıca sa-ndı genç kadına.

Morren'in çılgın gibi atan kalbini hissedebiliyordu. Saçlarını ok-sayıp, sakinleştirici sözler fısıldadı kulağına.

Morren uyanmış ama kâbusun etkisinden kurtulamamıştı. Göz-yaşları içinde Trahern'e sarıldı. "Neden durmuyor? Neden her gece tekrar tekrar aynı kâbusları görmek zorundayım."

"Hepsi geçecek," dedi Trahern. "Kâbusların son bulacak. Sen güçlü bir kadınsın, bütün bu korkuların üstesinden geleceksin."

Morren bir daha bırakmayacakmış gibi sınıksız sarılmıştı genç adama. Onu bu şekilde tutmak, bu kadar yakın olmak Trahern için tam bir işkenceydi. Bir yanı tenini teninde hissetmek isterken, diğer bir yanı onu tüm kötülöklere, en başta da kâbuslarına karşı korumak istiyordu.

Morren yüzünü boynuna gömdüğünde, solukları düzene girmiş vücudu biraz olsun ısınmıştı. "Lütfen yanımda uyu," dedi yalvaran bir sesle. "Beni bırakma."

Yanında yattığı takdirde bütün direncini kaybedeceğini biliyordu Trahern. Yumuşak bedenini hissetmeye, uyurken teninin kokusunu solumaya dayanamazdı. Bu mümkün değildi. Ama onu rahatlatma ihtiyacı hepsinden baskındı.

Morren'i postun üzerine yatırıp, arkasına uzandı ve kollarıyla sardı genç kadını. Dişlerini sımsıkı birbirine kenetlemiş, bedenini bu yakınlığa tepki vermemesi için dua ediyordu.

Morren, ona daha da sokulup "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Kalçası, kasıklarına değdiğinde Trahern nefesini tuttu. Ne telkinler işe yaramıştı ne de dualar. Ne kadar çabalasa da bedeninin tepkisine daha fazla hâkim olamadı.

"Sorum değil," dedi Morren. Sesindeki korkuyu fark ettiğinde sessiz bir küfür savurdu Trahern.

"Seni bu şekilde rahatsız etmeyeceğime söz vermiştim."

Trahern geri çekilmeye çalıştı ama Morren elini tutup tekrar kendi beline sardı. "Lütfen kal."

Trahern, battaniyeyi üzerlerine örttü. Morren birden kollarının arasında dönüp masum mavi gözleriyle ona baktığında bir kez daha onu öpmeye ihtiyacını zorlukla bastırdı genç adam.

"Bana başka bir hikâye anlat."

Trahern gözlerini yumdu ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Pişman olacağı bir şey yapmadan ve Morren dehşete kapılmadan, her ikisinin de dikkatini dağıtacak bir şey gerekiyordu. Ama dudakları sadece bir nefes uzaklığındayken düşüncelerini toparlaması çok zordu.

"Bir zamanlar Tristan adında bir savaşçı varmış. İrlandalı prenses Isault'a âşık olmuş," Morren'in saçlarına dokunup, hafifçe yanığını okşadı. "Arzulamaması gereken, asla sahip olamayacağı bir kadınınmış Isault." Başparmağı dudaklarına kaydığında Morren soluğunu tuttu.

"Ama ona âşık değildi mi?" diye fısıldadı genç kadın. "Yanlış olduğunu bildiği halde."

"Evet." Eli tekrar yüzüne kaydı. "Ona âşık." "

Morren birden uzanıp onu öptüğünde, Trahern'in içi, daha önce hiç hissetmediği kadar büyük bir arzuyla doldu. Bütün düşünceler aklından uçup gitti adeta. Aklında artık ne Ciara vardı ne de intikam. Sadece Morren.

Narin ve yumuşak bedenini genç adaminkine yaslayıp onu kendisine çekti. Trahern, onu altına almamak, yanında uzanmak için büyük bir çaba harcıyordu.

Öpüşmeleri derinleşirken, aralarındaki engelleri yırtıp atmak, tenini teninde hissetmek ihtiyacıyla kıvranıyordu. Morren'in içinde olmak, sıcaklığında kaybolmak için çıldırıyordu. Eli içgüdüsel olarak genç kadının göğsüne gitti ve yuvralıklığını kavradı. Başparmağı göğüs ucunu bulup, okşadığında Morren inledi ve hemen sonra geri çekildi.

"Özür dilerim."

Sırtını ona dönüp, bacaklarını karnına çekerek ürkek bir çocuk gibi köşeye kıvrıldı. Trahern içinden bir küfür savurdu.

"Morren, bunun olmasını planlamamıştım." Doğrulup oturdu ve bir an çadırdan çıkıp, onu yalnız bırakmayı düşündü.

"Senin bir suçun yok," diye fısıldadı Morren. "Korkumun üstesinden gelebilirim sanmıştım. Beni incitmeyecek, iyi bir adamın bana dokunmasının nasıl hissettireceğini merak ettim." Sesi boğuk ve acı doluydu ama en azından ağlamıyordu.

"Seni öpen bendim Trahern," diye fısıldadı Morren. "Suçladığım biri varsa o benim, sen değil."

Trahern sırt üstü yere uzanıp, onu kendine çektiğinde Morren karşı koymadı. Başını göğsüne yaslayarak, ona iyice sokuldu.

Trahern ağır ağır sırtını okşarken yeni bir hikâye anlatmaya başladı. "Bundan çok uzun bir zaman önce, buradan çok uzaklarda bir sultan yaşamış. Bu sultanın tam yüz tane cariyesi varmış." Bir an durdu ve Morren'i yün battaniyeyle sarıp, postu boşa kalan kısmını da üzerlerine çekti.

Morren sabırsız bir çocuk gibi "Anlat," dediğinde dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı.

"Sultan, her gece farklı bir cariyeye almış yatağına ama kadınlar ne kadar güzel olurlarsa olsunlar, sultan tatmin olmazmış. Hep bir şeylerin eksikliğini hissedermiş. Derken bir gün, pazaryerinde bir bakireyle karşılaşmış. Kız, ona sahip olmak isteyen bir adamdan kaçıyormuş."

Morren dirseklerinin üzerinde doğrulup çenesini ellerine yasladı ve merakla hikâyenin devamını bekledi. Tüm masumiyetine rağmen

Trahern onu tekrar öpmek istedi. Ona dokunmak, çıplak tenini okşamak ve sevişmenin aslında ne kadar güzel bir şey olduğunu ona göstermek istiyordu.

"Sultan, bakireyi atının üzerine çekmiş ve dötrnala oradan uzaklaşmış."

"Onu kurtarmış," diye mırıldandı ve tek koluna yaslanarak bütün dikkatiyle genç adamı izlemeye devam etti.

"Bakirenin güzelliği sultanı büyülemiş ve onu sadece kendisine saklamak istemiş. Ona birbirinden güzel mücevherler, ipekler almış. Kalbini kazanmak için bakireyi hediyelere boğmuş."

"Kazanabilmiş mi peki?" Morren, elini Trahern'in kalbinin üzerine koydu. Sanki içeri uzanıp, kalbini almak istiyordu. Geçmişte yaşanan her şey silinip gitti ve geriye sadece Morren kaldı o an.

"Sultan, bakirenin kalbini kazanabilmiş mi?" diye tekrarladı so-rusunu Morren."

Trahern o anda başka hiç bir şey düşünecek durumda değildi.

"Hikâyenin devamını yarın anlatırım," diye söz verdi ve ona sırtını dönerek yattı. İçindeki arzuyu bastırmak için tüm gücünü kullanıyordu.

Tam gözlerini kapatmış, uyumaya çalışırken Morren'in üzerine örttüğü postun sıcaklığını hissetti.

Sonraki birkaç gün, Trahern elinden geldiği kadar Morren'i görmezden gelmeye çalıştı. Geceleri, çadırın iki ayrı ucuna çekiliyor-lardı. Zaman zaman Morren, Trahern'in uykusunda ona sarıldığını fark ediyordu. İlk başta, huzursuz olup kollarından sıyrılmaya çalış-mıştı ama sonra sıcaklığına alıştı.

Trahern'in bunu bilinçli yapmadığının farkındaydı. Çadır onun gibi iri bir adam için dar ve hareket alanı da azdı. Uykusunda dön-se zaten Morren'e çarpıyordu. Uykudaki bir insanın, soğuk gecelerde yakındaki bir sıcaklığa sokulması çok doğaldı. Üstelik Morren de kollarında uyumaya alışmıştı.

Yolculuğun son gecesinde, Trahern'in uykuya daldığından emin olunca yanına kıvrılıp başını göğsüne yasladı. Geceler daha soğuk olmaya başlamıştı ve Trahern'in teninin sıcaklığı buz gibi zemine

katlanmayı kolaylaştırıyordu. İri bedenini yanında hissetmenin de rahatlatıcı bir yanı vardı.

İlk gece Trahern'i uzaklaştırmasaydı neler yaşayacağını merak etmekten alamıyordu kendisini. Gözlerini kapattı ve Trahern'in elle-rinin bedeninde dolaştığını hayal etti.

Genç bir kızken, arkadaşlarının erkekler hakkında konuşmalarını duyardı. Sessizce gülüşerek sevgililerinden bahseder, sevişmelerinin nasıl olduğunu anlatırlardı birbirlerine. Ne acı yaşamışlardı ne de vahşice tecavüze uğramışlardı. Morren'in tek bildiğiyse buydu.

Trahern'e iyice sokulup yüzünü boynuna gömdü. Derin uykuda olmasına rağmen, genç adam onu kollarıyla sıkıca sarmış ve bir kez daha güvde hissetmesini sağlamıştı.

~ On Beşinci Bölüm ~

Şafak sökmeden hemen önce Morren kendi köşesine çekildi ve o gece kollarında uyuduğundan Trahern'e bahsetmedi. Erkenden yola çıktıklarında Trahern'in her zamankinden daha gergin bir hali vardı. Birkaç kez onu kendisini izlerken yakalamıştı ama aklından geçenleri anlaması mümkün değildi.

Öğleden önce Trahern'in ağabeyinin kalesine ulaştılar. Laochre arazisine girdikleri anda genç adamın tavrında gözle görülür bir değişiklik oldu. Ailesini görmek için sabırsızlanıyormuş gibi atının hızını arttırmıştı.

Trahern'in arkasından hızla kaleye doğru ilerlerken Morren taş kaleyi inceledi. Kuzey İngiltere'de gördüğü Norman kalelerini andırıyordu. Güçlü ve göz korkutucu bir ihtişamı vardı. Haydutların bu kaleye saldırımayacağı aklından bile geçireceklerini sanmıyordu Morren.

Kalenin iç avlusuna ulaştıklarında, onları karşılayan bir kadın oldu. Saçlarını şifon bir örtünün altına gizlemişti ve başında, boynundaki

kolyeye uyan gümüş bir taç vardı. Yüzü içten bir gülümsemeyle aydınlanmıştı ve kahverengi gözleri sıcak bir ifadeyle parlıyordu. Trahern'e sarılırken, onu görmekten mutlu olduğu çok açıktı.

"Trahern, eve dönmene çok sevindim." Geri çekilip, dikkatli gözlerle genç adamı baştan aşağı süzdü. "Son gördüğümden beri çok daha iyi görüyorsun." Trahern'in hemen arkasında duran Morren'i fark ettiğinde bakışlarında meraklı bir ifade belirdi.

Trahern, meraklı bakışlarını gözmezdten geldi. "Kraliçem, her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

Kraliçe gülerek başını iki yana salladı. "Bana kraliçem diye hitap etmemeni kaç kez söylemem gerek. Isabel'i tercih ettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Kraliçe Isabel," dedi genç adam kelimelerin üzerine bastırarak. "Bu Morren O'Reilly." Hemen sonra diğerlerini tanıstırdı kraliçeye ama Gunnar'ı takdim ederken sesindeki soğukluk Morren'in dikkatinden kaçmadı.

Kraliçe kuşku dolu gözlerle bir süre Viking'i süzdü. Adamlı ilgili bir şeyler dikkatini çekmişti ama belli ki ne olduğunu henüz kendisi de kestiremiyordu. Morren'e dönüp gülümsedi. Kraliçenin aklında onunla ilgili de sorular olduğu açıktı ama Morren bu sorulara cevap vermek istediğinden emin değildi.

"Hizmetlilere odanı hazırlattım," dedi Trahern'e. "Morren de nedimelerimle beraber kalabilir, yanlarında rahat eder." Kısa bir an genç kadına bakıp tekrar Trahern'e döndü. "Ne kadar kalacaksınız?"

"Halletmemeye geldiğim işi bitirene kadar."

Kraliçe hizmetlilere gerekli talimatları verdi ve Trahern'in koluna girip ana binaya yöneldi. Morren birkaç adım arkalarından takip ediyordu ama sonra Trahern ona elini uzattı. Bu nazik jesti genç kadının için ısıtmıştı. Elini tuttu ve yanlarında yürümeye başladı.

"Patrick, Ewan'a yardım etmeye gitti," dedi Kraliçe. "Sanırım Ewan, Laochre gibi büyük bir kale inşa etmek istiyor." Morren'e bakıp gülümsedi kraliçe. "Ewan birkaç hafta önce evlendi. Norman karısıyla birlikte buradan birkaç kilometre uzakta kendi topraklarında yaşıyorlar."

Kraliçe yukarı çıkan merdivenlerin yanında geçip geniş hole yöneldi. "Öğle yemeğine daha var. Morren, eğer istersen senin için bir

banyo hazırlatabilirim. Uzun bir yoldan geldiniz, üzerindekipleri de-
ğiştirir biraz rahatlırsın.”

Morren kendisini gülümsemeye zorladı. Katla, ona yedek elbise
vermişti ama Viking kadının boyu ondan uzundu. Elbisenin etek
boyunun kısaltılması gerekecekti ama bunun için vakti yoktu.

Trahern, hizmetlilerden birini yanına çağırıp adama sessizce bir
şeyler söyledi ve avcuna birkaç gümüş koydu. Morren ne söylediğini
duyamamıştı ve hizmetli de tek kelime etmeden hızla yanlarından
uzaklaşmıştı.

Kraliçenin ardından büyük salona girdiler. Morren, eşleriyle bir-
likte oturan iki adamı ve köpeklerin peşinden koşutan çocukları
gördüğünde boğazı düğümlendi. Çocukların gürültüsüne rağmen
büyük bir huzur hâkimdi ortama. Köpeklerden biri durmaya çalışır-
ken saman kaplı zeminde kayınca, sarışın bir adam ileri atılıp yerde
emekleyen çocuğu son anda kucığına aldı ve kaçınılmaz bir çarpış-
mayı engelledi.

Küçük bir bebeğin çığlığıyla irkildi Morren. Ateşin karşısında
bebeğini emzirmeye çalışan kadını gördüğünde yüreği burkuldu.
Koyu renk saçlı bir adam bakışlarında büyük bir sevgiyle kadın ve
bebeği izliyordu.

İçeri girdiklerini fark ettiklerinde iki adam yanlarına geldi ve sı-
rayla Trahern'e sarıldılar.

“Bunlar kardeşlerim Bevan,” önce koyu renk saçlı adamı tanıtı
ve ardından sarışın olana döndü. “Ve Connor.”

“Aman Tanrım, saçları uzamaya başlamış,” dedi Connor gülerlek.
“Bu yaştan sonra bir daha uzamazlar sanıyordum.”

“Benden sadece bir yaş küçük olduğunu hatırlatmama gerek var
mı?” diye sordu Trahern. “Saçına gelince. Havalara iyice soğudu ve
başım üşümeye başladı. Artık geri uzatmanın zamanı gelmişti.

Morren gerçek nedenin bu olduğuna inanmıyordu. Kimseye belli
etmeden genç adamı dirseğiyle dürtüp fısıldadı. “Ben bu halini daha
çok beğeniyorum.”

Bevan genç kadını duymuştu ve aynı fikirdeymi der gibi başını
sallamıştı. “Çok daha iyi görünüyorsun. Buna sevindim.”

Trahern huzursuzca kıpırdandı ve sonra Morren'i ateşin başında
bebeğini emziren kadının yanına götürdü. “Bu Genevieve, Bevan'ın
karısı.”

Odadaki diğer kadında yanlarına gelip Morren'e gülümsedi. “Bu
Connor'ın karısı Aileen. Tanıdığım en iyi ve becerikli şifacıdır.”

Aileen'i selamladıktan sonra Morren tekrar Genevieve'e döndü.
Kadın yorgun bir tavırla gülümsedi ona. “Ayağa kalkıp sana öyle
merhaba demek istedim ama kızım Alanna'nın bundan hoşlanacağını
sanmıyorum. Bugün çok huzursuz.”

“Sorun değil,” diyerek gülümsemeyi başardı Morren. İçinde ko-
pan fırtınayı gizlemek için büyük çaba harcıyordu. Ama uzanıp be-
beğe dokunmaktan alamadı kendisini. Minik parmaklarını küçücük
kafasını okşadı.

Genevieve yanını işaret etti. “Gel ve bana katıl. Eminim biraz
ısınmak istersin.”

Morren genç kadının yanına oturdu ama bakışlarını bebekten
alamıyordu. Az sonra erkek çocuklardan biri yanına geldi. Dimdik
duruşu ve kendine güvenen ifadesiyle yaşımdan çok daha büyük bir
havası vardı. “Ben Liam MacEgan. Sen kimsin? Trahern amcamla
mı evleneceksin?”

Morren şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Bu kadar direk bir soru
beklemiyordu. “Adam Morren O'Reilly ve hayır Trahern amcamla
evlenmeyeceğim.”

“O zaman neden buradasın?” Liam ellerini beline dayayıp kuşku
dolu gözlerle genç kadına baktı.

Genevieve gülümsemesini zorlukla bastırıyordu. “Liam, daha
yeni tanıştığın birine bu kadar soru sormak nazik bir davranış değil.
Lütfen özür dile.”

Liam hemen, “Özür dilerim,” dedi ama bakışlarında halen merak
vardı. İzin verseler peş peşe onlarca soru sorabilirdi.

Morren gülümsemesini gizlemek gereği duymadı. Oldum olası çocukları
çok severdi ve Liam'ın en az Trahern kadar büyüleyici bir
gülümsemesi vardı.

Liam aniden uzanıp elini tuttu ve bileğinin iç kısmına bir öpücük
kondurdu.

“Liam,” dedi Genevieve hayretle. “Böyle bir şeyi neden yaptın?”

"Ewan amcam bir leydiden bir şey isteyeceksen, önce onu öpmen gerektiğini söyledi."

"Öyle mi?" Genevieve gözlerini devirdi. "Neden hiç şaşırmadım acaba."

"İşe yarıyor mu peki?" diye sordu Trahern gözleri parlayarak.

Liam düşünceli gözlerle Morren'in ellerine baktı. "Henüz değil. Ama balık kek ya da şekerin varsa seve seve kabul edebilirim." Hiç de masum olmayan bir şekilde gülümsedi Morren'e. Gözlerinde yamaz pırıltılar vardı.

"Üzgünüm, yanımda yiyecek bir şey yok."

Trahern, Liam'ın saçlarını karıştırdı. "Bence en iyisi mutfağa gitmen evlat. Bu taktiği bir de hizmetli kızlardan biri üzerinde dene, ondan balık kek koparma şansın daha yüksek."

Liam'ın gözleri parlamıştı. Isabel eğilip çocuğun alınına sıcak bir öpücük kondurdu. Az sonra Liam büyük bir hızla mutfağın yolunu tutmuştu.

"Liam benim en büyük oğlum," diye açıkladı Kraliçe. "Bevan ve Genevieve, koruyucu ailesi. Onlarla birlikte yaşıyor. Hep birlikte Samhain festivali için geldiler."

"Eski adetleri sürdürüyor musunuz?" Morren, kiliselerin bütün karşı çıkmalarına rağmen bazı klanların, eski adetleri yerine getirip festivalleri kutladıklarını duymuştu ama daha önce hiç böyle bir kutlamaya katılmamıştı.

"Aile ve dostlarla bir araya gelip eğlenmek için çok iyi bir neden. Ziyafet çekip, hikâyeler dinlemek için her fırsatı değerlendiririz" Isabel, Trahern'e manalı bir bakış fırlattı.

"Trahern'den daha iyi bir ozan yok," dedi Morren. "Hikâyelerini hep sevdim."

Trahern bu iltifattan hoşlanmışa benziyordu. Morren'e bakan gözlerinde sıcak bir ifade vardı.

Connor, sırtarak kardeşini dirseğiyle dürttü. "Liam'ın söylediği doğru. İstediyi elde etmek için bir kadını öpmek gerçekten de işe yarıyor." Karısının dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu. "Tabi nasil öpeceğini biliyorsan. Ama sen pratiğini kaybetmiş olabilirsin."

Morren'in yanaklarına birden ateş bastı. Genç kadının kızarması Connor'ın gözünden kaçmamıştı. "Kaybetmemiş de olabilirsin."

"Dalga geçmeyi bırak Connor," diyerek araya girdi kraliçe. "Morren onlardan kurtulmak istesen seni yukarı çıkartabilirim."

Morren, sessizce kraliçeyle hizmetliyi takip etti. Merdivenlerden üst kata çıkıp, uzun bir koridor boyunca ilerlediler ve hizmetli konuk ağırlama odasının kapısını, açık geçmeleri için yol verdi.

"Alanna'nın karını doyurduktan sonra Genevieve'de bize katılacak," dedi Isabel. Hizmetliye sıcak su ve temiz kıyafetler getirmesi için talimat verdi. "Her şeyi duymak istediğine eminim."

"Her şeyi mi?"

Kraliçenin dudakları muzip bir tebessümle kıvrıldı. "Trahern, Laochre'ye daha önce hiç kadın getirmedi. Onun için önemli biri olmalısın."

Morren başını iki yana salladı. "Hayır, biz sadece arkadaşız."

"Geldiğiniz andan beri bakışlarını bir an olsun senden ayırmadı," dedi Isabel. "Şu anda sadece arkadaş olabilirsiniz ama belki sonra..."

"Hayır," diyerek kraliçenin sözünü kesti Morren. "Değişen bir şey olmayacak." Sonunda kraliçeye, hikâyeyi fazla detaya girmeden anlatmaya karar verdi. "Kalemiz baskına uğradı. Trahern'in sözlüsü Ciara'da baskında öldü. Kardeşimle ben, saldırıdan sağ kurtulduk ve haydutları teşhis etmeye söz verdim. Haydutların, Gall Tir'de yaşayan Vikinglerden olduklarını sanıyoruz."

Isabel'in kaşları çatıldı. "Bu doğru olamaz. Hardrata klanıyla ittifak halindeyiz. Patrick'in büyük amcası Tharand, onlarla birlikte yaşıyordu. O kadar uzakta bir kaleye saldırımları için bir neden yok. Onlar olduğuna emin misin?"

Morren başıyla onayladı. "Trahern, çok daha fazlasını anlatabilir ama adamların Gall Tir'de olduğundan eminiz."

Isabel, Morren'in daha fazla detaya girmek istemediğini fark edince üstelemedi. "Hizmetli yıkanıp, giyinmene yardım edecek. Yemekte görüşürüz," dedi ve gülümseyerek ekledi "Laochre'ye tekrar hoş geldin Morren. Her hangi bir şeye ihtiyacın olursa söylemen yeterli."

"Teşekkür ederim."

Kraliçe odadan çıktıktan sonra hizmetlinin yardımıyla çabucak yıkanıp giyindi. Tannya şökrü yeşil içlikle, elbise Katla'nının aksine üzerine tam oturmuştu.

Morren'i bir tabureye oturtup saçlarını taramaya başladı hizmetli. Saçlarında dolaşan parmakların rahatlatıcı bir etkisi vardı.

Birkaç dakika sonra oda kapısı açıldı ve Aileen içeri girdi. Hemen arkasından da Trahern. Morren ilk anda neden geldiklerini anlamadı. Derken Aileen'in yüzündeki üzgün ifadeyi fark etti.

Trahern, Aileen'e anlatmıştı.

Morren utançla bakışlarını kaçırdı. Olanları kimsenin bilmesini istemiyordu. Trahern bunu neden yapmıştı?

Aileen, hizmetliden dışarı çıkmasını istedi. Morren genç kadına bakamıyordu. Bunun yerine öfkeli bakışlarını Trahern'e çevirdi. Bu lekeyi taşımak yeterince acı veriyordu zaten. Başkalarının bilmesine ne gerek vardı?

"Aileen'den seni muayene etmesini istedim," dedi Trahern. "Düşündüm ki..."

"Ben iyim," diyerek sertçe genç adamın sözünü kesti Morren. İhanete uğramış gibi hissediyordu.

"Trahern birkaç hafta önce bebeğini kaybettiğinden bahsetti," dedi Aileen nazikçe. "İyileştikten emin olmak istiyor."

"İyileştim," dedi Morren. "Kimsenin beni muayene etmesine ihtiyacım yok."

Aksi ve huysuz davrandığının farkındaydı ama Trahern'in bunu yaptığına inanmakta zorlanıyordu. Sırrını nasıl başkasına anlatırdı?

"Trahern, bizi yalnız bırak," dedi Aileen. Trahern itiraz edecek gibi duruyordu ama Aileen'in uyanı dolu bakışlarını görünce sessizce odadan çıktı.

Kapıyı genç adamın arkasından kapattıktan sonra Aileen ona döndü. "Trahern endişeli."

"Neden?"

"O gece elinden geldiğince seninle ilgilenmeye çalışmış ama yanlış bir şey yaptığın korkuyor. Bu nedenle de iyi olduğundan emin olmak istiyor."

"Ben iyiyim, bir şeyim yok."

"Bir bebek kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorum," dedi Aileen. Sesi değilse bile bakışları acı doluydu. "Bir değil birkaç kez düşük yaptım ve altı yıl boyunca çocuğum olmadı." Kendine bir sandalye çekip Morren'in tam karşısına oturdu. "Cevaplamak iste-

meyeceğin sorular sormayacağım. Ama konuşmaya ihtiyacın olduğunda, burada dertleşebileceğin bir arkadaşın olduğunu da bil."

Morren yüreğinin sıkıştığını hissetti. Gözyaşlarına engel olmak için derin derin soluklar aldı ve dışlarını birbirine kenetledi. Kendini biraz toparladığında "Çok iyisin," dedi boğuk bir sesle. "Teşekkür ederim." Bakışlarını Aileen'e çevirdi ve ekledi. "Kanamam birkaç gün önce sona erdi. Onun dışında da bir sıkıntım yok."

"Ateşin yükselirse, ya da sancılarını mutlakla söyle. Elimden geleni yaparım." Bundan daha fazlasını yapamayacağını bildiğinden Aileen konuyu değiştirdi. "Samhain hazırlıklarına yardım etmek ister misin? Isabel'in fazladan bir çift yardım eline minnettar olacağına eminim."

Morren memnuniyetle başını salladı.

"Öğleden sonra çocukların maske yapmalarına yardım edeceğiz," dedi Aileen. "Maskelerini çoğunlukla Samhain yortusunda takarlar. Yetişkinler, çocuklar yatmaya gittikten sonra başlar kutlamalara."

Odadan çıkıp, alt kata inmek için merdivenlere yöneldiler. Aileen basamakların başında birden durdu ve ona döndü. "Trahern sana çok değer veriyor. Eğer onunla arkadaş olmaktan fazlasını istiyorsan, bunu ona göstermen yetecektir."

Morren bir cevap vermedi. Daha fazla düşünmek istemiyordu. Aileen'e bebeğini kaybettiğinden bahsettiği için halen kırgındı ona. Niyetinin iyi olduğundan şüphesi yoktu, Morren'in iyi olduğundan emin olmak istemişti ama genç kadın yine de ihanete uğramış gibi hissediyordu.

Büyük salonda kurulan uzun masaların üzeri türlü yemeklerle bezenmişti. Aileen, onu aile bireylerinin oturduğu masaya götürdü. Trahern masadaki yerini almıştı bile. Üzerine temiz kıyafetler giymişti ve kısacık saçları halen nemliydi.

Keskin hatlarına rağmen gerçekten çok yakışıklı bir erkekti. Ama daha çok büyükbabasına benziyor olmalıydı. Trahern'in kardeşlerine pek benzemediğini fark etti Morren. Tek benzerlik gözlerinin rengiydi.

Trahern onu görünce yerinden kalktı ve yanına geldi. "Çok güzel görünüyorsun."

İltifatı oldukça beklenmedikti. Morren güzel bir kadın olarak nitelendirmezdi kendisini. Alçak bir sesle ona teşekkür etti ama yüzüne bakamadı.

Trahern masaya kadar ona eşlik ederken, yavaşça kulağına eğildi. "Aileen'e sadece bebeğini kaybettiğinden bahsettim. Başka bir şey söylemedim."

Morren'in gerginliği biraz olsun hafifledi. Korkunç sırrı halen güvendediydi. "Keşke hiç bir şey söylemeseydin," diye fısıldadı. Kaybı halen çok acı veriyordu ve düşünmek dahi istemiyordu.

"İyi olduğundan emin olmak istedim," dedi Trahern hafifçe yanğını okşayarak. "O gece elimden geleni yaptım ama yeterli değildi biliyorum. Vikinglerin iflancısını da görmek istemedim. Belki Aileen'in yardımını kabul edersen diye düşündüm."

Morren başını iki yana salladı. "Muayene olmak istemiyorum. Ben iyiyim," dedi ve ekledi. "Aileen'e her şeyi anlattığımı sandım."

"Bunu sana asla yapmam."

Morren, elini tutup hafifçe sıkı ve birlikte masaya yöndeldiler. Aile bireyleri masadaki yerlerini almışlardı. Trahern genç kadının oturmasına yardım ettikten sonra, kendisi de yanına oturdu.

Liam MacEgan'ın soruları henüz bitmemişti ve sık sık yanına gelip yepyeni bir soruyla genç kadını şaşırtıyordu. Connor'ın ikizleri kuzenlerinin peşinden bir an olsun ayrılmıyorlardı. Geniş ailenin gürlütlü ve koşuşturmacası Morren'i de etkisi altına almıştı ve yemeğin sonunda kendisini kucagında Alanna'yla otururken buldu.

Bebeğin mavi gözleri son derece ciddi bakıyordu, dudaklarıysa gül goncası gibiydi. Bebeği omzuna yasladığında Alanna boynuna yapışıp emmeye başladı.

Morren elinde olmadan küçük bir kahkaha attı. "Üzgünüm ama seni besleyecek bir şeyim yok küçüğüm."

"Karnı tok," dedi Genevieve. "Daha yeni emdi."

Az sonra Alanna, küçük yumruğunu ağzına sokup gürlütlüyle emmeye başladı. Alnını Morren'in boynuna yaslamıştı ve kısa bir süre sonra uykuya daldı.

"Bebeği almamı ister misin?" diye sordu bir ses. Morren dönüp baktığında Aileen'in nazik gözleriyle karşılaştı. Kendi bebeğini kaybettikten bu kadar kısa bir süre sonra kollarında bir bebek tutmanın

zor olduğunu o da biliyordu. Ama Morren her şeye rağmen halinden memnundu.

"Gerek yok," dedi hafifçe gülümseyerek. "Biz iyiyiz." Bebeğin küçükbaşını okşadı ve kokusunu içine çekti.

Trahern, ona gülümserken bakışlarında şefkatli bir ifade vardı. Onun çok iyi bir baba olacağından Morren'in hiç şüphesi yoktu. Kardeşlerinin çoğundan büyük olmasına rağmen ailedeki tek bekâr o'ydu ve bebeğe bakan gözlerinde özlem vardı.

Morren yüreğinin sızladığını hissetti. Trahern'in çocuk özlemini başka bir kadının karşılayacak olması içini acıtıyordu. Morren bir daha asla çocuk sahibi olamayacaktı.

Bebeği, Genevieve'e geri uzattı ve dikkatini tabağındaki yemeğe vermeye çalıştı.

Birkaç adam yemeklerini yedikten sonra masadan kalkmışlardı. Connor ve Bevan kendi aralarında konuşuyorlardı ve yüzlerinde ciddi bir ifade vardı. Salondaki ani hareketlenme dikkatten kaçacak gibi değildi.

Trahern genç kadına eğildi ve "Gall Tir'e gidiyoruz," dedi.

"Ne zaman?"

"Şimdi." Bakışlarında karanlık bir ifade belirmişti ve Morren'in içi ürperdi.

"Beni de götürüreceksin?" Adamları teşhis etmek için gitmesi gerekiyordu ama içinin korkuyla dolmasına engel olamadı.

"Hayır. Bugün olmaz," dedi Trahern. "Ziyaret etme bahanesiyle gidiyoruz. Seni görürlerse, haydutlar şüphelenir. Onları hazırlıksız yakalamak en iyisi."

Morren, sıkıca elini kavradı. "Dikkatli ol."

"Bu gece döneceğim," diyerek hafifçe parmaklarını sıkı.

Morren, Isabel ve Aileen'in büyük bir dikkatle onları izlediğini fark etti. Trahern'le arasında, Morren'in anlattıklarından fazlası olduğu inandıkları açıktı ama genç kadın o anda bunları düşünmek istemiyordu. Trahern'le arasında bir şeylerin değişmişti, bunu kendisi de hissediyordu. Ailesinin yanında, Trahern'in öfkesi yavaş yavaş durulmaya başlamıştı. Her geçen dakika, Morren'in tanıdığı eski Trahern'e daha fazla benzeyordu ve aralarında genç kadının anlayamadığı tuhaf bir bağ oluşmuştu.

Trahern, kardeşlerinin yanına giderken birden durup geri döndü. Morren merakla genç adama baktı. Aklından ne geçtiğini anlamak imkânsızdı. İstedığı bir şey mi vardı?

Morren bir şey söylemeye fırsat bulamadan onu kendisine çekti ve ateşli bir öpüktük kondurdu dudaklarına.

"Beni bekle."

Öğleden sonra Morren, MacEgan kadınlarıyla birlikte çocukların Samhain için maskelerini yapmalarına yardım etti. Ağaç kabuğu ve ziftten yapılan maskeler fazla dayanıklı değillerdi ve en fazla iki gün sonra çürümeye başlayacaklardı ama maskeleri yapmak eğlenceydi.

Liam'ın maskesi tamamlanmış, masanın üzerinde kurumaya bırakılmıştı. Çocuk, büyük bir dikkatle elindeki kırmızı turbun için uyuyordu.

"Bundan bir fener yapacağım," dedi Liam. "Ve Cavan'la birlikte festival gecesinde ruhların peşine düşeceğiz. Belki savaşta ölen askerlerden birinin ruhunu yakalarsın."

"Hava karardıktan sonra kaleden dışarı adımınızı atarsanız, asil kendinizi ölmüş bilin," dedi Isabel.

Liam pişmanlıkla annesine bakmıştı ama hemen sonra Morren'e dönüp muzipçe göz kırptı. Turbun için oymayı bitirdiğinde Liam, kendisine de maske yapması için Morren'e yeni bir kabuk getirdi.

Isabel, "İstersen hiç uğraşma. Bende fazladan gümüş bir maske var, onu kullanabilirsin," dedi genç kadına. "Ziyafetten hemen sonra danslarla, oyunlar başlayacak. Belki Trahern'i hikâye anlatmaya da ikna ederiz kim bilir."

"Olabilir," diye mırıldadı Morren elindeki kabuğu inceleyerek. Isabel'in maskesini kabul edip, Liam'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. "Bence maske yapmak için bu harika bir kabuk," dedi sonunda. "Sanırım o gümüş maskeye ihtiyacım olmayacak."

Liam'ın yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. "Maskeyi süslemek için sana kaz tüyüyle çiçekler de bulurum," dedi büyük bir hızla salondan çıktı.

Morren tüm dikkatini maskeyi süslemeye vermişti ama bir süre sonra düşünceleri ister istemez Trahern'e kaydı. Endişelenmekten alamıyordu kendisini ve tek endişelenen o değildi. Gülüşüp, sohbet ettikleri halde üç MacEgan kadının da huzursuz oldukları çok açıktı.

Bir saat sonra bütün maskeler tamamlanmış ve kurumaya bırakılmıştı. Isabel çocukları nerdeyse yaka paça dışarı gönderdikten sonra ateşin karşısında oturmalarını teklif etti.

"Biraz eğlenceye ne dersiniz?" diye sordu Isabel.

Aileen alçak masanın üzerindeki bir avuç findığa bakıp, başını iki yana salladı. "Isabel, bu saçmalaktan başka bir şey değil. Geleceği bir avuç findığa bakıp tahmin edemezsin."

"Ama çok eğlenceli," dedi Genevieve. "Hadi Isabel. Benden başlayalım." İki findık seçip ateşin üzerindeki büyük taşa doğru yavaşça fırlattı. Findıklar yan yana durdular önce ve ısındıkça birbirlerine daha da yaklaştılar.

"Görünüşe göre Bevan'la birlikte mutlu bir hayat sürmeye devam edeceksiniz," dedi Kraliçe. "Şimdi sıra bende."

Isabel de seçtiği findıkları aynı şekilde taşın üzerine attı ve hep birlikte ne olacağını izlemeye başladılar. Findıklar birden alev aldıklarında Isabel gültülü bir kahkaha attı.

"Görünüşe bakılırsa içimizden birini oldukça ateşli geceler bekliyor," dedi Aileen.

"Patrick ne zamandır evden uzak," dedi Isabel hafifçe kızarak. "Uzun süreli yolculuklardan sonra ateşli ve sabırsız olduğunu inkâr edemem." Yüzündeki memnun gülümsemeye bakılırsa kraliçe de bundan şikâyetçi değildi.

"Sıra Morren'de," dedi kraliçe ve genç kadına iki findık uzattı.

Morren, findıkları taşın üzerine attı. Findıklar yan yana taşın üzerinde yuvarlanırken heyecanla bekleme koyuldu. Yan yana durduklarıdaysa kalp atışları hızlandı ama findıklar ısınmaya başladığında ikisi de aynı yönlere doğru yuvarlandılar.

Trahern'le yollarının ayrı olduğunu zaten biliyordu ve günün birinde herkes kendi yoluna gidecekti ama yinede yüreğine bir ağırlık çöktü.

"Saçma sapan bir oyun işte," dedi Isabel ortamı yumuşatmaya çalışarak.

Morren gülümsemeye çalıştı. "Beni endişelendiren oyun değil." Aileen uzanıp genç kadının elini tuttu. "Çok yakında geri dönersin. Gall Tir buradan fazla uzak değil. Bir, iki saate kadar dönmüş olurlar."

Morren, Aileen'in elini hafifçe sıkıp zorlarsa gülümsedi. Genevieve, dikkatini dağıtmak için Alanna'yı kucagina verdi hemen. Bebekle ilgilenmenin ona iyi geleceğini düşünmüştü belli ki ama Morren, kalbinin kaybolan bir parçasını tutuyormuş gibi hissediyordu.

leyla_yy

~ On Altıncı Bölüm ~

TRAHERN, sessizce Morren'in diğer bekâr kadınlarla paylaştığı odaya girdi. Hafifçe omzunu sarsarak genç kadını uyandırdığında, eğilip "Gall Tir'de neler olduğun öğrenmek istiyorsan, benimle gel," diye fısıldadı.

Morren yataktan kalkıp elbisesine uzanırken, Trahern arkasını döndü ve giyinmesini bekledi. Morren işini bitirip elini tuttuğunda, sessizce odadan çıktılar. Merdivenlerden aşağıya inip, büyük salonda uyuyan adamların arasından geçtiler ve el ele avluya çıktılar.

Tahern onu, İsabel'in sebze bahçesine götürdü ve genç kadın yere oturup anlatmasını bekledi.

"Adamların orada olduklarını düşünüyoruz," diye söz girdi Trahern. "Aron, haydutlardan birini gördüğüne yemin ediyor."

"Reis'le yüzleştiniz mi?"

Tahern başını iki yana salladı. "Bunu önce Patrick'le konuşmak istiyorum."

Korunaklı kaleyi gördükten sonra planını tekrar gözden geçirmek zorunda kalmıştı. İrlandalılarla Vikinglerin bir arada yaşadıkları bir kaleydi ve eğitimli savaşçılar tarafından çok sıkı korunuyor. Trahern intikam hırsı yüzünden, bir savaşa neden olup ailesinin güveligini riske atamazdı. Sorunu daha akılcı yollardan çözmeliydi. Her ne kadar adamları kendi elleriyle öldürmek istese de en doğru yol onları adalet karşısına çıkartmak ve bunun için Patrick'in yardımına ihtiyacı vardı.

Trahern, Morren'in yanına yere oturdu ve sırtını büyük kayaya yasladı. Morren'in şalını almadığını fark edince pelerini ona uzattı ama genç kadın ona sokulup, pelerini paylaşmayı teklif etmişti.

Trahern, onu kollarının arasına alıp, pelerini üzerlerine örttü. "Seni bu soğukta dışarıda tutmak hoşuma gitmiyor ama kimsenin konuştuklarımıza kulak misafiri olmasını istemedim." Morren, hafifçe titrediğinde onu daha sıkı sardı. "Halen Glenn Til'e gitmek istiyor musun?"

"Evet."

Bir fısıltı gibi çıkan sesinde Trahern'i rahatsız eden bir şeyler vardı. "Emin değilsen gelmek zorunda değilsin."

Morren başını genç adamın göğsüne yasladı. "Seninle geleceğim. İstersen hemen yarın gidebiliriz."

"Hayır. Kralın dönmesini bekleyeceğiz. Bir sonraki hareketimizi çok iyi planlamalıyız." Morren tekrar titrediğinde, onu kucağına çekti. Yüzünü saçlarına gömüp, kokusunu derin derin soludu.

Morren'in eli göğsünde dolaşıyordu. Tüty kadar hafif dokunuşları uzun zamandır hissetmediği bir huzur veriyordu genç adama.

"Morren," diye mırıldandı Trahern ve göğsünde dolaşan elin tuttu. Morren başını kaldırıp baktığında ay ışığında bile yüzündeki gölgeler açıkça fark ediliyordu. "Haydutların cezalandırılmalarını sadece Ciara için değil senin için de istiyorum. Biliyorsun değil mi?"

Morren bir şey söylemedi ama hafifçe yanağına dokundu. Eli yeni uzamaya başlayan saçlarına kaydıığında dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi ve Trahern o anda saçlarını bir daha traş etmemeye yemin etti içinden.

Trahern'i ruhsuz ve vahşi bir adama dönüşmekten kurtardığının farkında mıydı? Onunla karşılaşana kadar, ölümü bile bir kurtuluş

olarak görüyordu. Morren içindeki boşluğu doldurmuş, onu hayata döndürmüştü.

"Ciara'yı sevmiştin değil mi?"

"Evet."

"Onu özlüyor musun?"

Ciara'yı unutmak kolay değildi ama Morren'le arasında farklı bir bağ vardı. Yüreğindeki yaraları iyileştiriyor, acılarını dindiriyordu.

"Evet. Ama eskisi kadar acı vermiyor." Genç kadının ensesini kavradı ve kendisine yaklaştırarak alını, alnına dayadı. "Sen bana huzur veriyorsun."

Morren titrek bir soluk aldı ve bedeni hafif bir ürpertiyle titredi.

"Seninle geçirdiğim her dakika, daha da kolaylaşıyor her şey." Dudaklarını genç kadının dudaklarına yaklaştırdı. "Ve bunun için sana minnettarım."

Trahern, onu öptüğünde, Morren tereddüt etmeden karşılık verdi. Trahern öpüşmelerini derinleştirmek için yanıp tutuştuğu halde onu korkutmak istemediği için fazla ileri gitmedi.

"Bu iş sona erdiğinde, eve geri döneceğim," dedi Morren geri çekilerek.

Her an kaçmaya hazır ürkek bir kuş gibiydi. Korkuları yüzünden okunuyordu ve yüzünü genç adamın omzuna gömdü.

"Biliyorum ama seninle beraber olmak istemem yanlış mı? Neler olacağımı yaşamadan bilemeyiz." Elini genç kadının sırtına koydu. "Sen istemezsen, zorlamayacağımı biliyorsun."

Morren uzunca bir sessizliğin ardından "Bugün Genevieve'in bebeğini kucağıma aldım," dedi boğuk bir sesle. "Ve kendi bebeğimi düşündüm."

Trahern, onu kollarının arasına çekip bir kez daha sarıldı. "Keşke bebeğini kurtarabilseydim."

"Söylemek istediğim..." derin bir soluk aldı Morren. "Bir gün çok iyi bir baba olacaksın. Yeğenlerine bakışımı gördüm, onları çok seviyorsun. Ben sana bunu veremem."

"Gelecekte ne olacağımı, ya da olmayacağını düşünme," dedi saçlarını okşayarak. "Bazen hayatı akışına bırakmak en iyisi. Neden bekleyip birlikte görmüyoruz?"

Morren sessiz kalınca yüzünü avuçlarının arasına alıp gözlerinin içine baktı. "Benimle olmak istemezsen, seni anlarım."

Morren ne söyleyeceğini bilemiyordu. O anda kollarının arasında olmak son derece huzur vericiydi. Trahern'in bedeninin arzularını dizginlemeye çalıştığını farkındaydı ve bu bile ona güvenmekte ne kadar haklı olduğunu gösteriyordu. Üstelik her geçen dakika kendi bedeninde de bazı kıpırtılar hissediyordu.

Bir dönüş noktasında olduklarını hissediyordu. Akli Trahern'le daha fazla ileri gitmemesi konusunda onu uyarırken bedeni farklı tepkiler veriyordu.

Trahern, Morren'in sessizliğini, onu istemediğine yormuş olmalı yüzünde yeniden mesafeli bir ifade belirdi. Yavaşça ayağa kalkıp genç kadının da kalmasına yardım etti.

"Seni odana götüreyim."

Morren Trahern'in aralarına mesafe koymasını istemiyordu. Onunla olduğunda, geçmiş önemini yitiriyordu. Kendini kullanılmış ya da kirlenmiş bir kadın gibi hissetmiyordu.

"Bekle." Trahern'in elini tuttu ve büyük kayaya oturmasını işaret etti. Yüzüne ateş basmıştı ama her ne olursa olsun, ona ne kadar değer verdiğini Trahern'in bilmesini istiyordu. "Lütfen otur."

Trahern sessizce bu isteğine boyun eğdi. Morren önünde durup ellerini genç adamın omuzlarına koydu. Daha ileriye gitmeye cesaret edebileceğinden emin değildi. Yüreğinden geçenleri kendisine bile açıklayamıyordu. Tek bildiği ona ihtiyaç olduğuydu. Varlığı ona huzur, güç veriyordu ve bunu kaybetmek istemiyordu Morren.

Yavaşça eğildi ve dudaklarını, dudaklarına değdirdi. Ancak bu kadarını yapabiliyordu ama Trahern için bu bile yeterliydi. Onu kendisine yaklaştırdı, diliyle dudaklarını araladı ve öpmeyi derinleştirdi genç adam. Dili, diline temas ettiğinde tatlı bir ürperti yayıldı Morren'in bedenine.

Trahern, onun dışında hiç bir şeyin önemi yokmuş gibi öpmüyordu Morren'i. Dudakları, sırtını okşayan elleri hiç tanımadığı, yabancı olduğu hisler uyandırıyor ve içinde. Kavurucu bir ateş sardı adeta

bedenini. Bacaklarının arasında tatlı bir sızı hissetti. Yaşadıklarından sonra, bir erkeği bu şekilde kabul edebileceğini hiç düşünmemişti.

"Buraya gel," diye fısıldadı Trahern. "Otur."

Trahern onu, yüzü ona dönük, bacakları iki yanında sarkacak şekilde kucağına çektiğinde şaşırıldı. Korkusu bir kez daha kendini gösterirken, Morren kaçıp gitme isteğini zorlukla bastırdı. Onu, orada tutan tek şey, Trahern'e duyduğu güven olmuştur.

Trahern, onu yeniden öpmeye kalkışmadı. Sadece kollarının arasına alıp hafif hafif sırtını okşadı. Bacaklarının arasında genç adamın sıcaklığını hissetmek içini titretmişti. Bedeninin tepkilerine anlam veremiyor, ne yapması gerektiğini de bilmiyordu.

Trahern ikisi adına karar verip bir kez daha dudaklarına uzandı. Dili dudaklarının arasından içeri kaydırdığında Morren'in gırtlığından bir inilti yükseldi. Hangisinin daha çok şaşırdığından emin değildi Morren. Ama dili inanılmaz hisler tattırıyordu ona.

Trahern, bacağı hafifçe kadınına sürüttüğünde gerildi. Kaçma isteğini zorlukla bastırıyor, kötü anıları aklından uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Korkma," diye fısıldadı Trahern dudaklarını geri çekmeden. "Bana güven. Bırak kendini." Ve hemen sonra tekrar öpmeye başladı onu. Dili dudaklarının arasından içeri kayarken, bacağı ritmik bir şekilde hareket ettirmeyi sürdürdü.

Tuhaf bir ihtiyaç duygusu sardı bedenini. Bacaklarının arasında hissettiği tatlı sızı, sürtünmenin etkisiyle daha da artıyordu sanki.

"Bırak kendini," diye mırıldandı Trahern ve bacaklarının arasındaki baskıyı biraz daha arttırdı. Morren tuhaf bir kasılma hissetti önce hemen sonra anlam veremediği bir zevk dalgası sardı bedenini. Gökyüzüne doğru yükseliyormuş gibi hissedip genç adama sıkıca yapıştı ve meme uçları, genç adamın göğsüne süründüğünde daha şiddetli bir zevk dalgasıyla sarsıldı.

Soluk soluğa, adeta yığılıp kaldı genç adamın kollarında. Kasılmalar, titremelere dönüşmüş geriye tatlı bir rahavet kalmıştı.

"Bana ne oldu?" diye fısıldadı. "Az önce sen..." Trahern, bacağına baskısını arttırdıca soluğu kesildi. "Ah Tanrım. Dur."

Trahern, dudaklarında hınzır bir gülümsemeyle genç kadını kendisine çekti. "Sevişmek böyle bir şey işte. Bir erkeğin kadınına zevk vermesi budur."

Isabel'in kocasıyla paylaştıkları ateşli gecelerle ilgili sözleri geldi aklına. Kocasının istekli ve sabırsız olduğunu söylerken gözlerinde korku değil mutluluk vardı. Bir erkekle beraber olmak gerçekten böyle bir şey miydi?

Morren dikkatle Trahern'in yüzünü inceledi. Hınzır gülüşünün altında bir gerginlik sezdi. Nedenini anlamak zor değildi. "Peki sen?"

"Benim için endişelenme. Bu sadece senin içindi."

Morren, yüzünü avuçlarının arasına alıp dudaklarına uzandı. Kısa ama doyurucu bir öpüşmenin ardından genç adam onu kucağından indirdi. "Seni odana götüreyim."

Morren, yürümekte zorlanıyordu. Attığı her adımda dalga dalga bir şeyler yayılıyordu adeta içine. Isabel'in nedimeleriyle paylaştığı odanın kapısına geldiklerinde Trahern, yanağına dokundu. "İyi uyuklar sevgilim."

Morren'in yanakları kızardı. "Sana da."

Trahern, ertesi gün Morren'i doğru dürüst göremedi. Patrick yanında Ewan'la birlikte Laochre'ye dönmüştü ve sabah erkenden, haydutlarla ilgili meseleyi tartışmak için bir araya toplanmışlardı.

"Adamlar paralı asker," dedi Trahern. "Biri, mümkün olduğu kadar çok sayıda O'Reilly'i öldürmeleri için tutmuştu onları."

"Diyelim adamları Hardrata klanında bulduk gerçekten, kaleye saldıranların onlar olduğunu kanıtlayabilecek miyiz?" diye sordu Patrick. "Senin sözüne karşılık onların sözü olacak."

"Haydutları teşhis edebilecek birkaç tanık var. Ayrıca, saldırının gerçekleştiği sırada Gall Tir'de olmadıklarını bilen birileri vardır mutlaka."

"Peki, Morren'in buradaki rolü ne?" diye sordu kral aninden. Trahern, bakışlarındaki ifadenin anlamını bilecek kadar iyi tanırıyordu ağabeyini.

Gerçeği onlardan gizleyebilirdi ama sadece evini ve akrabalarını kaybeden bir kurban olduğunu söylerse Trahern'in adalet isteğinin

derinliğini anlamayacaklardı. O adamların ölmesini istiyordu ama gerçek nedeni bilmeden Trahern'e hak vermeleri mümkün değildi.

"Tanıklardan biri," dedi Trahern sesi sertleşerek. Öfkesine hâkim olmak için yumruklarını sıktı. "Haydutları diğerlerinden daha iyi teşhis edebilir. Tek tek, her birini." Derin bir soluk aldı ve ekledi. "Ona zarar verdiler."

Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu, zarar vermekle neyi kast ettiğini anladıkları kardeşlerinin yüzlerinde beliren gergin ve öfkeli ifadeden belli oluyordu.

"Biri Genevieve'e dokunmaya kalkışsa canlı canlı adamın derisini yüzerdim."

"O halde, ne hissettiğimi anlıyorsun."

Patrick'in bir tepki vermesini bekledi ama kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi kral.

"Reise durumu nasıl bildireceğiz?" diye sordu Trahern. "Aslında o pislikleri kendi ellerimle öldürmeyi tercih ederim ama klanlarımız arasında bir savaş neden olmak istemiyorum."

"O'Reilly meseleyi Brehon yargılarına taşıyabilirler ve adamlar suçlu bulunduğu takdirde tazminat talep edebilirler," dedi Patrick. "Morren'e gelince..." Bir an durup dikkatli bakışlarını kardeşine dikti. "O da aynı şekilde adalet arayabilir. Senin bu işe karışmana gerek yok."

"Morren benim korumam altında. Onu yalnız bırakmayacağım." Trahern daha fazla bir şey söylemedi. Morren'e olan hislerini henüz kendisi de adlandıramıyordu ama sandığından çok daha derin olduğu açıktı. "MacEganlar"ın ona destek olacağına söz verdim."

Patrick'in ifadesi gerildi. "Ona böyle bir söz veremezsin Trahern. Söz konusu Genevieve, Isabel ya da eşlerimizden her hangi biri olaysa, bunu tartışmazdım bile. Ama Morren aileden biri değil. Bir yabancı için adamlarını ya da klanın güvenliğini riske atamam."

"Morren bir yabancı değil." Patrick'in, ona destek olmayı reddettiğini inanamıyordu.

"Ama karın da değil."

Trahern, şiddetli bir yumruk yemiş gibi hissetti. Patrick'ten böyle bir tepki beklemiyordu. MacEgan kardeşler daima bir birlerine destek olur, arka çıkarlardı.

"Ya karım olsaydı?" diye sordu yavaşça.

"O zaman, onun meselesi bizim meselemiz olurdu ve her ne pahasına olursa olsun ona sahip çıkar, onu korurduk."

"Adamlarını hazırla," dedi Trahern ayağa kalkarak. "Samhain'de onunla evleneceğim. Ve sonra Vikinglerle yüzleşeceğiz."

İhanete uğramış gibi hissetmesi gerektiğini biliyordu. Onu böyle bir karar almaya zorladığı için Patrick'e kızmalıydı aslında. Ama kızmıyordu.

Ciara'nın anısına ihanet ediyormuş gibi de hissetmiyordu. Aksine neden böyle bir karar aldığını, anlayacağına inanıyordu. Asıl mesele Morren'i bu evliliğe ikna etmekti ve bunu nasıl yapacağı konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

Isabel, "Trahern kabul etti mi?" diye sordu Patrick'e. "Onunla evlenecek mi?"

Patrick cevap vermeden karısının elini tuttu ve merdivenlerden çıkarak, yatak odalarının yolunu tuttu.

"İnsanların hayatlarına çok fazla müdahale ediyorsun Isabel MacEgan," dedi oda kapısını arkalarından kapatır kapatmaz.

Kocasının gözlerindeki hınzır ifadeyi görüp, başındaki örtüyü bir kenara fırlattı ve elbisenin önündeki bağcıkları çözmeye başladı. "Trahern mutlu olmayı hak ediyor. Artık evlenmesinin zamanı geldi de geçiyor bile."

"Morren O'Reilly onun için doğru kadın mı?"

"Kör müsün? Morren'e nasıl baktığını görmedin mi? Onun için gözünü kırpmadan ölüme gider. Ya Morren'e ne demeli? Yanından bir al olsun ayrılamıyor. Trahern Gall Tir'e gittiğinde, onun için nasıl endişelendiğini görmüş olsaydın anlardın."

"Dün gece onları bahçede gördüm," dedi Patrick.

"Öyle mi? Peki ne yapıyor..." Patrick, onu kollarının arasına alıp öpmeye başlayınca sözleri yarım kaldı. Hafifçe inleyerek kocasına sokuldu. Patrick, onu yatağa yatırıp soluksuz kalana kadar öptü.

Dudakları boynuna doğru kayarken "Yaptıkları şey tam da buydu sevgilim," dedi Patrick. "Trahern'e evlilik konusunda baskı yapma fikrine, bu yüzden karşı çıkmadım zaten."

Isabel uzanıp tuniğinin bağcıklarını çözdü ve yavaşça sıyrıp çıkarttı üzerinden. Yıllar sonra bile kocasını aynı şiddetle arzuluyordu. Onu sevmekten hiç vazgeçmemiş, aksine ona olan sevgisi daha da artmıştı. "Düğünlerinin unutulmaz olması için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Önce Morren'in Trahern'le evlenmeyi kabul etmesi gerek."

"Ancak bir aptal, MacEganlar'dan biriyle evlenmeye hayır der." Hemen sonra kocasına sarılıp, kendisine çekti ve büyük bir arzuyla öpmeye başladı.

~ On Yedinci Bölüm ~

SAMHAIN festivalinin ilk gecesinde hava oldukça soğuktu ama eğlenceler tüm hızıyla devam ediyordu. Klanın eski şifacıyı Annle, bir köşeye çekilmiş, yüzünde keyifli bir gülümsemeye eğlenceyi uzaktan izliyordu.

Yaşlılar arasında en saygı duyulan kadındı. Neredeyse yetmiş yaşındaydı ve nesiller boyu MacEganlar'ın, bu dünyaya gelmelerine tanık olmuştu. O andaysa, zorlu ve uzun yılların izlerini taşıyan yaşlı parmaklarıyla bazı çocukların maskelerini bağlamalarına yardım ediyordu.

Morren, Liam'ın özenle süslediği maskeyi takmıştı. Maske'nin itici bir görüntüsü vardı ama küçük çocuk o kadar emek verdikten sonra maskeyi takmaması gibi bir şey söz konusu değildi. Her şey bir yana, maskeyi yüzünde gördüğünde Liam'ın gözlerinde beliren ıslık yeterdi onu ikna etmeye.

Trahern'in maskesi altın kaplamalıydı ve yüzünün büyük bir kısmını kaplıyordu. Ama o gece Trahern'de tuhaflik vardı. Oldukça dalgın görünüyordu ve bütün gece Morren'le hiç konuşmamıştı.

Trahern, ateşin başındaki yerini alıp, klanını kurtarmak için peri şahının kızıyla evlenen Nera'nın hikâyesini anlatmaya başladığında Morren dikkat kesildi.

"Annesi onu böyle görse, gurur duyardı," dedi Annle. Morren merakla yaşlı şifacıya döndü. "O kadar erken yaşta ölmesi çok acı." Donuk bakışlarını, sırtı ona dönük duran bir adama dikmişti. Neden sonra "Trahern babasına benziyor olmalı," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

Annle'nin dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. "Önemli bir şey değil. Yaşlı bir kadının saçmalamaları. Hadi git de hikâyeyi dinle. Trahern seni bekliyor."

Morren, kadının tuhaf tavırlarına bir anlam veremedi ama fazla da üzerinde durmadı. Ateşin etrafında toplanmış kalabalığın arasında bir yer bulup oturdu ve tüm dikkatini Trahern'e verdi.

Herkes gibi Morren de hikâyenin büyüüne kapılmıştı. Hikâyenin bir bölümünde Trahern bakışlarını ona dikti.

"Karısı onun her şeyiydi ve diğerlerinin ihanetine rağmen, onun gitmesine asla izin veremezdi."

Morren içinde bir ürperti hissetti. Sebep Trahern'in bakışları mı yoksa sözleri miydi bilemiyordu. Nera'nın ölümsüzlere karşı verdiği savaşı anlatırken ifadesi ciddileşti.

Hikâye sona erdiğinde genç adam ayağa kalktı ve kalabalığın dağılmasını bekledikten sonra maskesini çıkarttı. Yanına gelen Morren'e bakarken bakışlarında dalgın bir ifade vardı.

"Biraz yürüyelim mi? Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Trahern, onunla her ne konuşacaksa önemli olmalıydı. Huzursuz bir hali vardı.

O sabah kardeşleriyle Gall Tir'le ilgili konuşuklarını biliyordu. Büyük ihtimalle Morren'in onlarla gitmesine izin vermeyeceklerdi. Ama Morren'in Laochre'de kalıp, ne olacak endişesiyle beklemek gibi bir niyeti yoktu. Özellikle de sonuca bu kadar yaklaşmışken.

Trahern bir meşale aldı ve birlikte sahile doğru yürümeye başladılar. Trahern elini tutup kayalıklara tırmanmasına yardımcı oldu ve çevreden topladığı dallarla küçük bir ateş yaktı.

Morren ateşin yanına oturup bakışlarını genç adama dikti. Bu sessizliğe daha fazla dayanamayacaktı.

"Vikinglerin köyüne seninle birlikte geliyorum. Ne söylersen söyle fikrimi değiştiremezsin."

Trahern bir süre cevap vermedi. Dalgın bakışlarını denize dikmiş öylece oturuyordu, sonunda konuşmaya başladığında söyledikleri Morren'in duymayı beklediği sözler değildi.

"Patrick, bizimle birlikte adamlarını göndermeyi kabul etmedi."

"Onun adamlarına ihtiyacımız yok," dedi Morren. "Kendimiz gidip adaletin yerine getirilmesini talep edebiliriz."

"Yapabiliriz ama Kral arkadaşımız da olursa, şansımız daha yüksek olur." Uzanıp genç kadının elini tuttu. "Patrick'in bize yardım etmesi için bir yol var."

Morren devam etmesini bekledi ama Trahern doğru sözcükleri bulmakta zorlanıyordu sanki. Sonunda bir çırpıda söyledi.

"Benimle evlenirsen, yardım edecek."

"Ne?"

"Bunu ben de beklemiyordum ama haklı olduğu bir taraf var," dedi Trahern. "Karım olursan, MacEganlar senin de ailen olacak ve Vikinglerin karşısına daha güçlü bir şekilde çıkacağız."

Morren'in ağzı açık kalmıştı. Ona değer verdiği ya da hayatını paylaşmak istediği için değil, intikam almak için evlenmekten bahsediyordu.

"Hayır," dedi Morren öfkeyle. "Seninle evlenmeyeceğim." Derin derin soluklar alarak öfkesine hakim olmaya çalıştı. Evlilik aklının ucundan bile geçmemişti. Hele de Trahern'in ağabeyinin dayattığı bir evlilik.

"Buna hayır diyeceğini tahmin ediyordum ama başka nedenler de var." Morren'in elini avuçlarının arasına aldı. "Seni koruyabilirim, bir daha hiç kimse sana zarar veremez."

Morren elini hızla geri çekti. "Bütün derdimin bu olduğunu mu sanıyorsun." Ayağa kalkıp uçurumun kenarına gitti ve tehlikeli olduğunu bilmesine rağmen aşağıda kayalara vuran dalgaları izledi.

Trahern bileğinden tutup onu uçurumun kenarından uzaklaştırdı. "Evlenmekten korkuyorsun."

"Hayır. Öfkeliyim. Sen ne dediğinin farkında mısın? Ağabeyim evlenmem gerektiğini söylüyor, hadi evlenelim."

"Hayatımla ilgili kararları ben veririm, ağabeyim değil. O sadece bir çözüm yolu sundu. İyi bir çift olacağımızı düşünmesem böyle bir şeyi aklımdan bile geçirmem."

"Ama ben iyi bir çift olacağımızı düşünmüyorum." Morren, genç adamı itip kendisinden uzaklaştırdı. Tüm gücüyle gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu.

"Seni, yatağımı paylaşman için zorlamam. Bunu biliyorsun."

"Ben göstermelik bir evlilik istemiyorum Trahern. Beni sevecek bir koca istiyorum. Aksi takdirde hayatımda bir kocaya yer yok."

"Benim gibi bir adamı sevmeyeceğine mi inanıyorsun?"

Morren öfkeyle haykırmamak için kendisini zor tuttu. "Benim söylediğim bu değildi." Trahern uzanıp saçlarını okşadığında Morren öfkesinin bir anda uçup gittiğini hissetti. Öfkenin yerine ağlama isteği almıştı.

"Benim için çok değerlisin Trahern, senin için her şeyi yaparım ama Ciara'nın yerini alamam. Onun gibi bir kadın değilim, olamam da." Derin bir nefes aldı ve geri çekildi.

Trahern'in yüzündeki ifadeden bir şey anlamak mümkün değildi, gri gözleri de ifadesi kadar anlaşılmadı.

"Seni geri götürüyem."

Yemeklerle içkiler elden ele dolaşıyordu. Çocuklar çoktan kulübelere uykuya yatırılmıştı. Trahern kalabalığa karışmadan önce maskesini taktı ve Morren'e de kendi maskesini takmasını işaret etti. Festival meydanı yetişkinlere kalmıştı. Güllüyor, eğleniyor, gecenin keyfini çıkarıyorlardı. Yaşlı şifacı etrafına küçük bir kalabalık toplamış kendi hikâyelerini anlatıyordu.

Trahern kutlamalara katılma isteğini kaybetmişti, kafasında onlara düşünce dönüp duruyordu. Morren haklıydı. Bir kadın olarak onu istediği için evlenme teklif etmemişti. Intikamını alabilmek için

etmişti. Patrick'in desteği olmadan Vikinglere karşı tek başına bir güç göstermesinin mümkün olmadığını biliyordu.

Evliliği uzun vadeli bir bağ olarak düşünmemişti, sorununa bir çözümdü sadece. Morren, kızmakta yerden göğe kadar haklıydı. Ama Trahern'i asıl sarsan, Morren'in onu reddetmesinin yarattığı hayal kırıklığıydı. Duygularının da işin içine gireceği hiç aklına gelmemişti. Bunu bir savaş stratejisi gibi görmüş, hedefine ulaşmak için izlediği bir yol olduğunu düşünmüştü. Böyle düşündüğü süreçte, Ciara'nın anısına ihanet etmiş olmayacaktı.

Son zamanlara da Ciara'yı eskisi kadar sık düşünmemesi genç adamı huzursuz etti. Daha şimdiden Morren, Ciara'nın içinde bıraktığı boşluğu doldurmaya başlamıştı. Bunun ne zaman ve nasıl olduğu hakkındaysa en ufak bir fikri bile yoktu.

Morren'in ne kadar haklı olduğunu fark edince, hissettiği suçlulukla midesi kasıldı. Trahern'in içini okumuş ve evlilik için ileri sürdüğü aptalca bahanelerin altında yatan asıl nedeni görmüştü.

Morren'in elini daha sıkı kavrayarak kalabalığın arasına karıştı. Gunnar'ın bir kenarda durmuş, Anne'nin anlattıklarını dinlediğini gördü. Kadının etrafını saran MacEganlar'ın arasına karışmak istiyor ama cesaret edemiyor gibiydi.

Anne, Trahern'in annesiyle babasının hikâyesini anlatıyordu. Babası Duncan'ın, annesinin aşkını kazanmak için yaptıklarını anlatırken yüzünden keyifli bir tebessüm vardı. Trahern, Morren'in elini bir an olsun bırakmadan, yaşlı kadının hikâyesini dinlemek için kalabalığa yaklaştı.

"Sara'd, dördüncü çocuğuna hamileyken bir gece kalenin dışında dolaşan yabancı bir kadın buldu. Kadın da onun gibi hamileliğinin son dönemindediydi. Bu yüzden kadını onlarla kalması için davet etti," dedi Anne. "Kadın tek kelime bile konuşmamıştı ve herkes kim olduğunu, nereden geldiğini merak ediyordu."

Gunnar yüzünde tuhaf bir ifadeyle öne çıktı, bütün dikkati Anne'nin üzerindediydi. "Kadın neye benziyordu?"

Viking'in sorusuyla hikâyenin büyüü bozulmuştu ve birkaç kişi öfkeyle ona baktılar ama Gunnar aldırmadı.

Anne, diğerleriyle oturmasını işaret etti. Yaşlı kadının ifadesinde Trahern'i huzursuz eden bir şeyler vardı.

Bu sadece bir hikâye, dedi kendisine ama daha fazlası olduğunu o da biliyordu. Yüreğinin derinliklerinde hissediyor ama bir türlü oradan uzaklaşamıyordu.

"Kadın sana benziyordu," dedi Anne, Gunnar'a. "Altın rengi uzun saçları vardı. Kalın saç örgüsü beline kadar uzanıyordu. Onun Gall Tir'den geldiğini düşünmüştük." Kısa bir an durdu ve ekledi "Ama yanlışmış."

Likörüne uzanıp iri bir yudum aldı Anne. "Eskiler der ki, yabancıları misafirperverlik gösterirsen Tanrılar seni kutsar. Sara'd bunu biliyordu ve kadını en iyi şekilde ağırladı, onunla arkadaşlık etti. Zamanı geldiğinde de, kadın çocuğunu dünyaya getirdi." Anne bir an durdu ve kalabalığa göz gezdirdi. "Şafağın ilk ışıklarıyla kadın da bebeği de ortadan kayboldu. Kimse nereye gittiklerini bilmiyordu. Ama o günden sonra MacEganlar, bolluk ve refahla kutsandılar."

Kalabalıktan yükselen alkış gülmseyerek karşılık verdi yaşlı kadın. Hemen sonra bir delikanlının yardımıyla yerinden kalkıp evinin yolunu tuttu.

Trahern yerinden kıpırdımadı önce. Gunnar'ın yüzündeki dalgin ifadeyi gördü ve sonra adam dönüp ona baktı. Bakışlarında sorular vardı. Emin olamadığı bir gerçeği anlamaya çalışıyor gibiydi.

Trahern midesinin kasıldığını hissetti ve Morren'den izin isteyip yaşlı kadının peşinden gitti.

Anne, yanındaki delikanlıya yaslanarak ağır adımlarla atıyordu. Trahern kısa sürede onlara yetişti ve "Ona ben eşlik ederim," diyerek delikanlıya gidebileceğini söyledi.

Anne gülmseyerek koluna girdi. "Nasılsın Trahern? Seni çok daha iyi gördüm. Bu akşam anlattığın hikâyeye çocukların dilinde."

Trahern'in aklındaki farklı şeylerdi ve adımlarını yavaşlattı. "Anne, şu anlattığın hikâyeye..."

"Doğru olup olmadığını mı bilmek istiyorsun?" diye sordu yaşlı kadın ve durdu. "Doğru olup olmamasının bir önemi var mı?"

"O kadına ne olduğunu biliyorsun değil mi?"

Anne tekrar yürümeye başladı. "Biliyorum." Kulübenin girişinde durup Trahern'e kapıyı açmasını işaret etti. Biri, kulübenin ısınması için ateşi çoktan yakmış ve yedek odunları ocağın yanına sıralamıştı.

"Kardeşlerime benzemiyorum," dedi Trahern içeri girdiklerinde. "Hep büyükbabama benzediğimi düşünmüştüm ama bundan fazlası var değil mi?"

"Sana benzeyen başkalarıyla karşılaştın ve bu seni rahatsız ediyor değil mi?"

Vikingler.

Trahern ytreğinin sıkıştığını hissetti. "Bu doğru olamaz."

Anlle bir sandalyeye oturup ellerini kucagında birleştirdi. "Viking kadın geldiğinde doğum yapmasına çok az bir zaman kalmıştı. Saraid'le bir gün arayla doğum yaptılar ama Saraid'in bebeği zamanından önce doğmuştu ve yeterince gelişmemişti. Bebeği yaşatmak için elimden geleni yaptım ama yeterli olmadı."

Uzanıp Trahern'in elini tuttu. "Bundan sonra olanları tahmin ettiğini biliyorum. Viking kadının doğumdan sonra kanaması durmadı ve aynı gece öldü. Saraid seni bağrına bastı ve kendi çocuğu gibi yetiştirdi. Öz evlatlarından ayrı tutmadı seni."

Trahern karşı çıkmak, inkâr etmek istedi ama fiziksel görünüşü her şeyi açıkça ortaya koyuyordu. Uzun boyu, yapısı ve yüz hatları kardeşlerine benzemiyordu.

Sen de onlardan birisin, demişti Aron. Gunnar ilk karşılaştıkları anda onlardan biri olduğuna inanmıştı. Ama Trahern bir kör gibi, gözünün önündeki gerçeği görememişti.

Duvarları yumruklamak, etrafındaki her şeyi kırıp dökmek istiyordu ama Annle'nin yaşlı ve güçsüz elleri onu yerinde kalmaya zorluyordu.

Derin bir soluk alarak öfkesini kontrol etmeye çalıştı. "Kadının Gall Tir'den olmadığını söylemiştin."

"Hardrata klanından değildi" dedi Annle. "Ama Gleen Tir'den kaçmıştı ve bizden yardım istedi." Trahern'in ellerini daha sıkı kavradı. "Seni o kadın doğurdu ama Saraid bir aile, yuva verdi sana ve seni çok sevdi. MacEgan kanından olmaman hiç bir şeyi değiştirmez..." Elini genç adamın kalbinin üzerine koydu. "Önemli olan burada ne hissettiğin."

Trahern o andan sonra yaşlı kadının söylediği hiç bir şeyi duymadı. Hayatı bir yalan üzerine kurulmuştu. Saraid'le Duncan'ın çocuğu olduğuna inanmıştı hep ve sevgilerinden şüphe etmemişti.

"Babam biliyor muydu?"

Anlle başını evet anlamında salladı. "En başından beri biliyordu ve seni diğerlerinden ayrı tutmadı. Seni hep bir mucize gibi gördüler. Saraid'in kaybından sonra onlara sunulmuş bir armağandı. Daima kendilerinden bir parça olarak kabul ettiler seni." Genç adamın elini sıkı hafifçe. "Bunun seni rahatsız etmesine izin verme Trahern."

Bu imkânsızdı. O bir MacEgan değildi ve bunu bilmek o güne dek hissettiği acılardan daha büyük bir acı veriyordu genç adama.

Kulübeden çıktığında Annle'ye veda etti emediniği bile hatırlamıyordu. Tekrar kutlama kalabalığının arasına karışmasına imkân yoktu. Bu haldeyken değil.

Kalabalığa sırtını dönüp kaleye doğru yürümeye başladı. Hemen arkasından gelen ayak seslerini duydu, kim olduğunu anlamak için dönüp bakmasına gerek yoktu ama o anda Morren'le bile konuşacak halde değildi. Ana binaya girip, odasına çıkmak için merdivenlere yöneldiğinde Morren'in adımlarının hızlandığını duydu.

"Trahern, bekle," diye seslendi genç kadın ve yanına geldiğinde "Her şey yolunda mı?" diye sordu endişeyle.

Hayır, yolunda değildi. "Biraz yalnız kalmak istedim sadece."

Morren, ona iyice yaklaşıp gözlerinin derinliklerine baktı. "Bir şey oldu değil mi? Annle'nin kulübesinden çıkarken çok kötü görünüyordun? Sorun ne?"

"Ben iyiyim Morren," dedi genç adam. "Sen git eğlenmene bak."

Morren, birkaç basamak birden tırmanıp genç adamın önüne geçti ve yolunu kesti. "Bu geceki tartışma hiç bir şeyi değiştirmez. Sen halen benim dostumsun ve seni bu halde bırakıp hiç bir yere gitmem. Konuş benimle Trahern."

Trahern derin bir soluk aldı ve genç kadının elini tuttu. "Gel." Basamakları tırmanıp kendi odasına yöneldi. Odaya girip, kapıyı arkalarından kapatırken, öğrendiklerinin şokunu halen üzerinden atamamıştı.

Morren sessizce oturup bekledi. Ne soru sordu, ne de baskı yaptı. Trahern sonunda kendisini hazır hissettiğinde Annle'ye arasına geçen konuşmayı anlatmaya başladı.

"Annemin beni sevdiğini biliyorum," dedi kırılgan bir sesle. "Ama bu gece hayatımın bir yalan üzerine kurulu olduğunu öğrendim. Beş-kardeşim olduğuna inanarak büyüdüm ben."

"Ve senin beşkardeşin var," dedi Morren. "Aynı kanı taşıyıp taşımamanızın bir önemi yok. Onlar senin kardeşlerin."

"Onlara söylemem gerek ama bir yanım bunu kendime saklamak istiyor. Yalan da olsa halen kardeşleri olduğumu düşünmelerini tercih ederim."

"MacEgan kanı taşımaman sana duydukları sevgiyi azaltır mı sa-
nıyorsun? Onların kardeşisin, hep de böyle kalacaksın."

"Damarlarımda Viking kanı taşımak istemiyorum. O pisliklerle aynı kanı taşıdığımı düşünmek bile istemiyorum. Hele de Ciara'yla sana yaptıklarından sonra." Uzanıp genç kadının saçlarını okşadı. "Beni doğuran kadın, Gall Tir'den kaçmış, onu hamile bırakanlar da büyük ihtimalle o pisliklerden biri. Onlarla en ufak bir bağımın bile olmasını istemiyorum."

Morren, genç adama sarılıp, sıkıca kendisine çekti. "Bu gece öğrendiklerin hiç bir şeyi değiştirmez Trahern. Sen onlardan biri değilsin. Onurlu, güvenilir ve sevilen bir adamsın."

Morren yanıliyordu. Çok şey değişmişti ve bunlardan biri de ilişkileriydi. Morren sadece arkadaş olduğunu iddia ediyordu ama daha fazlası vardı. Ona sıkıca sarılıp, teninin kokusunu içine çekti. Onu zorlamak istemiyordu ama bedeninin verdiği tepkilere de engel olamıyordu. Tenini teninde hissetmek, sıcaklığında kaybolmak istiyordu ama ona ne zaman dokunsa Ciara'nın anısına ihanet ettiğini düşünüyordu.

Geri çekilip düşünceli gözlerle genç kadına baktı. "Bana kızgınsın," diye mırıldandı Morren. "Seninle evlenmeyi reddettiğim için bana kızyıyorsun."

Tahern başını iki yana salladı. "Hayır. Kendime kızgınsın. Ciara'yı unutmayaacağım yemin etmişim. Her ne pahasına olursa olsun intikamını alacağım söz vermişim." Derin bir soluk aldı. "Kendime kızgınsın çünkü onu düşünmeyi bıraktım. Kızgınsın çünkü seni çok fazla istiyorum."

Morren kafası karışmış bir halde genç adama bakıyordu. Ne bir şey söyledi, ne de yerinden kıpırdadı.

"Git buradan Morren," dedi boğuk bir sesle. "Sonradan pişman olacağım bir şey yapmadan lütfen git."

Doğru düşünemiyordu. Öfkeyle Morren'e duyduğu arzu birbirine karışmıştı ve kendisini vahşi bir hayvan gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Ciara'ya ihanet etmiyorsun," diye fısıldadı ve Trahern'e doğru bir adım attı. "Ciara seni seviyordu. Kendini böyle bir cendereye sokman yerine hayatına devam etmeni isterdi." Parmak uçlarında yükselip genç adamın dudaklarına uzandı.

Tanrı biliyor ya, buna çok ihtiyacı vardı. Morren'in sıcaklığına, ona huzur veren yumuşaklığına ihtiyacı vardı. Ona sıkıca sarılıp kendisine çekti ve büyük bir arzuya öpmeye başladı. Dili ağzının içine kaydığında Morren titrek bir soluk aldı.

"Bunu hiç başlatmam gerekirdi," diye mırıldadı genç kadının ensesini kavrayarak. Kafasının içinde yankılanan sesler duymazdan geldi. Bunun ne kadar yanlış olduğunu söyleyen sesler umurunda bile değildi. "Lütfen korkma Morren."

"Beni incitmeyeceğini biliyorum."

"Asla," dedi Trahern dudaklarının kenarına küçük bir öpücük kondurarak. "Seni asla incitemem." Koltuğa oturup genç kadını kucağına çekti.

Morren avuçlarını göğsüne yasladı. Parmakları tuniğinin açık yakasından, çıplak tenine dokunduğunda Trahern'i nasıl etkilediğinin farkında bile değildi. Hemen orada, Morren'e sahip olmamak için kendisiyle büyük bir savaş içerisindeydi. Koltuğun kollarını sımsıkı kavradı ve arzularını kontrol altına almaya çalıştı.

Morren bunu fark edip ellerini gerçi çekti. "Sana sıkıntı vermek istemedim."

Tahern dişlerini sıkı. "Hayır, ellerini tenimde hissetmek çok hoşuma gidiyor." Tuniğinin bağcıklarını çözüp üzerinden çıkarttı. Morren yüzünde korku ve merak karışımı bir ifadeyle çıplak göğsüne bakıyordu. Hareket etmeyince, Trahern ellerini tutup, avuçlarını tekrar göğsüne dayadı. "İstediğin kadar dokunabilirsin."

Morren'in ona dokunmayacağını biliyordu yine de arkasını yas-
lamp gözlerini yumdu. Ciara bile ona sarılmaktan fazlasını yapmaz-

dı. Trahern'in ona dokunmasını, okşamasını tercih ederdi. Ama Morren, genç adamı şaşırttı.

Elleri, kaslı göğsünde dolaşmaya başladı. Parmak uçlarıyla yıllar öncesinden kalan savaş yaralarını okşadı. "Bunlar ne zaman oldu?" "Yıllar önce, Normanlar'a karşı savaşıırken." Gözlerini açmadı ve narin parmakların tatlı işkencesine bıraktı kendisini.

Elleri göğsünden karına kaydı ve pantolonunun beline kadar indi. Eli sertliğine değdiğinde Trahern solğunun kesildiğini hissetti ve kendini kontrol etmek için büyük bir savaş verdi.

"Morren dur."

Morren ellerini hemen geri çekti ve şaşkınlıkla genç adama baktı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Trahern başını ki yana salladı ve sakinleşmek için derin derin soluklar aldı. "Hayır. Ama buradan hemen gitmezsen ben çok yanlış bir şey yapacağım."

Morren hemen kucağından kalktı ama korkudan çok merak vardı bakışlarında. "Ne... Ne yapardın?"

Trahern'in bedeni büyük bir ateş sarmıştı. Morren için yanıp tutuşuyordu. "Elbiseni üzerinden çıkartırdım. Sen kucağımda çınl çıplak kalana kadar üzerindeki her şeyi tek tek çıkartırdım."

Morren'in ifadesi gerildi, yüzü kızardı. Geriye doğru bir adım attı ve kendini korumak istercesine kollarını bedenine sardı ama merakı ağır basmıştı. "Ya sonra?"

Masum sorusu Trahern'i inanılmaz derecede tahrik etmişti. Yavaşça koltuktan kalktı. Morren'i korkutmak istemiyordu ama bazı şeyleri anlatması gerekiyordu. Ona yaklaşıp belini kavradı ve elleri yavaşça kalçalarına kaydı.

"Seni o koltuğa oturturdum ve vücudundaki her noktayı tek tek öperdim." Dudaklarını boynuna bastırdı. "Önce burayı." Aşağıya, göğüslerine kaydırıp dudaklarını ve içgömlüğün açığa bıraktığı tenini öptü. "Sonra burayı."

Bacağını, bacaklarının arasına soktu ve sıkıca kendisine bastırdı. Morren'i. Sertliğini hissettiğinde irkilmişti ama geri kaçmadı. Trahern bacağını hafifçe kaldırıp, kıyafet engeline rağmen yavaşça kadınlığa bastırdı. "Hatta burayı da öperdim."

Morren'in solukları hızlanmıştı. Bacaklarının arasına dokunduğu takdirde ıslaklığını hissedeceğine emindi Trahern.

"Sen zevkten titreyene kadar dilimle okşar, emerdim."

Bakışlarını yüzüne çevirdiğinde, Morren'in gözlerinin kapalı olduğunu gördü. Yanakları kızarmıştı ve dudakları öpüşmelerinin etkisiyle kabarmıştı.

Morren, kasıklarını sertliğine sürüttüğünün farkında bile değildi. Bedeni kendi başına hareket ediyordu adeta ve açlığını doyurmak için kıvranıyordu. Trahern kadının sırtını duvara yasladı. Morren'in göğüsleri hızla inip kalkıyordu ve genç adam bir kez daha dudaklarını çıplak tenine bastırdı.

"Daha sonra ne yapardım biliyor musun?" diye sordu kumaşın üzerinden doğru göğüslerini öperek. Dudakları meme uçlarına tehlikeli derecede yaklaşmıştı ve açlığı artık dayanılmaz noktadaydı.

"Ne yapardın?" diye sordu Morren soluk soluğa

"Eteğini kaldırırdım ve yavaşça içine girerdim. Ve tam burayı emerdim." Dudakları kumaşın üzerinden meme ucunu kavradı ve emmeye başladı. Morren inleyerek başını geri atmıştı. "Ve sonra sen ağır ağır derinliklerine çekerdin beni." Dizin kaldırıp, kadınlığa sürtmeye başladı. "Sonra hızlanırdın." Trahern tempoyu arttırdı. "Vücudumu tamamen sana teslim ederdim. Sadece sana zevk vermesiy için."

~ On Sekizinci Bölüm ~

TRAHERN, dudaklarını kavrayıp büyük bir açlıkla öpmeye başladı. Zeminin ayaklarının altından kaydığını, yerden yükseldiğini hissetti ve sınıksız Trahern'e sarıldı.

Bu çok fazlaydı. Nasıl başa çıkabileceğini bilmiyordu. Ama bedeni yine de daha fazlasını istiyordu.

Trahern inleyerek ona sarıldı ve yüzünde tuhaf bir ifade belirir hemen sonra sanki bütün bedeni gevşemişti. Bir şeyler olmuştu ama ne olduğunu anlayamadı Morren.

Yüzünü göğsüne gömüp soluklarının düzene girmesini bekledi. Ellerinin genç adamın göğsünü okşadığının farkında bile değildi. Tırnakları, meme ucuna takıldığına, ne yaptığını fark edip utançla geri çekildi. "Üzgünüm. Ben... Sen haklısın. Gitsem iyi olacak."

Gergin bir sessizlik oldu aralarında ve Trahern onu serbest bıraktı.

"Benimle evlenmek istemenin nedenlerini anlıyorum Trahern," dedi bitkin bir ses tonuyla. "Kabul etsem bile, istediğin şeyi sana veremem."

"Ne istediğimi düşünüyorsun?" diye sordu genç adam buz gibi bir sesle. Morren, ona bakmaya cesaret edemedi.

"Gerçek anlamda karın olmamı isteyeceksin, her şekilde."

"Ben bir hayvan değilim Morren," dedi Trahern. Gri gözleri çelik gibi soğuktu. "Ellerimi senden uzak tutabilirim."

"Anlamıyorsun. Öylece yatıp aynı şeyin olmasına izin veremem. Hiç bir erkekle yapamam bunu."

Trahern'in çenesi kasıldı. "Evlenmemizi teklif ederken, seni yatığma almak niyetinde değildim." Derin bir soluk aldı ve ekledi. "Ama bir şeyi aklına iyice sok. Asla öylece yatıp, dokunuşlarına katlanmak zorunda kalmazdın. Aksine zevk alırdın."

Morren'in bedenini bir ürperti sardı. "Belki ama sen, benimle olmaktan zevk almazdın." Korkudan donup kalacağından ve çılgınlıklar atacağından emindi Morren. Korkularının, ikisinin arasına girmesini istemiyordu.

Trahern uzanıp elini avuçlarının arasına aldı. "İşte bu konuda yanıyorsun. Her anından zevk alırdım Morren." Başparmağıyla elinin üzerine okşadı. "Ama isteğine saygı göstereceğim. Gall Tir'le ilgili meseleyi halledeceğiz ve sonra seni evine geri götüreceğim."

Morren kalbinin sıkıştığını hissetti. Bir kenara fırlatılmak ve Trahern'in hayatından çıkmak istemiyordu.

"İstediyim bu değil."

Trahern elini genç kadını arkasındaki duvara yasladı ve ona doğru eğildi. "İstediyin ne Morren?" diye sordu dudaklarını şakağına bastırmadan hemen önce. "Ne istediğini söyle bana."

Trahern'in sıcak nefesini kulak memesinde hissettiğinde tatlı bir ürperti yayıldı bedenine. Dilinin teması yepyeni bir zevk dalgasına sebep olmuştu. Dizleri titremeye başlayınca, düşmemek için genç adama tutundu.

"Ne istersen sana verebilirim."

Morren, doğru düşünemiyordu. Trahern'in dudakları inanılmaz hisler uyandırıyor. Bedeni artık onun isteklerine kulak vermiyor, kendi ihtiyaçları doğrultusunda hareket ediyordu.

"Öğrenmek istediğin ne varsa sana öğretebilirim," dedi ve dudaklarını genç kadının boynuna bastırdı.

Trahern, kâbuslarını uzaklaştırıp, korkularını aşmasını sağlasa bile bu yollarını birleşeceği anlamına gelmiyordu. Teklif ettiği evlilik bile gerçek bir evlilik değildi.

Gözlerini yumdu ve derin bir soluk alıp genç adamı kendisinden uzaklaştırdı. "Diğerlerinin yanına dönelim," dedi yalvarırcasına. "Samhain'in ilk gecesini ailenle birlikte kutlayalım."

Trahern uzunca bir süre gözlerini içine baktı, ardından hafifçe başını salladı. Birkaç dakika içerisinde, tuniğini giymiş Morren'i kutlamaların yapıldığı alana götürüyordu.

Kalabalığa yaklaştıklarında bir kez daha altın maskesini taktı yüzüne ve Morren aralarındaki uçurumun daha da derinleştiğini hissetti.

Onların yokluğunda kutlamaların havası değişmişti. Kimileri masaların etrafında oturmuş sohbet edip gülüşürken, kimileri çiftler halinde kuytu köşelere çekilmişlerdi. Morren, Connor'la Aileen'in elele uzaklaştıklarını gördü. Connor gözlerinde arzuyla bakıyordu karısına, tıpkı daha birkaç dakika önce Trahern'in ona baktığı gibi.

Connor'la Aileen'in durumları onlardan çok farklıydı ama. İyi bir evlilikleri vardı ve birbirlerine âşıktılar. Trahern'se geçici bir çözüm öneriyordu sadece. Morren'i asıl rahatsız eden şey, onlara bir şans vermeyi aklından bile geçirmemesiydi. Evliliklerini, başladığı gibi çabucak sona erdirmekti niyeti.

Hangi kadın böyle bir evliliğe evdet derdi ki? Yüreğinde ona karşı hissettiklerini inkâr edemezdi. Onunlayken kendini güvende ve özel hissediyordu. Hatta sevildiğini. Ve günün birinde Trahern'in onu kolayca bırakabileceği düşüncesi canını yakıyordu.

Masalardan birine yaklaştılar ve Trahern bir tabağı tepeleme yiyeceklerle doldurdu. Morren de bir testi şarap almıştı masadan. Birlikte ateşlerden birinin yanına oturdular. Trahern ekmeği ikiye bölüp parçalardan birini ona verdi. Ne kadar acıktığını o ana kadar fark edememişti Morren. Ekmeği yedikten sonra şaraptan iri bir yudum aldı ve testiyi genç adama uzattı.

Trahern testiyi alırken parmakları birbirine değdi ve Morren kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Maskenin ardındaki gri gözleri genç kadının gözlerine kenetlendi ve sanki dünyanın kalamı silindi gitti.

"Yüzünde o maskeyle eski Tanrılara benziyorsun."

Trahern yavaşça maskeyi sıyırp çıkarttı. "Ben bir Tanrı değilim Morren. Sıradan bir adamım."

Morren'in geri çevirdiği bir adam. İçi pişmanlıkla doldu genç kadının. Trahern, ona bir kadınla, erkek arasında güzel şeyler de yaşanabileceğini göstermişti. Bir gece içerisinde hayatında çok şey değişmişti. Her şeyden önemlisi gerçekte bir MacEgan olmadığı öğrenmişti.

Evlenme teklifini reddederek gurunu incittiğini biliyordu. Ama gri gözlerinde daha fazlası vardı. Bir gece içerisinde hayatında çok şey değişmişti. Her şeyden önemlisi gerçekte bir MacEgan olmadığı öğrenmişti.

Trahern büyük bir yalmızlığın içine düşmüş gibi görünüyordu ve bu hali Morren'in içini acıyordu. Yalnız olmadığını ona göstermek, onu rahatlatmak istiyordu. Ama bunun için onunla evlenmek doğru muydu?

Her ne sebeple evlenmiş olurlarsa olsun, Trahern'in ona iyi bir koca olacağından şüphesi yoktu. Evlilikleri devam ettiği süreçte Morren'i el üstünde tutacağından ve ettiği yemine bağlı kalacağından emindi. Kim bilir belki bambaşka bir yön kazanırdı evlilikleri.

Bunu istiyor muydu? Her gece onun kollarının arasını kıvrılmak ve sabahları da onun kollarında uyanmak istiyor muydu? Sadece düşüncesi bile içini özlemle dolduruyorsa istiyor olmalıydı. Ama geçmişin kâbuslarından kurtulmasının mümkün olacağından o kadar emin değildi.

O sırada, derinlerden gelen bir inleme sesi duydu ve dikkat kesildi. İlk anda ne olduğunu anlayamadı ama hemen ardından bir kadının çığlıkları erkeğin iniltilerine karşınca bir panik duygusu sardı bedenini. Korkuyla Trahern'in koluna yapıştı.

Sesleri Trahern'de duymuştu. Morren'in elini tuttu ve hafifçe sıktı. "Korkma. Onu incitmiyorum."

Çiftin boğuk iniltileri artarken Morren yüzünü genç adamın göğsüne gömdü. Kadının zevk çığlıklarını duymuyordu ama adamın iniltileri beyninin içinde yankılanıyordu adeta. Kulaklarını elleriyle

örttü. Korkunç anılar birbiri ardında beynine hücum ediyordu. Trahern onu kollarıyla sıkıca sarıp kucagina çekti ve saçlarını, sırtını okşayarak sakinleştirmeye çalıştı onu. Dokunuşları ilaç gibiydi ve acılarını dindiriyordu.

Trahern'in kollarının arasındayken, en çok ihtiyaç duyduğu şeye, sahip olduğunu fark etti. Acısını anlatan bir erkek.

Her şeye rağmen Trahern daima yanında olmuştu. Kendisi acı çekerken bile Morren'in acılarını dindirmeye çalışmıştı. İhtiyaçlarını, kendi ihtiyaçlarından önde tutmuştu.

Ya Morren ne yapmıştı? En çok ihtiyaç duyduğu anda onu sırtını dönmüştü.

Trahern, ellerini tutup yavaşça kulaklarından uzaklaştırdığında, seslerin kesildiğini fark etti Morren ama başını kaldırmadı.

"İyi misin?" diye sordu Trahern.

Basıyla onayladı ve bir süre daha sessizce kollarının arasında kaldı. Trahern ağır ağır sırtını okşamayı sürdürüyordu. Sonunda Morren başını kaldırdı ve genç adamın gözlerinin içine baktı.

"Beni hakir görmeni istemiyorum."

"Bu da nereden çıktı şimdi?" diye sordu genç adam hayretle.

"Seninle evlenirsem, beni hakir görmenden korkuyorum. Ben diğer kadınlar gibi olamam Trahern." Bakışları az önce iniltilerin geldiği yöne kaydırdığında, Trahern ne demek istediğini anlamıştı.

"Bana güveniyor musun?"

"Evet."

"O halde seni asla incitmeyeceğimi ve hakir görmeyeceğimi de bil. Her ne olursa olsun, bunu sana asla yapmam."

Buna inanmayı öyle çok istiyordu ki ama Trahern'e ne kadar güvenirse güvensin içinde daima bir kuşku vardı. Ama bu kuşkunun kaynağının kendi güvensizliği olduğunun farkındaydı.

İçinden haykıran seslere kulaklarını tıkadı. "Seninle evleneceğim Trahern."

Trahern cevap olarak başını sallamakla yetinmişti. Yüzünde ne bir heyecan vardı ne de mutluluk. Morren hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. Küçük de olsa bir umuda sarılmak istemişti ama onu bile bulamamıştı.

Ertesi gün, öğleden sonra Trahern sıkıntıyla bir aşağı, bir yukarı yürüyordu. Morren'i geceden beri görmemişti. Onunla evleneceğini söylediğinde, sanki bir önemi yokmuş gibi davranmıştı ama gerçek çok farklıydı. Üzerinden büyük bir yük kalkmış, rahatlamıştı. Sebep sadece Vikinglerin karşısına daha güçlü çıkacak olması da değildi. Morren'in yanında olmasını istiyordu, kısa bir süre için bile olsa onun yakınında olmak istiyordu.

Ona dokunmayacağına dair söz vermişti ama Morren'i öyle çok istiyordu ki başka bir şey düşünemez olmuştu. Önceki gece arzularını kontrol altına almak için tüm gücünü kullanmıştı.

Sıkıntıyla iç geçirdi genç adam. Morren halen görünürlerde yoktu. Isabel'le Aileen akşamki eğlenceler için hazırlık yapıyorlardı. Morren'in, onlara evlenme planlarından bahsettiğini sanmıyordu. Aksi takdirde biri mutlaka bir şeyler söylerdi.

Trahern, özel günler için ayırdığı en güzel kıyafetlerini giymişti. Ve sadece özel günlerde taktığı, yılan şeklinde broşuyla tutturmuştu pelerininin önünü.

İlk öpücüğünü almak için sabırsızlanan bir delikanlı gibi hissediyordu kendisini. Evlenmek isteyen çiftler, yeminlerini etmek için günbatımında peder Brian'ın huzuruna çıkacaklardı. Trahern'se, Morren'in o saate kadar ortaya çıkıp çıkmayacağından emin değildi.

"Gergin görünüyorsun evlat," diyen ses Annie'ye aitti.

Trahern dönüp, ağır adımlarla kendisine doğru yürüyen kadına gülümsedi.

"Sana bir şey getirdim." Annie kumaşa sarılsın bir paket uzattı ona. "Bunu yıllardır saklıyorum. Ona aitti."

Kimsen bahsettiğini sormaya gerek yoktu. Yaşlı kadın başka bir şey söylemeden yanında uzaklaşırken Trahern elindeki pakete baktı. Yalnız kaldığından emin olunca paketi açtı.

Kumaşın içindeki tuhaf görünümlü taş baktı. Bir balığın ruhu taşın içine hapsedilmiş ve şekli oraya kazınmış gibi görünüyordu. Taşın bir kenarı kırılmış ama balığın şekli açıkça görülmüyordu. Biri taş delip, deri bir ip çekinerek koloye dönüştürmüştü.

Parmağını, balık şeklinin üzerinde gezdirirken, onu dünyaya getiren kadının nasıl biri olduğunu düşündü. Bu asla çözemeyeceği bir gizemdi.

Kolyeyi boynuna geçirip, tuniğinin altına soktu. Hiç tanımadığı ama onu dünyaya getiren bir kadına ait kolyeyi takmak tuhaf bir his uyandırmıştı içinde.

"Trahern," dedi bir ses. "Evlilik törenlerini izlemeye gelmiyor musun?" Connor'a, ona doğru yaklaşırken üzerindeki kıyafetleri fark edip birden durdu ve yüzüne hınzır bir gülümseme yayıldı. "Vay canına. Bu çekiciliği neye borçluyuz?"

"Ne istiyorsun Connor?"

"Ne mi istiyorum?" Dertli, dertli iç geçirdi Connor. "Gerçekten ne istediğimi bilmek mi istiyorsun? Uyumak. Tek bir gece için bile olsa, deliksiz bir uyku çekmek istiyorum." Esneyerek ekledi. "Finn karanlıktan korktuğunu söyleyip gece yanımıza geldi. Ondan hemen sonra da Dylan." Bir kez daha esnedi Connor. "Kendi çocukların olana kadar bekle. Çocuklar, Tanrının hem en büyük lütfü hem de en büyük cezası sana."

Trahern bir tepki vermedi. Her nedense, kendisini bir baba olarak düşüneyordu.

"Endişelenme, günün birinde ne demek istediğimi anlayacaksın. Tabi Morren seninle evlenmeyi kabul edersen."

Trahern tam çoktan kabul ettiğini söyleyeceksen Connor sözünü kesti. "Ne de olsa çok uzunsun ve bizim kadar yakışıklı değilsin."

Connor birçok defa yaptığı bu şaka, o gün yüreğine bir taş gibi oturmıştı. Bütün hayatı boyunca kardeşleri boyunun uzunluğuyla dalga geçmişlerdi ve Trahern çoğu zaman uzun boylu olmanın avantajıyla Bevan ve Connor'ı alt etmişti. Ama artık neden onlardan uzun olduğunu, kardeşlerine neden benzemediğini biliyordu ve bu canını yakıyordu.

"Morren'i gördün mü?" diye sordu Connor'a.

"Diğer kadınlarla beraber sanırım. Son gördüğümde Aileen'in yanına gidiyordu." Connor'ın gözleri parladı. "Seninle evlenecek mi? Evlenme teklif ettin değil mi?"

"Ettim," dedi Trahern. "Ve sanırım evlenecek."

Connor'ın yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınladı ve gözleri mutlulukla parladı. "Bak bu iyi haber işte. Gözlerini açıp, burnunun önündekini görmenin zamanı gelmişti."

"Bu ne anlama geliyor şimdi?"

"O sana iyi geliyor, Trahern," dedi Connor. "Onunlayken çok daha mutlusun." Genç adamın ifadesi birden ciddileşti. "Son birkaç ay senin için çok zordu, biliyorum. Yaz festivaline geldiğinde, sana inanmadım. Seni bir daha asla öyle görmek istemem."

"Nasıl?"

"Öfkeli, vahşi," dedi Connor. "Her an kendi gırtlığını kesecek gibi duruyordun. Sanki artık hiç bir şeyi umursamıyordun. Bizi bile."

Trahern pişmanlıkla başını iki yana salladı. "Ölmek istedim," dedi sonunda. "Tek düşünebildiğim Ciara'yı ve sizi karlarınızla görmek daha çok acı veriyordu."

"Seni o halde görmek de bize acı veriyordu." Connor, elini omzuna koyarak hafifçe sıktı. "Biz bir aileyiz Trahern. Senin acın bizim de acımızdır. Eğer seni bize geri kazandıran Morren'se bil ki ona daima minnettar kalacağım."

Connor'la birlikte iç avluya doğru ilerlerken yüreğinde taş gibi bir ağırlık vardı. Connor aile olduklarını söylemişti ama aslında değilirdi. En azından Trahern o ailenin bir parçası değildi. Ama buna onlara söylemeye henüz hazır değildi.

Birkaç çift, pederle birlikte küçük meydana tören için gün batımını bekliyorlardı. Kalabalığın arasında küçük kardeşi Ewan'la Honora'yı gördü. Evleneli daha birkaç hafta olmuştu ve mutlulukları gözlerinden okunuyordu. Honora ona doğru koşup kollarına atıldı.

"Ewan burada olduğunu söyledi, seni gördüğüme çok sevindim." Uzanıp genç adamın kısacık saçlarını okladı. "Çok daha yakışıklı göründüğünü itiraf etmeliyim."

"Neden bütün kadınlar kafamı okşayıp duruyor?" diye sordu Trahern hayretle.

"Keyfini çıkar" dedi Ewan. Kadınların gelip okşayacaklarını bilsem kafamı her gün tıraş ederdim."

"Ben de hepsini kılıktan geçirirdim," dedi Honora. "Ağzından çıkana dikkat et MacEgan."

Ewan karısının dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu. "Ne zaman istersen kafamı okşayabilirsiniz aşkım. Ya da başka yerlerimi."

Honora'nın yüzü utançla kızardı. "Bunu yüksek sesle söylediğine inanmıyorum."

Trahern o gün ilk defa gerçekten güldü. Ewan'la Honora'nın atışmalarını izlerken keyfi biraz olsun yerine gelmişti. Diğerleriyle birlikte töreni izlemeye başladı. Çifler sırayla pederin karşısına çıkıp evlilik yeminlerini ediyorlardı. Peder Brian evliliklerini hem Pagan hem de Hristiyanlık geleneklerine göre kutsuyordu.

Son çiftin bilekleri birbirine bağlanıp, evlilikleri de kutsanırken Trahern çevresine bakındı. Hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyordu. Morren gelmemişti. Fikrini değiştirmiş olabilir miydi? Sıkıntıyla iç geçirip ana binaya yöneldi.

"Trahern," dedi bir ses ve genç adam döndü. Aileen solgun bir yüzle, onu bir kenara çekti. "Öğleden sonra Morren'le konuştum."

Aileen'in yüzündeki perişan ifade genç adamı endişelendirdi. "O iyi mi? Bir şey mi oldu?"

Aileen yavaşça başını iki yana salladı. "Bana... Her şeyi anlattı." Gözleri yaşlarla dolarken uzanıp genç adamın elini tuttu. "Ona karşı bu kadar korumacı olmanın nedenini şimdi anlıyorum."

"Nerede şimdi?"

"Birazdan gelecek, tören için gelecek." Aileen hüzünlü gözlerle yavaşına dokundu. "Ama önce bilmen gereken bir şey var. Vücudu tamamen iyileşmiş görünebilir ama henüz iyileşmemiş başka yaralar var. Morren'in çocuk sahibi olabileceğinden şüpheliyim."

"Benim için bir önemi yok," dedi Trahern ve bu doğruydu. Bir varise ihtiyacı yoktu.

"Mutlu olmanızı diliyorum," dedi Aileen.

Hemen sonra Morren'i fark etti genç adam. Peder Brian'la konuşuyordu. Saçları funda çiçekleriyle süslenmişti ve üzerinde daha önce hiç görmediği bir elbise vardı. Yeşil ipek elbise tek kelimeyle göz alıcıydı ve Morren'e de çok yakışmıştı.

"Üzerinde senin Morren için istediğin elbise," dedi Aileen.

"Sen hizmetliye, Morren'e elbise alması için para verdiğinde, Isabel devreye girmiş ve elbise yerine ipek kumaş almış."

"Verdiğim para ipek için yeterli değildi."

"Isabel üzerine biraz eklemiş. Morren'in güzel bir elbiseye ihtiyacı duyabileceğini düşünmüştü. Haklı da çıktı."

Morren'in üzerindeki eski elbiseden daha iyi bir elbiseye sahip olmasını istemişti ama sonuç umduğundan çok daha iyi olmuştu. Isabel'in sayesinde tabi.

"Günün büyük bir kısmını dikiş dikerek geçirdi," dedi Aileen. "Ama buna değdi. Morren çok güzel görünüyor değil mi?"

"Çok."

Başka bir şey söylemeden Morren'in yanına gitti. Oradaki en güzel gelindi. Ellerini tuttu ve boğuk bir sesle "Elbise sana çok yakışmış," dedi.

"Teşekkür ederim." Morren'in yanakları kızarmıştı.

Sonra birlikte pederin karşısındaki yerlerini aldılar. Kardeşleri, eşleriyle birlikte etraflarını sarmışlardı. Onu, Morren'e bağliyan sözcükleri tekrarlar, kardeşlerinin eşlerine nasıl sarıldıklarını gözünden kaçmamıştı. Ailesi yanında olduğu için mutluydu ama omuzlarındaki yükün ağırlığı altında ezildiğini hissediyordu.

Morren, hafifçe ellerini sıktığında mavi gözlerine baktı genç adam. Daha birkaç hafta önce en ufak bir dokunuşuna bile tahammül edemiyordu Morren. O günden, bugüne çok şey değişmişti.

Peder pagan geleneğine uygun olarak, üç kurdeleyle bileklerini birbirine bağladıktan sonra, karı koca olduklarını ilan ettiğinde MacEganlar'dan büyük bir alkış ve tezahürat sesleri yükseldi. Gelini öpmesi için bağrınlara cevap olarak başını eğip kısa bir öpücük kondurdu dudaklarına.

"Sen buna öpmek mi diyorsun?" diye bağırdı Ewan. "Doğru dü-rüst öp karını."

Trahern, Morren'i utandırmak istemiyordu. Ewan'a kendi işine bakmasını söylemek üzereydi ki Morren parmak uçlarında yükseldi. Yanakları kızarmıştı ama gözlerince neşeli pırıltılar vardı.

Bu sefer, onu öptüğünde, ne tezahüratları duydu, ne de alkışları. Bir kocanın, karısını öpmesi gerektiği şekilde öptü Morren'i. Açlıkla ve arzıyla.

Sonraki birkaç saatin nasıl geçtiğini, neler olduğunu anlamadı Trahern. Yemekler yenmiş, içkiler içilmişti ama genç adam ikisini de yaptığını hatırlamıyordu. Gözlerini yeni karısından alamıyordu bir türlü ve bu genç kadını gözünden kaçırmamıştı.

Morren, ona dönüp gülümsedi. "Bir yere gitmiyorum Trahern. İstesem bile gidemem, ellerimiz bağlı unuttun mu?"

Gülümsemesine rağmen sesinde bir gerginlik vardı. Trahern, ona iyice sokulup sesini alçalttı. "Sorun ne? Korkuyor musun?"

Morren, Aileen'e kaçamak bir bakış attı. Aklından geçenleri anlamak Trahern için zor olmamıştı.

Rahat konuşabilmeleri için genç kadını kalabalıktan uzaklaştırdı. "Kimin ne düşündüğünün bir önemi yok. Sana dokunmayacağım," dedi güven veren bir sesle.

Rengi solduğu halde Morren gülümsemeyi başardı. "Dün gece, aramızda geçenleri düşündüm," dedi sonunda. "Ve söylediklerini." Derin bir soluk aldı genç kadın. "Bu beni halen çok korkutuyor ama artık kabuslarımdan kurtulmak istiyorum." Avucunu genç adamın kalbinin üzerine koydu ve gözlerinin içine baktı. "Gerçek anlamda karın olmak istiyorum. Ne kadar sürerse sürsün."

ZeZe

~ On Dokuzuncu Bölüm ~

GECEİN ilerleyen saatlerinde, kraliçenin onlar için özel olarak hazırlattığı yeni odalarına çekildiler. Kapıdan içeri girdikleri anda Morren'in bakışları odanın ortasındaki yatağa takıldı. Yatak fazla büyük değildi ve uyurken ister istemez birbirlerine dokunacaklarına şüphe yoktu.

Dudaklarının titremesini engellemek için dişlerini geçirdi. Korku bir kez daha bedenini etkisi altına almıştı. Trahern'e verdiği söz tutabileceğinden artık o kadar emin değildi. En olmadık zamanda cesaretini kaybedip çığlık atmaktan ya da Trahern'le savaştan korkuyordu. Ama her şeyden önemlisi Trahern için bir hayal kırıklığı olmaktan korkuyordu.

Tahern, bileklerindeki kurdeleleri çözerken Morren derin derin soluklar alarak ağlama isteğini bastırmaya çalışıyordu. İşini bitirip kurdelelere bir kenara koyduktan sonra genç kadını kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı.

"Yorgun olmalısın."

Onun dokunuşlarından kaçınmak için bir fırsattı bu aslında. Yorgun olduğunu söylediği takdirde Trahern'in anlayış göstereceğini biliyordu. Ama ona yalan söylemeye gönlü el vermedi. "Yorgun değilim. İyiyim."

Trahern, saçlarını süsleyen funda çiçeklerini ve şifon örtüsünü çıkarttı. Tüm tedirginliğine rağmen Morren hareketsiz kalmayı başarmıştı.

"Gel, otur." Genç kadını ahşap bankın üzerine oturttu. Sıcak su dolu bir leğen bankın yanında yerde.

Morren ayakcabılarını çıkartmak için eğildi ama Trahern onu durdurdu. "İzin ver ben yapayım."

Ayakkabılarını çıkartıp, ayaklarını sıcak suyun içine soktu. Bir yandan ayaklarını yıkarken bir yandan da hafifçe masaj yapıyordu. Morren gözlerini yumdu ve nazik dokunuşların rahatlatıcı etkisine baktı kendisini.

Trahern'in elleri bileklerinden yukarı çıkarken gözlerini açtı ve genç adamı izledi. Yaptığı işe konsantre olmuş gibi görünüyordu. Avuçlarıyla, bileklerine su döktü tekrar.

Morren'in bakışlarını fark edince "Benden korkma Morren," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Seni hiç bir şeye zorlamayacağım." Kenedaki keten bezi alıp ayaklarını kuruladı. "Dün gece, senin de dediğin gibi. Hiç bir şey değişmedi."

Morren, ne beklediğini bilmiyordu ama beklediği kesinlikle bu değildi. Derken aklına Ciara geldi. Trahern, bir zamanlar onunla evlenmeyi planlamıştı. O anda da Ciara'yı düşünüyor olabilir miydi?

"Benimle birlikte olmak istemezsen, seni anlarım."

"Ne istediğin önemli değil. Seninle birlikte olmak gibi bir niyetim yok," diyerek yatağın üzerine oturdu genç adam ve ayakkabılarını çıkarttı. "Seni yalnız bırakmam en iyisi."

Trahern'in onu geri çevirebileceği aklına gelmemişti. Öfke ve utanç duygusu sardı içini. "Pekâlâ."

Trahern'in neden birden bire onurlu davranmayı seçtiğine anlam veremiyordu. İçinde filizlenen küçücük umutta yok olmuştu.

Aileen, Morren'in yaşadıklarını öğrendikten sonra Trahern'in bütün yaralarını iyileştirebileceğini ve ondan bir şey istediği takdirde Morren'i ger çevirmeyeceğini söylemişti. Görünüşe göre yanılmıştı.

"Duygularını incittim değil mi?" diye sordu Trahern.

Morren ayağa kalktı ve yatağa doğru yürüdü. "Hayır, mesele o değil." Trahern yeni bir şey söyleyip onu daha da çileden çıkartmadan önce ekledi. "Bana yapılanları unutmak istedim. Ve senin, korkularımı yenmene yardım edeceğinden emindim." Bunları söylediği kendisi bile inanmakta zorlanıyordu ama yüreğinin içkındekileri ortaya dökmezse rahat edemeyecekti. "Dün gece beni istedin. Yapmak istediğin şeyleri duydum."

Trahern sanki ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi düşünceli gözlerle ona bakıyordu. Hissettiği utancı bir kenara attı ve bir çırpıda içinde kalan her şeyi söyledi.

"Bu evliliğin gerçek olmadığını ve sonsuza dek sürmeyeceğini biliyorum ama dün geceden sonra düşündüm ki..." Bu konuşmayı daha fazla sürdürmeyeceğini fark ederek cümlesini yarım bıraktı. Kendisini aptal gibi hissediyordu.

"Söylediklerimi unut. Kötü bir fikirdi."

Trahern bakışlarını bir an ondan ondan ayırmamıştı ve bunlar ilgisiz bir adamın bakışları değildi.

"Uzun zamandır bir kadınla beraber olmadım," dedi sonunda. "Ve senin, hiç bir şeyden pişmanlık duymanı istemiyorum."

Morren omuzlarını silkti. "Artık bir önemi yok." Zaten sonuna kadar gidebileceğinden bile emin değildi.

"Bana öyle bakma Morren. Doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

"Diğer halini tercih ederim," dedi Morren. "Seni öpmek hoşuma gitmişti. Güzel." Tek ayağını altına alıp, yatağa oturdu.

Trahern, "Güzel mi?" dedi sanki hakarete uğramış gibi.

"Evet güzel." İltifat duymak istiyor olabilir miydi? "Öptümsen çok iyisin."

Trahern kısa bir an ona baktıktan sonra tuniğini çıkarttı. Çıplak ve kaslı göğsünün görüntüsü karşısında büyülenmiş gibi hissetti kendisini. Ona dokunmak ve parmaklarını sert kaslarının üzerinde dolaştırmak istediğini fark edince sarsıldı.

Uyumak için soyunuyor, başka bir şey istediği için değil.

Kalp atışları hızlanmıştı ve Trahern'in dikkatli bakışları altında kızardığını hissetti. Utancı gizlemek için gözlerini kaçırıp ve elbisesinin bağcıklarını çözmeye başladı. İçliği vücudunun her yerini

leyla_yy (ZeZe)

~186~

kapatıyordu ama Trahern'in bakışlarının altında kendisini çıplak gibi hissetmekten alamıyordu. İpek elbiseyi sandalyenin arkasına astıktan sonra yatağa döndü. Örtülerin altına girerse belki içinde ürperti de geçirdi.

"Buraya gel Morren," dedi genç adam yavaşça. "Sana iyi geceler öpücüğün vermek istiyorum."

Morren bir cevap vermeye fırsat bulamadan kendisine çekip küçük bir öpücük kondurdu dudaklarına. Önceki öpüşmelerine hiç benzemiyordu. Bit tüy kadar hafifti. Morren ona dokunma arzusuna daha fazla karşı koyamayarak ellerini göğsüne dayadı.

Trahern sanki tenine ateş değmiş gibi irkilince hemen geri çekti ellerini.

"Hayır," dedi ve ellerini göğsüne geri götürdü. "Sorum değil."

Morren, elleri ürkekçe göğsünde dolaşmaya başladı. Trahern'in çıplak göğsü onu büyütüyordu. Parmakları genç adamın sert karnına oradan da pantolonunun beline kaydığında Trahern soluğunu tuttu.

Geri çekilip yatağa uzandı genç adam. "Gel ve yanıma uzan," dedi hafifçe gülümseyerek. Ardından yatağa yüzüstü döndü. "Ve bana dokunmaya devam etmek istersen, şikâyet etmem."

Morren tereddüt etti ama orada boş boş dikilip Trahern'in çıplak sırtını seyretmek çok aptalca olacaktı. Yanına uzandı ve çekingen bir tavırla bu kez sırtına dokundu. Trahern'in hafifçe titrediğini fark ederek şaşırdı. Gerçekten üzerinde böyle bir etkisi var mıydı?

Parmakları yavaşça sırtında dolaşırken bu kez, yumuşak tenini öpmenin nasıl bir duygu olacağını merak etti genç kadın. Cesaretini topalayıp dudaklarını sırtına değdirdi. Trahern'in sırtındaki kaslar bir an için gerilmişti. Morren bir öpücük daha kondurdu sırtına.

Geri çekilip ne yaptığını sordu kendisine ve neden yaptığını. Trahern yan dönüp dikkatle ona baktığında tatlı bir sıcaklık yayıldı bedenine.

"Durmana gerek yok." Elini tutup tekrar sırtına götürdü. "Bu kadarına dayanabilirim," dedi şakacı bir tavırla.

Morren biraz olsun gevşediğini hissetti. Trahern tekrar yüzüstü uzandığında bu sefer omuzları koydu ellerini ve masaj yapmaya başladı. Boynundaki gergin kasları omuyaya başladığında genç adam adeta zevkle inlemişti. Tepkisinden cesaret alarak ensesini öptü.

~187~

Trahern sırt üstü döndü. Gri gözleri arzıyla koyulaşmıştı ve bakışlarında açık bir davet vardı. Morren yerinden kıpırdamayınca genç kadını üzerine çekti ve dudaklarına uzandı.

Öpüşü ılık bir rüzgâr gibiydi ve tüm bedenine tatlı bir ürperti yayılmıştı. Göğüslerinin gerildiğini, uçlarının sertleştiğini hissetti. Trahern içliği hafifçe sıyrarak baldırlarını okşarken, genç kadını öpmeyi sürdürdü.

Dudakları boynuna kayarken, içliğin yakasını omzundan aşağı sıyırdığında Morren titremesine engel olamadı.

"Bunu üzerinden çıkartmak istiyorum," dedi genç adam boğuk bir sesle. Morren'in tedirginliğini hissetmiş, elini geri çekmişti.

Morren utançla yüzünü göğsüne gömdüğünde, saçlarını okşadı bir süre, ardından çenesinden tutup yüzüne bakmaya zorladı onu.

"Yaşadıklarını unutmak istediğini söylemiştin."

Morren başıyla onayladı. "Aileen, o geceyi unutmanın en iyi yolunun, kötü anıların yerine iyi anılar koymak olduğunu söyledi. Sen güvendiğim tek erkeksin."

Morren'in yüzüne düşen bir tutam saç, kulağının arkasına sıkıştırdı ve "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

Morren, korkusunu gizlemeye çalışarak başını salladı.

"Bütün kontrolün sende olduğunu bil," dedi Trahern. "Durmanı istediğin anda söylemen yeterli."

Morren derin bir soluk aldı ve ardından tüm cesaretini toplayarak "Arkamı dön," dedi genç adama.

Trahern itiraz etmeden döndüğünde Morren içliğini üzerinden çıkarıp, çıplak halde kalın yün örtünün altına girdi. Korku ve beklenti birbirine karışmıştı adeta. Gözlerini yumdu ve sırtını dönerek "Ben hazırım," dedi.

Birkaç dakika sonra yataкта bir hareket oldu ve Trahern'de örtünün altına girdi. Onun da çıplak olduğunu fark ettiğinde ani bir panik duygusuyla kasıldı ve dişlerini sıkı.

"Rahatla sevgilim," diye mırıldandı Trahern yumuşak bir sesle. "Karnımın üzerine yat."

Morren yüzüstü döndüğünde, örtüyü kalçalarına kadar sıyırdı Trahern. Elleri yavaşça sırtında dolaştı bir süre, ardından tıpkı Morren'in yaptığı gibi omuzlarına ve boynuna masaj yapmaya başla-

dı. Dudaklarını, sırtında hissettiğinde, tatlı bir sıcaklık yayıldı vücuduna.

Trahern'in önceki gece söyledikleri geldi aklına. Vücudunun her köşesini öpeceğini söylemişti. Öpecek miydi? Yavaşça yan döndü ve genç adama baktı. Trahern'in bakışları çıplak göğüslerine takılmıştı.

"Sana dokunmak istiyorum," diye fısıldadı. "Ve tutmak."

Morren titrek bir soluk aldı ve hafifçe başını salladı. Trahern başparmağıyla göğüs ucuca okşamaya başladığında soluğu kesildi adeta. Ama ağzının sıcaklığını göğsünde hissetmenin yanında o bile hafif kalmıştı. Bir göğsünün ucuca emerken, diğerini okşuyordu. Morren, kısa saçlarını kavrayıp başını iyice göğsüne bastırdı.

Trahern "Tadın bahar çiçekleri gibi," dedi dudaklarını teninden ayırmadan ve yavaşça aşağılara kayd. Dilini karnında hissettiğinde, kor gibi bir ateş sardı içini.

Trahern'in eli bacaklarının arasında hissettiğinde korkularını bastırmak için büyük bir çaba harcadı ama bacakları içgüdüsel olarak birbirine yapıştı. Genç adam itiraz etmedi ve elini de geri çekmedi.

"Daha önce hiç bir kadını senin kadar istemedim," dedi boğuk bir sesle. "Ve zevkle doruğa yükseldiğini seyretmekten daha çok istediğim bir şey yok. O anda yüzünü görmek, zevk çığlıklarını duymak istiyorum."

Parmağını yavaşça içine kaydırdı. Bacakları halen sımsıkı kapalı olduğu halde parmağının okşayışları son derece tahrik ediciydi ve Morren içgüdüsel olarak kalçalarını oynattığını fark etti. Parmağının ritmik hareketleri tatlı bir işkence gibiydi. Hafifçe kalçalarını kaldırdı bacaklarını araladığında, okşayışları daha çıldırtıcı bir hal aldı.

"Hissediyor musun?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Evet," dedi Morren soluk soluğa ve bacaklarını biraz daha açtı.

Trahern ikinci parmağını da içine kaydırdığında baş döndürücü bir zevk dalgasıyla titredi. Önceki gece hissettiklerinden çok daha sarsıcı ve çıldırtıcıydı.

İçinde gidip gelen parmakların ritmi artarken, Morren'in solukları daha da hızlandı. Önce kasılmaları hissetti ve hemen sonra muthiş bir ateş sardı bedenini. Daha önce hissettiği hiç bir şeye benzemiyordu bu. Trahern dudaklarını kavradığında, kontrolünü tamamen yitirdi.

Morren çok dalgaları ağır ağır bedenini terk ederken Trahern'e sımsıkı sarıldı. Genç adam onu tekrar öptü ve boğuk bir sesle adını fısıldadı. Yavaşça ona sokulurken sertliğini baldırında hissetti genç kadın ve bir an dondu.

Trahern'in dudakları boynuna kayd. "Durmamı istersen söyle. Sorun değil."

Durmasını istiyordu. Morren'e yaşattıkları öylesine muhteşemdi ki korkularının esiri olmadan tadını çıkartmak istiyordu. Ama ne kadar gızmeye çalışsa da Trahern'in sıkıntı içinde olduğunu farkındaydı.

Başını göğsüne yasladığında, Trahern ona sarılıp kendisine çekti ve ağır ağır sırtını okşamaya başladı. Morren'in korkularını anlıyor ve ihtiyaçlarını, kendi ihtiyaçlarından önde tutuyordu.

O anda yanından kalksa ve yalnız kalmak istediğini söylese, Trahern'in itiraz etmeden bu isteğini yerine getireceğini biliyordu. Ama gerçek bir evliliğe başlamanın yolu bu değildi.

Yan yatıp, genç adamı kendisine çekti. Bu sefer, sertliğini kasıklarında hissetmişti ama korkusunu bastırmayı başardı. Trahern ona zevklerin en büyüğü tattırılmıştı ve Morren, aynı şekilde zevk almasını istiyordu.

Trahern bacaklarını hafifçe aralayıp, ona sokuldu. Morren, sertliğini bacaklarının arasında hissettiğinde çığlık atmamak için kendisini zor tuttu.

"Rahatla," dedi Trahern boğuk bir sesle ve tekrar dudaklarına uzandı. Dili dudaklarının arasından ağzının içine kayarken, penisinin başını genç kadının içine kaydırdı. Öpüşmenin etkisiyle başı dönen Morren'in tek hissettiği tatlı bir sıcaklık oldu.

Trahern'in eli sırtına kayd ve bir yandan öpmeyi sürdürürken bir yandan da sırtını okşadı. Bir süre sonra eli Morren'in kalçasına gitti ve yavaşça kendine bastırdı genç kadını.

Trahern'i bütünüyle içinde hissettiğinde, gözleri hayretle irileşti. Bunun nasıl olduğunu anlamamıştı bile. Hiç acı hissetmediğini fark etmekse ikinci bir çok oldu onun için.

Gözlerini ona dikmiş, hiç kıpırdamadan duruyordu Trahern. "İyi misin?" diye sordu gergin bir sesle. Morren'i ürktürmek için büyük çaba harcıyordu.

"Evet." Canı hiç yanmamıştı ve asıl şaşırtıcı olan, onu içinde hissetmenin hoşuna gitmesiydi.

Trahern içinde ağır ağır gidip gelmeye başlarken dudakları göğüs ucunu kavradı ve Morren baş döndürücü bir zevkle inledi. Bu çok farklıydı. Trahern ondan hiç bir şey almıyor, sadece veriyordu ve aldığı zevk her saniye daha da artıyordu.

Yavaşça üzerine kayıp, Morren'i altına aldı ve daha hızlı hareket etmeye başladı. Morren içgüdüsel olarak kalçalarını kaldırdı ve daha derinlere çekti genç adamı. Onu derinliklerinde hissetmenin hazzı bambaşkaydı ve bedeni daha fazlası için yanıyordu.

Trahern temposunu artırırken Morren'in bacaklarını, beline sar-
dı. Çılgınca bir zevk dalgasıyla sarsıldığını hissetti genç kadın. Bacaklarının kısılcacını daralttı ve sıkıca kendine bastırdı Trahern'i.

Trahern'in dudaklarının arasından zevk dolu bir inilti yükseldi ve hemen arkasından bedeni titremeye başladı. Son bir kez içine girdi. Peş peşe doruğa ulaşırken Morren sımsıkı sarıldı genç adama ve muhteşem zevk dalgalarının bedenini ele geçirmesine izin verdi. Trahern üzerine yığıldığında kollarıyla onu sarmaktan fazlasını yapacak gücü kalmamıştı.

~ Yirminci Bölüm ~

"HAZIR MISIN?" diye sordu Trahern yavaşça.

"Evet." Morren, atın dizginlerini sıkıca kavradı ve derin bir soluk alarak sırtını dikleştirdi. Pelerinin başlığı, saçlarını tamamen örtüyordu ama yüzünün solgunluğunu gizlemiyordu.

Hava dondurucu derecede soğuktu ve Trahern, o anda Gall Tir'den çok uzaklarda olmayı istiyordu.

Morren'i Laochre'deki yatak odalarına götürmeyi ve onu kendi bedeniyle ısıtmayı tercih ederdi. Son üç geceyi Morren'le sevişerek geçirmişti. Uykuya dalarken Morren'e sarılmış ve şafakta kollarının arasında Morren'le uyanmıştı. Her defasında da kendisine lanetler yağdırmıştı.

Bunun gerçek bir evlilik olmasını planlamamıştı ve her geçen gün kendisini daha da derine batıyormuş gibi hissediyordu. Bir kere aşık olmuştu ve Ciara'nın ölümüyle yıkılmış, ruhsuz bir adama dönmüştü.

Bunun tekrar olmasına izin veremezdi. Morren daha şimdiden içine işlemeye başlamıştı. Adamları ne kadar çabuk teşhis ederse, kendi klanının yanına o kadar çabuk dönerdi. Böylece her ikisi içinde en iyisiydi. Trahern buraya intikam için gelmişti ve amacını asla unutmamalıydı.

Atını, Morren'in yanına sürdü. "Birkaç saat içinde her şey bitmiş olacak," dedi genç kadına. "Onları bulacağız ve seni Laochre'ye geri göndereceğim."

Morren başını salladı ama yüzü daha da soldu. Atın dizginlerini tutan parmaklarının eklem yerleri bembeyazdı.

Kale kapılarının içeri girerken gruba, çevresinde muhafızlarıyla kral Patrick önderlik ediyordu. En küçük kardeşi Ewan'la karısı Honora hemen arkalarından takip ediyorlardı.

Seyis atından inmesi için Morren'e yardım ederken Trahern sinirlerinin iyice gerildiğini hissetti. Morren pelerinin başlığını biraz daha öne çekip yüzünü özenle gizledi.

Laochre kralı, muhafızlarıyla birlikte geldiği için Vikingler diken üzerindeydiler. Bunun dostça bir ziyaret olmadığını hepsi farkındaydı.

Morren, genç adamın elini tuttu ve dikkatle etrafına bakındı.

"İçlerinden birini görürsen söyle. Daha önce dönmek istersen, Ewan seni geri götürecekt."

"Hepsini bulana kadar kalmayı tercih ederim."

Onları reisin yaşadığı ana binaya götürecekt olan askerin peşine takıldılar. Gunnar grubu en gerinden takip ediyordu ve yüzünde son derece gergin bir ifade vardı. Viking'in sakladığı bir şeyler olduğunu hissediyordu Trahern. Buraya O'Reillyler'e yapılan baskının hesabını sormaya gelmediğinden artık neredeyse emindi.

Ana binaya doğru yürürken Morren birden gerildi ve genç adamın elini öyle bir sıkı Trahern bir an parmaklarının kırılacağını sandı. Gerginliğinin nedenini anlamak için etrafa bakındı Trahern ve bir kenara çekilmiş onları izleyen adamlardan biri aniden dönüp uzaklaştı.

Trahern, adamı doğru dürtüst görememişti bile. Ewan'ın omzuna dokundu ve hızla uzaklaşan adamı işaret etti. "Şu adamı takip et."

Ewan'ın kimselere görünmeden, her yere girip çıkabilmek gibi bir yeteneği vardı ve adamı takip ettirmek için kardeşinden iyisini bulamazdı. Trahern de onunla gitmeyi istiyordu ama reisle konuşmak için Patrick'in yanında olması gerekiyordu.

Vigus Hardrata, alçak kürsünün üzerinde, oymalarla süslenmiş koltuğunda oturuyordu. Nesilden nesile geçen koltuğu Trahern'in büyük babası Kieran, bir Hardrata'yla evlenen kız kardeşine hediye olarak yapmıştı.

Koltuk aynı zamanda, iki klan arasındaki bağın işaretiydi. Reis kalktı ve Patrick'i kendisiyle birlikte oturması için davet etti.

"Ters giden bir şeyler olmalı," diye söze girdi Vigus. "Aksi takdirde buraya muhafızlarınla gelmezdin."

Patrick başıyla onayladı ve Trahern'e yaklaşmasını işaret etti. Genç adam Morren'in elini tutarken bütün gözler onların üzerindeydi Morren pelerinin başlığını indirdi ve birlikte kürsüye yaklaştılar.

"Geçtiğimiz yaz, karımın evi Glen Omrigh adamlarınızdan beşi tarafından saldırıya uğradı," dedi Trahern. "Evleri yaktılar, masum insanları katlettiler."

"Saldıranların Hardrata olduklarını nereden biliyorsun?" diye sordu reis.

"Adamlardan biri, kalan ödemeyi almak için O'Reilly kalesine geri döndü. Ölmeden önce, Gall Tir'den olduğunu söyledi."

Reisin ifadesinde en ufak bir değişiklik olmamıştı. "Eğer bu söylediğin doğruysa, suçlular mutlaka cezalandırılacaktır. Bundan şüphen olmasın." Öne eğilerek soğuk mavi gözlerini Trahern'in gözlerine dikti. "Ama bu iddiaları kanıtlaman lazım."

Trahern belindeki keseye uzandı ve gümüş paraları çıkartıp reise uzattı. "Bu paralar, eski hazinelerden kalma. Çok az insanda vardır."

Vikinglerden biri eğilip parayı inceledi ve sonra dönüp reisin kuşağına bir şeyler fısıldadı. Vigus'un ifadesi serleşmiş, bakışları kararmıştı.

"Herhangi biri bu paralara el koymuş olabilir ama bu onu katil yapmaz."

"Adamları gören tanıklarımız var," dedi Trahern. "Baskında çok sayıda insan öldü. Kadınlar saldırıya uğradı."

"O'Reilly reisi neden kendisi gelmek yerine seni gönderdi?" diye sordu Vigus.

"Baskında o da öldü," cevabını verdi Trahern. "Kimse adına konuşamaz." Tek koluyla Morren'e sarıldı. "O'Reillyler ve karım adına konuşmak için buradayım."

Salonda gergin bir sessizlik oldu. Trahern öfkesini kontrol altında tutmaya çalışırken Patrick araya girdi. "Hardrata klanının reisi olarak geçen yaz, hangi adamların kaleden ayrıldıklarını biliyor olmalısın."

Reis başıyla onayladı. "Doğru bir şekilde sorgulanmayı hak ediyorlar."

"Biz de, sorgularına tanıklık etmek için buradayız." Patrick'in yüzü ifadesizdi ama bakışlarında açık bir tehdit vardı. İki klanın ilişkilerinin geleceğini, Vigus'un bu meseleyi ele alış biçimi belirleyecekti. "Adamları getirin, konuşsunlar."

Reis yüzünde öfke dolu bir ifadeyle hizmetlilerden birini yanına çağırdı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Ardından Trahern'e döndü.

"Geçtiğimiz yaz birkaç adamımızın kale dışında olduğu doğru ve içlerinden biri geri dönmeydi."

Tam o anda Gunnar öne çıktı ve kının içinde bir bıçak uzattı. "Bu ölen adamınıza aitti."

Reis bıçağı incelerken ifadesi daha da gerildi. "Bu Illugi'nin bıçağı. Kaleyeye geri dönmeyen adamın o."

Gunnar, yüzünde memnun bir ifadeyle Trahern'e döndü ve başını salladı. Bıçak, adamın Glenn Omrigh'de olduğunu kanıtlıyordu ve gülmüşlerden çok daha geçerli bir kanıttı.

Vigus koltuğundan kalktı. "Dört adamın davası bugün öğleden sonra görülecek. Eğer istiyorsanız, kalıp izleyebilirsiniz."

Hemen arkalarından gelen mücadele sesleri ve bir adamın bağırması çekti dikkatlerini. Ewan yanında Morren'in teşhis ettiği adamlar birlikte salona girdi.

"Bırak beni," diye bağırdı adam bir kez daha ama reisin ona diktiği bakışlarını görünce dondu. Bakışları salonda, özellikle ziyaretçilerin üzerinde dolaştı ama tek bir kişi üzerinde durdu.

"Kadın yalan söylüyor," diye haykırdı telaşla. "Sana her ne söylediyse yalan Vigus. Ona hiç bir şey yapmadım."

Reis adamın inkârlarını duymazdan geldi ve adamlarına döndü. "Brael'i bağlayın ve öğleden sonraki duruşma için ateşi hazırlayın."

Reis mavi gözlerinde vahşi bir öfkeyle Brael'e baktı. "Kadın hiç bir suçlamada bulunmamıştı. İnkâr etmeye çalışarak, suçlu olduğunu gösterdin." Hemen sonra adamlarına "Götürün," emrini verdi.

Duruşma sırasında Morren, yüzünü Trahern'in göğsüne gömdü. Kor halinde kömürler yere serilmişti ve adamları sorgulamalarının bir parçası olarak, ateşin üzerinde yürümeye zorluyorlardı. Haydutlardan biri daha en başında suçunu itiraf etmişti.

Adamın sürgünle cezalandırıldığını duyduğunda, buz gibi bir korku sardı Morren'in bedenini. Yaptığı korkunç şeylerden sonra öylece gitmesine izin mi vereceklerdi? Cezası sadece sürgün edilmiş bir kanunsuz olmak mıydı?

Elleri titreyerek adamın önlerinden geçmesini izledi ama Aron O'Reilly'nin de içinde bulunduğu grubun önünde geçerken Aron birden haydutun üzerine atıldı ve kimse onu durdurmadan adamın boğazını kesti. Ardından büyük bir soğukkanlılıkla Trahern'e baktı.

"Ciara için."

Hardrata halkı en ufak bir tepki vermedikleri gibi olan biteni görmemiş gibi davranıyorlardı. Morren'se tanık olduğu sahnenin dehşetiyle donup kalmıştı.

Tahern, genç kadına sarılıp yanına çekti "Sürgün edilmiş bir kanunsuz öldürmenin cezası yok," diye fısıldadı. "Diğerleri, bu yüzden suçlarını itiraf etmediler."

Diğer üç haydut, sırayla ateşin üzerinde çıplak ayak yürümeye zorlandılar. Adamların acı dolu haykırıları dayanılır gibi değildi. Elleriyle kulaklarını örtüp, sesleri duymamaya çalıştı Morren ama bir faydası olmadı.

Haydutlardan bir diğeri ateşin üzerinde yürürken dengesini yitirdi ve kıyafetleri alev aldı. Yardım isteyerek kaçmaya çalıştı ama kısa sürede alevler tüm vücudunu sardı ve acı dolu çığlıkları kesildi.

Tam o sırada, Morren haydutlardan birinin kendisine baktığını fark etti. Aylar sonra bile kabuslarında hep onun yüzünü görüyordu. Morren'e ilk o tecavüz etmişti. Adamın ne yüzünü unutmamıştı, ne de

leyla_yy (ZeZe)

~196~

yüzündeki o vahşi ifadeyi. Nefret dolu gözleri Morren'in üzerinde dolaşıyordu. Yargılanmayı ve öngörülen cezayı kabul etmişti ama yüzünde pişmanlıktan eser yoktu. Sadece yakalandığı için öfkeliydi.

Adamın adının Egill Hardrata olduğunu öğrenmişti. Daha öncece bazı suçlardan ceza almıştı ama hepsi hafif suçlardı. Sorgulama boyunca o da, diğer haydut da sessiz kalmıştı ve kaleye saldırımları için onlara kimin para verdiğini açıklamamışlardı.

İki adama da sürgün cezası verildi. Yaralı ayaklarının üzerinde kalenin çıkışına doğru ağır adımlarla ilerliyorlardı. Aron O'Reilly bir kez daha intikam hırsıyla atıldı ama Egill bu saldırıdan kurtulmakla kalmayıp Aron'u yere yıktı ve bıçağını elinden aldı.

Ayaklarının acısına aldırmıyor gibiydi. Sanki hiç bir şey onu yıldıramaz, korkutamazdı. Ama adamın görüntüsü bile Morren'i korkutmayacağıydı.

Güneş ışığı etkisini yitirmeye başlarken kalabalık dağılmış, insanlar işlerinin başlarına dönmüşlerdi. Haydutlar gittikten sonra bile Morren gerginliğini atamadı sanıyordu. İki adamın, bu kış soğukunda uzun süre duyabileceklerini sanıyordu ama korkusunu bir türlü üzerinden atamıyordu. Yüzleri bir kere kazınmıştı beynine.

Traherm yanına gelip, gözyaşlarını silene kadar ağladığının farkında bile değildi. "Bitti," diye mırıldandı. "Artık sana zarar veremezler."

Morren son derece yorgun hissediyordu kendisini. Fiziksel olarak değilse bile ruhsal olarak bitkindi. "Artık dönebilir miyiz?"

Traherm pelerininin başıyla başını örttü. "Geç oldu. Bu saatte yola çıkmak tehlikeli. Ewan, sabah seni Laochre'ye götürecekt."

"Ya sen?"

"Patrick bir süre kalıp reisle görüşmek istiyor." İki adamın peşinden gitmek için atını erileyen Aron'a kaydı bakışları. "Benim de yarım kalmış bir işim var."

"Ben de seninle geliyordum," dedi Gunnar kesin bir tavırla.

Traherm Viking'e yan gözle ters bir bakış attıktan sonra başını iki yana salladı. "Bu senin savaşın değil." Atını hazırlamak için ahırlara doğru yürürken ekledi. "Aron artık bahane dinleyecek durumda de-

~197~

ğil, adamların kanını istiyor. Tek başına, peşlerinden gitmesine izin veremem."

Gunnar'ın onlara katılması için bir neden göremiyordu. Neden onlarla bu seyahate çıktığı da anlamıyordu.

Traherm kafasını kurcalayan soruları daha fazla ertelemek istemedi ve durup Gunnar'a döndü. "Gall Tir'e neden geldin?"

"Kendimce nedenlerim var."

"Bizimle gelmek istiyorsan, bu nedenleri paylaşırsan iyi edersin."

Viking kısa bir süre düşündükten sonra derin bir soluk aldı ve "Annemi, ben küçükken kaçırıldılar. Bir dakika önce elimi tutarken, hemen sonra onu bir atın sırtına atıp götürmelerini izledim." Başını iki yana salladı genç adam. "Ona ne olduğunu merak ettim hep. Onu her yerde aradık, çevre klanlarda, köylerde... Ama bulamadık."

"Onu, Gall Tir'den birilerinin kaçırıldığını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Hiç izine rastlamadım ama seni gördüğümde..." bir an durup dikkatle Traherm'in yüzüne baktı. "Yüzünü gördüğümde içimde bir şüphe oluştu."

Gunnar'ın ne demek istediğini anladığında Traherm buz kesti adeta. Anne'nin, Laochre'ye sığınan hamile kadınla ilgili hikâyesini Gunnar da dinlemişti."

"Onu kaçırıldıklarında annem hamileymiş," dedi Gunnar. "Tabi ben bunu yıllar sonra Babamdan öğrendim."

Traherm tek kelime etmeden, tuniğinin altına gizlediği kolyeyi çıkarttı ve Gunnar'a uzattı. Yüzündeki ifade her şeyi açıklıyordu. Parmakları, kolyeyi sıkıca sararken acıyla kasılmıştı yüzü.

"Annem denizi çok severdi," dedi boğuk bir sesle. "Bunu, ona babam vermişti." Gunnar kendi tuniğinin altından benzer bir kolye çıkarttı ve taşları üst üste koyduğunda, parçalar birbirine tam oturdu. "Ondan geriye bir tek bu kaldı." Traherm'in kolyesini ona geri uzattı. "Annem kaçırıldığında daha çok küçüktüm ama ona ne olduğunu öğreneceğime yemin ettim"

"Baban hayatta mı?"

Gunnar başını iki yana salladı. "Birkaç yıl önce öldü."

Ona hayat veren anne ve babasını asla tanıyamayacak olmak içini acıttıyordu. Gunnar Dalrata'nın öz kardeşi olduğunu öğrenmekse

çok farklı duygular uyandırıyor. Yıllardır ayrı olsalar da, farklı hayatlar sürseler de aralarında bir kan bağı vardı.

"Anne, annemizin doğumdan hemen sonra öldüğünü söyledi," dedi Trahern. "Gall Tir'den kaçtıktan sonra Laochre'ye sığınmış. Annem..." yanlış düzeltme ihtiyacıyla durdu. "Saraid MacEgan ona sahip çıkmış. Bir gün arayla doğum yapmışlar, annemizin öldüğü gün Saraid de bebeğini kaybetmiş."

Gunnar hikâyesinin devamını tahmin edebiliyordu. "Kral Patrick biliyor mu?"

Trahern başını iki yana salladı. "Hayır, ama en kısa zamanda bütün MacEganlar öğrenecek." Artık onlara kardeşlerin diyememek canını yakıyordu.

"Eğer babamız hakkında bilmek istediklerin olursa, sorman yerli," dedi Gunnar atını eğelerken. "Şair ve ozandı. Çok güzel hikâyeler anlatırdı. Tıpkı senin gibi."

Gece geç saatlerde Gall Tir'e döndüler. Trahern, dinlenmek için yatağa uzanmıştı ama halen huzursuzdu. Morren, soğuk bedenini ısıtmak için kollarıyla sardı onu.

"Aron'u buldun mu?"

"Evet. Diğerlerinin yanında şimdi. Ama haydutları bulamadık."

Bu da halen hayatta oldukları anlamına geliyordu. Bu gerçeği bilerek uyumak neredeyse imkânsızdı. Trahern'e arkadaşan sarılıp, biraz daha sokuldu ama eli karnına doğru kayarken genç adam elini tuttu. "Bu gece olmaz."

Trahern, ilk kez onu geri çeviriyordu. Morren utançla kızardı. Adamlar adalete teslim edildiği ve artık ona ihtiyacı kalmadığı için mi böyle davranıyordu? Morren'i bir kenara fırlatıp, evine geri göndermeyi mi planlıyordu?

Morren midasının kasıldığını hissetti ve boğazı düğümlendi. Gözyaşlarını zorlukla basturarak geri çekildi ve sırtına döndü Trahern'e. Bu evliliğin çok yakında sona ereceğini bundan daha açık bir şekilde anlatamazdı.

Fikrini değiştirebileceğini düşünmek aptallıktı.

Trahern, sabahın ilk ışıklarıyla gitmişti. Morren, Laochre'ye doğru yola çıktığında yanında sadece Ewan ve Honora vardı. Ewan ağabeyinin onlara yetişeceğini söylemişti ama iki saat sonra bile ne Trahern'den bir iz vardı ne de diğerlerinden.

Kral Patrick, muhafızlarıyla birlikte Gall Tir'de kalmıştı. İki klan arasındaki gerginliği kaldırmak ve barışı tekrar sağlamak istiyordu.

Morren, Ewan ve Honora'nın yanında güvende olduğunu bildiği halde, gözleri sürekli Trahern'i arıyordu.

Yarım saat sonra yoğun bir kar yağışı başladı. Kısa sürede her yer beyaza boyanmıştı. Henüz kar yağması için çok erken olmasına rağmen, kar fırtınası hızla şiddetini artırmıştı. Morren, sık sık dizginleri bırakıp ellerini nefesiyle ısıtmaya çalışıyordu.

Ewan atını koruya sürerken, onu izlemelerini işaret etti. Ağaçlar onları, fırtınanın etkisinden biraz olsun koruyabiliirdi.

"Geri dönmeyi mi yoksa fırtına dinene kadar burada beklemeyi mi istersiniz?" diye sordu genç adam.

Gall Tir'e geri dönmek çok daha akılcıca olurdu ama düşüncesi bile Morren'in gerilmesine neden oluyordu. "Biraz bekleyelim, belki yavaşlar."

Yüzündeki endişeli ifade Ewan'ın dikkatinden kaçmamıştı. "Trahern başının çaresine bakabilir, Morren. Kısa bir süre sonra bize yetişmiş olur. Onun için endişelenmene gerek yok."

Morren başını salladı ama Ewan'ın sözleri içini rahatlatmaya yetmemişti. Egill onu korkutuyordu. Acıması ve vahşi bir adamdı. Eline fırsat geçerse Trahern'i gözünü kırpmadan öldürebilirdi.

Ağaçların daha sık olduğu ve fırtınanın daha az hissedildiği bir yer bulup Ewan atından indi. Kar yağışı ateş yakmayı imkânsız hale getiriyordu zaten çevrede kuru tek bir dal yoktu. Morren, sıkıca pelesinine sarınarak büyük ağaçlardan birinin gövdesine yaslandı. Akıl halen Trahern'deydi ve sağ salım dönmesi için dua ediyordu.

Ewan'la Honora, ağaçlık alanın bitimine yakın bir yerde durmuş fırtınayı izliyorlardı. Ewan kolunu, karısının beline dolayıp kendisine çekti. Kulâğına her ne fısıldadıysa Honora'nın çok hoşuna gittiği açıktı, ateşli bir öpücükle ödüllendirmişti kocasını.

Morren, onlara imrenmekten alamadı kendisini. Trahern için korkmasının yanı sıra, Laoche'ye döndüğünde olabilecek konusunda endişeliydi. Bu evliliğin kısa süreli olduğunu açıkça söylemişti. Ağabeyinin desteğini almak için evlenmişti Morren'le.

Haydutlar cezalandırıldıklarına göre, Trahern evliliklerine artık bir son mu verecekti? Glen Omriğh'de, Trahern'ın uzakta tek başına olacağı bir yaşamı düşünmek bile acı veriyordu.

Morren ondan ayrılmak istemiyordu. Onunla evli kalmak, her sabah onun kollarında uyanmak istiyordu. Ama Trahern, onunla aynı şeyleri istemiyordu. Onu sevmiyordu, en azından Ciara'yı sevdiği gibi değil.

Neden onun için savaşıyorsun? dedi kafasının içinde bir ses.

Trahern'in kalbini kazanabilir miydi? Bu mümkün müydü? Çok çabalarsa, belki çevresine ördüğü o görünmez duvarı aşabilirdi. Uğruna savaşmaya değercek bir adamdı ve onu seviyordu. Hem kaybedecek bir şeyi yoktu. Trahern onu geri göndermeyi zaten aklına koymuştu. Kalbini kazanamazsa, sonu yine aynı olacaktı.

Denemek zorundaydı.

Ewan'la Honora'nın yanına gitmek için yürümeye başladı ve tam da bu sırada gördü kanı üzerindeki kan izlerini. İnsan kanı olup olmadığını anlamak mümkün değildi. "Ewan, gelip şuna bir bakar mısın?" diye seslendi Morren.

İzler tepeye doğru devam ediyordu. "Sence insan kanı mı?"

Trahern'in kanı olabilir miydi? Morren hiç düşünmeden izleri takip etmeye başladı.

"Morren," diye seslendi Ewan arkasından. "Dur orada."

"Neden? Ya Trahern'in kanıysa?" Bir an önce gerçeği öğrenmek istese de Ewan'ı dinledi ve daha fazla ileri gitmedi.

"Gidip, bakacağım," dedi Ewan ve kılıcını çekti. Daha birkaç adım atmıştı ki boğuk bazı sesler duyular. "Honora, yanında kal ve Morren'i koru."

Ewan hızla tepeye doğru koşmaya başladı. Ağaların arasından çıktuktan sonra, kar yağışına rağmen çok kolay bir hedefti. Morren, Honora'nın yüzünde kendi korkularının yansımalarını gördü. Ewan'ın arkasından gidememek onu çıldırtıyordu olmalıydı.

"Kocanın arkasından git," dedi Morren. "Sana ihtiyacı olabilir. Ben burada güvendedim."

"Ama..."

"Asıl tehlikede olan Ewan. Ağaçların arasından çıkmayacağıma söz veriyorum."

Honora kararsızdı. Kocasının arkasından gitmek için yanıp tutuşuyordu ama Morren'i orada savunmasız halde bırakmak da istemiyordu.

"Git. Beni burada kimse bulamaz," dedi Morren.

"Hemen döneceğim."

Morren, ağaçların arasından kalıp Honora'nın, kocasının peşinden tepeye doğru koşmasını izledi. Keskin rüzgârın etkisiyle titreyerek perlerine sarıldı ve büyük ağacın gövdesini, rüzgâra karşı siper aldı.

"Kardeşimi öldürdün," dedi bir ses.

Morren hızla döndü ve porsuk ağacının arkasından çıkan Egill'i gördü. Elinde bir bıçak vardı ve nefretle genç kadına bakıyordu. Morren çılgılık atmak istedi ama sesi çıkmadı. Honora fazla uzaktaydı. Ona sesini duyurabilirdi ama korkudan donup kalmıştı.

Egill yaklaşıncan, Morren geri adım attı. "Seni kurtarmak için zamanları olmayacak. Onlar daha kıpırdamadan keseceğim o gırtlığımı." Bıçağı kaldırdı, yüzünde vahşi bir öfke vardı. "Senin suçluların yüzünden kardeşimin yanmasını izledim. Seni lanet olası fahişe."

Morren geriye doğru bir adım daha attı. Eğer ağaçların arasından çıkıp, açıklığa ulaşabilirse, Honora onu görebilirdi. Ama buna fırsat bulamadan Egill koluna yapıştı ve bıçağı boğazına dayadı.

Korku tüm bedenine hâkim olurken Morren bir kez daha donup kalmıştı. Karşı koymak, savaşmak istiyordu ama kaskatı kesilmiş bedenine söz geçiremiyordu.

Uzun süre korku içinde ve bir gölge gibi yaşamıştı ama Trahern, tutsak olduğu karanlığın içinden çekip, çıkartmıştı onu. Yeniden yaşamaya başlamıştı.

Bir kez daha bu adamın kurbanı olamayacağım, dedi içinden ve adamın tek zayıf noktası olan yatalı ayaklarına tüm gücüyle bastı. Egill acıyla haykırırken bıçağı taran elli kaydı ve Morren boynunda keskin bir acıyla, kanın sıcaklığını hissetti.

Ne acı, ne de kan durdurabilirdi artık onu. Tüm nefretiyle adama tekrar saldırdı ve tekmelemeye başladı. Ölmekten kurtulamayacaktı belki ama sessizce ölmeye hiç niyeti yoktu.

Kulak tırmalayıcı bir çığlık attı genç kadın. Aynı anda Egill üzerine atıldı. Morren bu defa donup kalmadı, kendini yere atıp yuvarlandı ve bulduğu ilk taşı avuçladı.

Bağırışmaları duyuyor ama ne dediklerini anlamıyordu. Bir bıçağın parıltısını gördü ve taşı tüm gücüyle Egill'in yüzüne savurdu. Morren, ancak Egill yüzü kanlar içinde yere yığıldığında, fark etti sırtındaki bıçağı. Trahern adamın hemen arkasında duruyordu.

Kocasının ne zaman ve nasıl geldiğini bilmiyordu ama onu gördüğü için hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Trahern, onu kollarının arasına alıp sımsıkı sarıldı.

"İyi misin?" diye fısıldadı ve yüzünü Morren'in boynuna gördü. Kanı fark edince dehşet içinde geri çekildi genç adam. "Yaralısın."

"Önemli bir şey değil," dedi Morren. "Ben iyiyim." Yerdeki adama ürkek bir bakış attı. "Ama sen nasıl?"

"Onu takip ediyordum," dedi Trahern. "Sürgün olsun, olmasın ondan almak istediğim cevaplar vardı."

"Ya diğeri?" Yaşananların şoku yeni yeni etkisini göstermeye başlamıştı. Tüm vücudunu bir titreme sardı. "O yaşıyor mu?"

"Artık yaşamıyor," dedi Ewan, Honora'yla beraber yanlarına gelerek. "Aron icabına baktı." Yerdeki kan izlerini işaret etti. "İzler o hayduta ait. Onu takip ederken Trahern ve diğerleriyle karşılaştım." Yan gözler karsısına baktığında Honora suçlulukla kızardı.

"Morren'i yalnız bırakmamalıydınız," dedi Trahern gözlerini Ewan'a dikerek. "Öldürülebilirdi."

"Üzgünüm," dedi Honora. "Benim hatam. Ewan geride kalıp onu korumamı söylemişti."

"Hayır," diyerek araya girdi Morren. "Honora'ya gitmesini ben söyledim. "Güvende olacağımı düşünmüştüm. Egill'in ağaçların arasında saklanıyor olabileceği aklımın ucundan bile geçmedi."

Trahern derin bir soluk alarak genç kadını kendisine çekti. Çelik grisi gözlerinde endişeden daha fazlası olduğunu fark etti Morren. Trahern'in söylemediği bir şeyler vardı.

Tam o sırada Gunnar geldi yanlarına. İfadesi gergin bakışları donuktu.

"Ne oldu? Söylemediğiniz bir şey var."

Trahern ve Gunnar kısa bir an bakıştılar. "Diğer haydut ölmeden önce, O'Reilly kalesine saldırmaları için onları kimin tuttuğunu itiraf etti," dedi Trahern sonunda.

Morren alacağı cevaptan korkuyordu ama yine de sordu. "Kim?"

"Katla," dedi Gunnar öfkeyle. "Kardeşimin karısı."

~ Yirmi Birinci Bölüm ~

Saatler sonra, Laochre kalesi

"GERİ dönmek zorundayız." Morren yerine sığamıyormuş gibi odanın içinde bir aşağı, bir yukarı dolaşıyordu. "Jilleen'i Katla'yla bıraktım."

Trahern, telaşını görüyor, kardeşi için endişelenmesini anlıyordu ama o anda yapabilecekleri hiç bir şey yoktu.

"Gideceğiz," dedi genç adam. Ama o akşam değil. Kar fırtınası, şiddetini arttırmıştı. Fırtına kötüleşmeden Laochre'ye dönebildikleri için şükrediyordu. "Kar yağışı sona erdiği anda yola çıkacağız, söz veriyorum."

Morren pencereden dışarı baktı. "Sence doğru olabilir mi? Katla gerçekten böyle bir şey yapması olası mı?"

Trahern başını ki yana salladı. "Bilmiyorum. Ben de inanmakta zorlanıyorum ama adam başka türlü Katla'nın ismini nasıl bilebilir."

Katla, baskından kurtulan O'Reillyler'e destek olmuş, canla başla çalışmıştı. Erzak ve kalacak yer ihtiyaçlarını karşılamıştı.

Trahern'in yönelttiği suçlamalara öfkelenmiş, ailesinin masum olduğunda ısrar etmişti. Bunların hepsi bir aldatmaca olabilir miydi?

Morren yatağa gidip yığılcasına oturdu. Omuzları düşmüş, yüzü asılmıştı. Şalını omuzlarından aşağı sıyrıp bıraktı ve dizlerini göğsüne çekti. "Jilleen'i asla bırakmamalıydım."

Morren'in suçluluk duygusunu hafifletmek için söylenecek bir şey yoktu maalesef. Ama işleri yoluna koymak için elinden geleni yapacaktı.

Bakışları karısının boynundaki yara izine takıldı. Yarası derin değildi ama kesigin yeri Trahern'i halen dehşete düşürüyordu. Tam ana damarın üzerindeydi ve bıçak biraz daha derine girseydi Morren şimdi ölü olacaktı. Böyle bir şeye dayanamazdı. Bir kez daha aynı şeyi yaşayamazdı.

Yatağa gidip genç kadının yanına oturdu ve elini tuttu. "Jilleen'e bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Morren, ona yaslanıp kollarını beline doladı. "Trahern, beni eve götürdüğünde..." birden sustu Morren. Soruyu sormak istediğinden emin değil gibiydi. Sonra derin bir nefes aldı ve devam etti. "Beni orada bırakıp, dönmeyi mi planlıyorsun?"

Sesinde hayal kırıklığı ve hüznü vardı. Evliliklerine son verip, onu bırakacağına inanıyordu.

Başlangıçta Trahern'in niyeti de buydu. Bir amaç için, kısa süreliğine evlenmişlerdi. Amaçlarına ulaşmışlardı ve Trahern'in onu evine geri götürmesi gerekirdi ama onu bırakma düşüncesi bile içini karartıyordu.

Hayır. Onu bırakmak istemiyordu ama istemediği bir evliliği sürdürmeye de zorlayamazdı.

"Sen ne istiyorsun?" diye sordu Trahern. "Seninle kalmamı mı, dönmemi mi?"

Morren cesaretini toplamak için derin bir solu aldı. Sonra yavaşça başını kaldırıp genç adama baktı. "Kalmanı. Her ne olursa olsun benimle kalmanı istiyorum." Dudaklarına hafif bir öptükük kondurduktan sonra tekrar sarıldı ona. "Biliyorum ben Ciara değilim ve onun gibi de olamam. Ama bu evliliğin bitmesini istemiyorum."

"Seni asla Ciara'nın yerine koymadım," dedi Trahern. "Benim için apayrı bir yerin var." Morren'e sıkıca sarılıp dudaklarını kavradı

ve sözcüklere dökemediği duygularını, hareketleriyle anlatmaya çalıştı. Ellerini saçlarının arasına sokup yavaşça okşarken, dudakları Morren'in yüzünü keşfediyordu.

"O pisliğin seni öldürmeye çalıştığını gördüğümde..." kısa bir an susup başını iki yana salladı. O anın dehşetini uzun süre aklından çıkaramayacağını biliyordu. "Aklımı kaçıracığımı sandım. Sana bir şey olmasına izin veremezdim. Senin için ölürüm Morren. Sensiz de ölürüm." Yavaşça öptü genç kadını ve teninin kokusunu soludu derin derin. "Seni bırakmak istemiyorum."

Morren gülümseyerek kollarını boynuna doladı ve dudaklarına uzandı. Trahern, ona bir an önce sahip olmak için cıldırıyordu. İçinde olmaya ihtiyacı vardı. Yatağa uzanıp Morren'i de üzerine çekti. Telaşlı ellerle elbisesini çıkartmaya çalıştı ama bağcıklar onunla işbirliği yapmayı reddediyorlardı.

Trahern bağcıkları çözmezdi bir türlü beceremeyince Morren, gülmeye başladı. "Senin gibi güçlü bir savaşçının birkaç bağcığa yenik düştüğüne inanamıyordum."

"Eğer bu lanet olası bağcıklar bir an önce çözülmezse, bıçak kullanmaktaki ustalığıma bizzat tanık olacaklar. Yemin ediyorum hepsini keseceğim."

Morren gülümsemesini zorlukla bastırarak bağcıklara uzandı ve Trahern'i hayrete düşüren bir hızla çözüp, elbisesini çıkarttı. Elbiseyi içlik takip etmişti. Yuvarlak göğüsleri, ince beli ve pürüzsüz teni Trahern'i büyülüyordu.

"Sana bakaren, soluğum kesiliyor," diye mırıldandı boğuk bir sesle ve dudaklarını, göğüslerinin arasına bastırdı. Morren zevkle ürperdi ve genç adamın tünliğini çıkartmak için eteklerini kavradı.

Az sonra her ikisi de çıplaktı. Trahern, genç kadını altına alıp yüzünü inceledi. Ona bakmaya doyamıyordu bir türlü. Morren tekrar dudaklarına uzandığında, büyük bir açıklık karşılık verdi öpüşüne. Sertliğini bacalarının arasına sokup, kadınlığının sürttüğünde zevk dolu bir inilti koptu Morren'in dudaklarının arasından.

Onu cıldirtmak, arzudan kıvrananı kadar aklını başından almak istiyordu. Dudakları boynundan göğüslerine kayarken genç kadın titrek bir soluk aldı.

"Trahern." Elleri genç adamın kalçalarını kavradı ve kendisine bastırdı. Ne istediği açıktı ve Trahern seve seve bu isteğini yerine getirdi. Yavaşça içine kayarken Morren inleyerek başını geriye attı. Bacakları içgüdüsel olarak, iki yana açılmıştı ve Trahern'i daha derinlerde hissetmek için kalçalarını kaldırdı.

Trahern, acele etmeden tadını çıkartarak sevişiyordu onunla. Vücudunda uzanabildiği her yeri öptüyör okşuyordu.

"Trahern..."

"Söyle sevgilim," diye mırıldandı genç adam dudaklarını teninden ayırmadan.

"Sence... Sence bir bebeğimiz olabilir mi?"

Trahern dondu adeta. Bunu hiç düşünmemişti ve ne söylemesi gerektiğini de bilmiyordu. "Aileen tekrar hamile kalmanın mümkün olmadığını söylememiş miydi?"

Morren bacaklarını beline sarıp onu kendi derinliklerine çekti. "Mümkün olmadığını söylemedi. Hamile kalma ihtimalimin düşük olduğunu söyledi." Trahern'in yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Senin bebeğini doğurmayı çok istiyorum."

Büyük bir korku sardı Trahern'in içini. Morren'in tekrar hamile kalabileceği ihtimalini hiç düşünmemişti. O şiddetli bir kanamadan sonra tekrar hamile kalma şansını tamamen yitirdiğine inanmıştı.

Ya gerçekten hamile kalırsa? Ya bu bebeği de kaybederse? Kaybettiği bebeğin acısıyla kıvrandığını görmeye dayanabilir miydi? Daha da kötüsü, ya doğum sırasında Morren ölürse? Öz annesi ölmüş miydi?

"Neden durdun?" diye fısıldadı genç kadın. Sesindeki kırılganlık dikkatinden kaçmadı ama istese de devam edemedi. Fazlasıyla sarılsmış hissediyordu kendisini. Yavaşça içinden çıktı.

"Morren. Bunu yapamam. Ölümüne sebep olamam."

"Öleceğimi de nereden çıkarttın?" Doğrulup oturdu ve yatak örtüsünü göğüslerine çekti.

"Daha kısa bir süre önce az daha ölüyordun," dedi Trahern. "Ben de oradaydım, hatırlıyorsun değil mi? Bebeğini avucumda tuttum, onu ben gömdüm."

Morren, Trahern onu tokatlamış gibi irkilmişti. Gözleri yaşlarla doldu. "Trahern, mantıksız davranıyorsun."

"Öyle mi gerçekten? Seni asla incitmeyeceğime yemin ettim," dedi hırsla. "Ve incitmeyeceğim. Güvende olduğumu, bir daha hamile kalmayacağımı düşünerek sahip oldum sana."

"Hamile kalıp kalmayacağımı bile bilmiyorum," dedi Morren.

"Bu riski göze alamam. Acı çekmene neden olmayacağım. Eğer bir çocuk istiyorsan, Genevieve'in kızı Alanna'nın koruyucu ailesi biz oluruz."

"Ve bir daha bana dokunmayacaksın öyle mi?" diye sordu genç kadın öfkeyle. "Evli olduğun halde bir keşiş gibi yaşayacaksın."

"Birleşme olmadan da birbirimize zevk verebiliriz."

"Aynı şey değil." Morren geri çekildi ve ona sırtını döndü yattı.

Trahern, duygularını incittiğinin farkındaydı ama o gece, acılar içinde kıvrılırken Morren'in yanındaydı. Neler yaşadığını, neler çektiğini kendi gözleriyle görmüştü ve hiç bir şey yapamamıştı.

Böyle bir şeyi tekrar yaşamasına olanak yoktu. O anda bile Morren için çıldırıyordu ama hamile kalması riskini asla göze alamazdı. Her şeyden önemlisi, Morren'in hayatını asla tehlikeye atamazdı.

Bunu bir şekilde anlamasını sağlamalıydı.

Yoğun kar yağışına rağmen, Patrick ertesi gün öğleden sonra Laochre'ye dönmüştü. Trahern, gerçekleri açıklamayı daha fazla ertelememesi gerektiğine karar verdi. Patrick'e, onunla ve diğer kardeşleriyle özel olarak görüşmek istediğini söyledi.

Kral doğal olarak bu durumu kuşkuyla karşılamıştı, özellikle Trahern, Annle'nin de bu görüşmede olmasını istediğinde.

Yıllardır kardeşim dediği, uğurlarına canını feda edeceği adamlar teker teker Patrick'in özel salonuna girerken Trahern'in yüreği sıkıştı. Onlara gerçeği söylemek zorunda olduğunu biliyordu ama gerçek ortaya çıktığında, ona bakışlarının değişmesinden ölesiye korkuyordu.

Dört kardeş de merak içindeydi ama Trahern'in konuşmasını beklediler. Sorun her neyse, birlikte üstesinden geliriz der gibi bakıyorlardı Trahern'e. Her zaman olduğu gibi. Ama bu sefer ki sorun farklıydı.

Salona en son giren Annle oldu. Kırışık yüzünde sakın bir ifade vardı. Trahern'in onu, neden oraya çağırıldığını farkındaydı.

"Anlat onlara," dedi Trahern.

Yaşlı şifacı bir sandalyeye oturdu ve birkaç gün önce Trahern'e anlattıklarını bu kez kardeşlerine anlattı. Gerçekler içini parçalasa da konuşulmak zorundaydı. Annle hikâyesini bitirdiğinde salona derin bir sessizlik çöktü.

"Ben sizden biri değilim," dedi sonunda Trahern. "En azından sizinle aynı kandan değilim. Bir MacEgan olarak yetiştirilmiş olabilirim ama Duncan ve Saraid benim anne, babam değil."

Patrick dudakları düz bir çizgi halini almıştı. "Bunu günler önce öğrendin ve bize bir şey söylemedin." Sesi de en az bakışları kadar öfkeliydi.

"İnan bana hiç bir şey olmamış, bunları hiç öğrenmemiş gibi davranmayı çok isterdim ama birbirimize karşı daima dürüst olduk. Ve güvendik."

Bevan bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu ama ağzını açmasıyla kapatması bir olmuştu. Yüzündeki yara izleri, ifadesiyle birlikte gerilmişti.

"Ne söylememizi bekliyorsun?" diye sordu Ewan. "Seni kapı dışarı etmemizi mi? Bütün bu yılları hiç yaşanmamış saymamızı mı bekliyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Trahern. "Tek bildiğim, hayatımın bir yalan üzerine kurulu olduğu. Annemin Saraid olduğuna inanıyordum."

"Öyleydi de," diye araya girdi Annle. "Hem de her yönden. Seni de kardeşlerini sevdiği kadar sevdi."

"Belki, daha fazla bile sevmiş olabilir," dedi Patrick dalgın bir tavırla çenesini kaşıyarak. "Ne zaman düşüp bir yerini yaralasan ya da bir yerini morartsan seni hemen kucağına alırdı. Sırf bu yüzden birkaç kez seni boğmayı bile düşünmüştüm."

Trahern hafifçe güldü. "Denemediğini söyleyemezsin."

"Hangimiz diğerini öldürmeyi denemedi ki?" diye sordu Bevan. "Liam'ın bizi, uçabileceğimize inandırdığı günü hatırlıyor musunuz? Tek yapmamız gereken yeterince konsantre olmaktı."

"Yaz festivali yortusuydu," dedi Trahern. "Yedi yaşındaydım. Bulabildiğimiz en yüksek ağaca tırmanmıştık ve Liam gözlerimi kapatıp kollarımı bir kanat gibi çırpmanı söylemişti."

Bevan bir kahkaha attı. "Üçüncü dalı çırpıktan sonra yalan söylediyini anlamış olmalısın. Baban Liam'ın canına okumuştı. Annem de bütün bir hafta sadece yulaf lapası vermişti ona. Liam'ı bir daha hiç affetmeyecek sanmıştım."

"Ben neredeyse affetmiyordum," dedi Trahern. "Onun yüzünden kolum kırılmıştı."

Bevan sırtı. "Ama yine de kollarını öyle çırparken seni izlemek eğlenceliydi."

"Bence de," dedi Connor. "İlk senin atladığına da memnunum. Seni o şekilde gördükten sonra uçmayla ilgili hayallerimi bir kenara bırakmıştım."

Onları birbirlerine bağlayan yüzlerce hikâye, binlerce anı vardı. Birlikte gülmüşler, birlikte ağlamışlar ve birlikte savaşmışlardı. Birbirleri için yapamayacakları şey yoktu.

"Aramızda kan bağı olsun ya da olmasın," dedi Patrick. "Sen benim kardeşimsin. Hep öyleydin. Öyle de kalacaksın."

Bunun üzerine Anne, dudaklarında hafif bir tebessümle yerinden kalktı ve sessizce salondan çıktı.

Trahern derin bir soluk aldı. "Artık kim olduğumdan emin değilim," diye itiraf etti. "Bir MacEgan mıym? Yoksa Dalrata mı?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun," dedi Patrick. "Hiç birimizin de bundan şüphesi yok."

"Bu konuyu hallettiğimize göre artık dışarı çıkıp karın tadını çıkarabilir miyiz?" diye sordu Ewan ve yerinden kalkıp kapıya yürüdü. "Her yer kar kaplı ve bu fırsatı kaçırmak aptallık olur."

Hep birlikte salondan çıktılar. Karda oynamak için birbirleriyle yarışan çocuklar gibiydiler. Ewan herkesi geride bırakıp koşarak alt kata inmişti bile.

"Sanırım Ewan'ın iyi bir derse ihtiyacı var," dedi Trahern Patrick'e göz kırparak. "Onu biraz ıslatmaya ne dersin?"

Kraliçe o sırada nedimelerinden biriyle basamakları tırmanıyordu ve Trahern'in söylediklerini duymuştu. "Kocamı da karda ıslatmayı düşünmüyorsundur umarım."

"Aslında hepsini ıslatmayı planlıyorum," dedi Trahern. "Kocanla işim bittiğinde, üzerindeki ıslak kıyafetleri de sen çıkartırsın artık."

Isabel'in yanakları kızardı ama gözleri ıslı ıslı. "O halde acele et." Kocasına dönüp baştan çıkarıcı bir tavırla gülümsedi. "Seni bekliyor olacağım."

Patrick dudaklarında hınzır bir gülümsemeyle karısına yaklaştı. "En son ne zaman karda oynadın sevgilim?"

Isabel keyifli bir kahkaha attı. "Kalın bir şeyler giyinip hemen geliyorum."

Morren, gölgeler arasında durmuş yetişkin adamların kar toplarını birbirlerine fırlatmalarını izliyordu. Isabel'le Honora da katılmıştı onlara. Kahkahalar atarak kartoplarından kaçıyor, kâh eğiliyor, kâh kendilerini yere atıyorlardı.

"Sen de gel," dedi Aileen hemen arkasından. Kartopu savaşı yapan gruba katılmak için hazırlanmıştı o da.

Morren başını iki yana salladı. "Trahern'in beni orada istediğini sanmıyorum."

"Sen, onun karısının," dedi Aileen. "Elbette ister."

"Şu anda bana kızgın." Morren de kırgındı. Trahern'in önceki gece onu reddetmesi içini acıtmıştı.

"Bütün çiftler tartışır," dedi Aileen. "Connor'la beş yıldır evliyiz ve o kadar çok tartıştık ki sayısını unuttum. Emin ol en az Trahern kadar taş kafalıdır." Morren'in koluna girip dışarıya sürükledi genç kadın. Onu orada tek başına bırakmaya hiç niyeti yoktu.

"Hamile kalmamdan korkuyor."

Aileen birden durdu. "Sorum demek bu." Trahern'e kısa bir bakış attıktan sonra tekrar Morren'e döndü. "Sana yalan söylemeyeceğim. Hamile kalman, senin açından tehlikeli olabilir ama her zaman bir umut vardır." Hafifçe gülümsedi ve Morren'in ellerini tuttu. "Ve bence öfkeni çıkartmak için kartopu savaşı çok iyi bir yol. Belki Trahern'in aklını başına getirirsin."

"İşe yarayacağını sanmıyorum."

"Hamile kalmanı istemediği için, seninle yatmayı reddediyorsa o taş kafasına kar topu yemeyi çoktan hak ediyor." Aileen yerden bir

avuç kar alıp, top haline getirdi. "Sen bir kadınsın Morren. Ondan intikam almanın en iyi yolu, onu baştan çıkartıp, arzudan çılgına çevirmektir."

"Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum." Trahern'i baştan çıkartma düşüncesi bile vücuduna ateş basmasına neden oluyordu. Ama ne yapması gerektiği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Karşısında soyunmalı mıydı? Kollarına mı atmalıydı kendisini?

"Sana dokunmasına izin verme," dedi Aileen. "Vücudunu kullan. Baksın ama dokunmasın. İnan bana birkaç saate kalmaz ayaklarına kapanacaktır. MacEgan erkekleri ateşlidir, arzularına uzun süre karşı koyamazlar." Kartopunu Morren'in avucuna koydu. "Git ve kocana dersini ver."

· Morren genç kadına gülümsedi. "Tamam."

leyla_yy

~ Yirmi İkinci Bölüm ~

ENSESİNE çarpan kartopuyla, Trahern hızla döndü ve elindeki kartopunu atmaya hazırlandı. Arkasındakinin Morren olduğunu görünce eli havada asılı kalmıştı.

"Sen az önce bana..." Morren'in attığı ikinci kartopuyla sözleri yarım kaldı. Gözlerini kısarak genç kadına baktı. "İşte bu büyük bir hataydı Morren." Attığı kartopu Morren'in omzuna çarpıp dağıldı.

Morren yeni bir kartopu yaptı. "Üzgünüm dememi bekleme."

Başka bir kartopu çarptı sırtına. Bu defa suçlu Ewan'dı. Trahern karşılık vermeye fırsat bulamadan, Morren'in fırlattığı kartopu Ewan'ın suratına yapıştı.

"İyi atış," diye mırıldandı Trahern.

Kartopu savaşı tüm hızıyla devam ederken Morren, bu işte ne kadar iyi olduğunu kanıtlamıştı. Hedefi asla şaşırıyordu, her attığını vuruyordu.

Bir süre sonra Gunnar da katıldı onlara ve üçü birlik olup Connor, Aileen, Patrick ve Isabel'e karşı savaştılar. Ewan'la karısı Honora'ysa sürekli taraf değiştiriyorlardı.

Bir saat kadar sonra her biri ıslanmış ve soğuktan buz kesmiş bir halde içeri girdiler. Morren, tek kelime etmeden merdivenlere yöneldiğinde, Trahern de onu takip etti. Trahern'e olan öfkesi biraz azalmış görünüyordu ama bir şey söylemeden doğrudan odaya çıkması pek de iyiye alamet değildi.

Trahern ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Mantıklı bir şekilde açıklarsa Morren'i ikna edebileceğini düşünmek istiyordu. Ama oda ya girip, onu soyunurken gördüğünde aklındaki bütün düşünceler bir anda uçup gitti.

Çıldırdıtcı bir yavaşlıkla yün elbisesini çıkarttı. Elbiseyi içliği takip etti ve pürüzsüz tenini, yuvarlak kalçalarını gözler önüne serdi. Morren, odanın ortasında çıırılçılak durmuş, ıslak saçlarını sıkarken ağzının kurduğunu hissetti Trahern. Ardından, uzun saçlarını tek omzunun üzerinde öne atıp, yüzünü genç adama döndü. Saçları tek göğsünü perdeliyordu ama diğeri tüm diriliğiyle karşıındaydı.

Tanrı aşkına, bu kadın onu öldürmeye mi çalışıyordu?

Evet. Kesinlikle öldürmeye çalışıyordu. Ağır adımlarla yatağa yürüdü ve yavaşça örtülerin altına kaydı. Trahern dişlerini sıkıp bedeninin verdiği tepkileri kontrol etmeye çalıştı. Hızla üzerindeki ıslak kıyafetlerden kurtulup, yatağa girdi.

Morren'e dokunma arzusu dayanılmazdı. O kadar sertleşmişti ki kalın yün örtünün teması bile canını yakıyordu.

Morren birden yüzünü ona döndü ve gülümsedi. "Kartopu savaşı eğlenceliydi değil mi?"

Trahern çok daha eğlenceli ve keyif verecek şeyler düşünüyordu o anda. "Evet."

"Patrick, yarın yola çıkabileceğimizi söylediy."

"Evet." Trahern bu işkenceye daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Morren'in örtülerin altında çıplak olduğunu bilmek ve dokunmamak onu çıldırtıyordu.

"Üşüdüm," dedi Morren aniden ve Trahern bir şey söylemeye fırsat bulamadan, sırtını dönüp ona sokuldu. Kalçası, sertliğine yasladı ve Trahern'in ellerini, kendi göğsünde birleştirdi. Sertleşmiş meme uçları avuçlarına batıyordu genç adamın. "Sence bir sakıncası yok değil mi?"

Kalçalarını hafifçe kıpırdatıp sertliğine sürttüğünde Trahern inlememek için dişlerini sıkı. Küçük bir hamleyle içinde olabiliirdi Morren'in.

"Ne yapmaya çalıştığının farkındayım," dedi Trahern. "Ama işe yaramayacak."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye cevapladı Morren hiç de masum olmayan bir sesle. Hemen sonra da gözlerini kapattı.

Glen Omriğ'e ulaşmaları iki hafta sürdü. Kar fırtınaları ve kış soğuğu seyahat etmeyi neredeyse imkânsız hale getirmişti. Birkaç defa komşu klanlara sığınmak zorunda kalmışlardı. Hava çadırdaki kalamayacak kadar soğuktu.

Seyahat uzadıkça, Morren'in endişeleri de artmıştı. Bir yanı, Katla'nın Jilleen'e asla zarar vermeyeceğini söylerken, diğer bir yanı endişeyle kıvranıyordu.

Sonunda kaleye ulaştıklarında Morren, kale duvarları da dâhil olmak üzere bütün inşaatın tamamlanmış olduğunu fark etti. Taş kulübelerin bacalarından dumanlar yükseliyordu ve iç avluda, tanıdık yüzler onları bekliyordu.

Jilleen, ablasını gördüğü anda büyük bir heyecanla ona doğru koşmaya başladı. Morren atından iner inmez kardeşini kollarının arasına aldı ve sımsıkı sarıldı. Onu sağ salım görmek, yol boyunca çaktıkları bütün sıkıntılara değmişti.

"Seni çok özledim."

Trahern'le Gunnar, sanki onları korumak ister gibi iki yanlarına geçmişlerdi. Yüzleri de bakışları gibi ifadesizdi. Jilleen merakla iki adama baktı. Neden bu kadar ciddi durduklarını anlayamamıştı.

"Katla nerede?" diye sordu Morren.

"Hoskuld'la beraber kulübede," dedi Jilleen. "Yanlarına gitmek ister misin?"

İstiyordu ama önce yapması gereken başka bir şey vardı. "Biz Trahern'le evlendik," dedi bir çırpıda.

Jilleen'in yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınladı. "Bu harika bir haber. Çok sevindim." Ablasına tekrar sarıldı. "Evlenmeniz için dua ediyordum ben de."

Az sonra Jilleen, genç kadını elinden tutup Katla'yla kocasının kaldığı kulübeye götürürken, Trahern'le Gunnar da onları takip etti.

Ocakta pişen yahninin kokusu bütün kulübeyi sarmıştı. Normal şartlarda ağzını sulandıracak koku, kendisini hasta hissetmesine neden olmuştu.

"Morren, seni bu kadar çabuk görmeyi beklemiyordum." Katla, ellerini önlüğüne silip içtenlikle sarıldı genç kadına sonra dönüp iki adamı selamladı. "Hoskuld az önce çıktı. Dagmar'ın yanına gitti ama erken döner. Hadi oturun, uzun yoldan geldiniz. Eminim karnınız açtır, size birer tabak yahni vereyim."

Masaki yerlerini alırken hepsinin de yüzü asıktı. Trahern, kısa bir an Gunnar'la bakıştıktan sonra belinde taşıdığı keseden avuç dolusu gümüş parayı çıkarttı ve Katla'ya gösterdi. "Seninle bunlar hakkında konuşmak için geldik."

Önlerine tabakları yerleştiren Katla'nın birden rengi soldu. "Daha önce hiç böyle gümüşler görmedim," dedi aceleyle ve yahnii tabaklara dağıtmaya başladı ama gözlerindeki suçlu ifade gereken cevabı vermişti.

Jilleen merakla Katla'ya baktı. "Güney geçidinde bulduğumuz gümüşler bunlar."

Katla tencereyi tekrar taş ocağın üzerine koydu ve gerekmediği halde yahnii karıştırmaya başladı.

"Haydutlar adını biliyorlardı," dedi Morren yavaşça. "İçlerinden biri, ölmeden önce onları kimin tuttuğunu söyledi."

Katla yerinden kıpırdamadı.

"Lanet olası neden?" Gunnar hızla masadan kalktı ve kolundan tutup kendisine çevirdi Katla'yı. "Neden yaptın bunu?"

Katla yüzünü elleriyle örttü ve ağlamaya başladı. "Ben böyle olmasını istemedim."

"İstedğin neydi?" diye sordu Trahern buz gibi bir sesle.

"Kaleyi yakıp, yıkmaları için tutmadım onları. Böyle olacağını bilmiyordum, yemin ederim."

"Adamları nasıl buldun? Buradan çok uzakta yaşıyorlar."

"Geçen baharda ticaret için gelmişlerdi," dedi Katla ağlamayı sürdürerek."

"Neden yaptın Katla?" diye sordu Gunnar bitkin bir sesle.

Katla'nın hıçkırıkları daha da şiddetlendi. Gözyaşları büyük bir hızla yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Aklına gelen bir düşünceyle Morren yerinden kalktı ve Katla'nın yanına gitti. "Konu kızın değil mi?" diye sordu alçak bir sesle. "O adamları kızın yüzünden tuttum."

Katla gözyaşları arasında başını salladı. "Daha on üç yaşındaydı. Çok masumdu."

Morren birden buz kestiğini hissetti. "Ona ne oldu Katla?"

"O'Reillyler'in reisi Lucas," dedi acıyla. "Kızımın masumiyetini çaldı." Yumruklarını sıkı. "Ona tecavüz etmiş ve bunu birine söylese onu öldürmekle tehdit etmiş. Ama kızım söyledi. Bana, annesine söyledi." Başını acıyla iki yana salladı ve tekrar ağlamaya başladı. "Birkaç gün sonra tarlada buldum onu, ölmüştü ve kızıma bunu yaptığı için o pislği öldürmeye yemin ettim."

Morren yığılmasına tekrar sandalyeye oturdu. Reislerinden hiç bir zaman hoşlanmamıştı ama bu kadar korkunç ve acımasız biri olabileceği, aklının ucundan bile geçmemişti.

"Paraları büyükbabamın hazinesinden aldım ve adamları buldum. Reisi öldürmeleri için yalvardım onlara. Onu öldürdükten sonra paranın kalanını güney geçidinde bulabileceklerini söyledim." Kollarını bedenine sardı. Hıçkırıkları dinmek bilmiyordu. "Sadece reisi öldürmelerini istedim. Masum insanların öldürülecekleri aklıma gelmedi. Burada olanları duyduktan sonra kendimi öldürmeyi bile düşündüm. Hepsini benim yüzümden, kendimi asla affetmeyeceğim. Sizin de affetmenizi beklemiyorum."

Trahern, "Tüm bunlara istemedim neden olduğuna inanıyorum." dedi Katla'ya. "İntikam almak istemeni de anlıyorum ve sana hak veriyorum ama hatan yüzünden insanlar öldü, evlerinden oldular."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Katla. "Sebepl olduğum acılar için çok üzgünüm. Cezam neyse çekmeye razıyım."

"Yaptığın şey yanlış," dedi Trahern sonunda. "Ama bir karar vermeden önce Huskald ve Dagmar'la da konuşmak istiyorum." Dönüp Gunnar'a baktı genç adam başını salladı. O da Trahern'le aynı fikirdeydi.

"Dagmar'a haber gönderirim yarın burada olur."

Reis Dagmar, ertesi gün Katla'nın itirafını dinlediğinde, öfkeyle utanç karışımı bir ifade belirdi yüzünde. Saatler süren tartışmanın ardından Katla'ya verilecek cezanın ne olacağı konusunda fikir birliğine ulaşmışlardı.

Katla, ölüm cezasına çarptırılmayacaktı ama artık O'Reillyler'in arasında yaşayacaktı böylece sebep olduğu acıları, yıkımı her gün hatırlayacaktı. O'Reillyler'e verdiği zararı telafi etmek için çalıştığı sürece yaptıklarından kimseye bahsetmeyeceklerdi.

"Onlarla birlikte yaşayacak, onlarla birlikte çalışacaksınız," dedi Dagmar. "Hayatının sonuna kadar bir daha aramıza dönemeyeceksin. Yıkımına neden olduğun şeyleri, yeniden kurmaya adayacaksın kendini." Ardından Hoskuld'a döndü. "Kararın öngörülen şartlara uymasından sen sorumlusun."

Trahern, cezanın adil olduğunu düşünmüştü. Viking reisten çok hoşlanmıyordu ama adamın adil bir lider olduğunu da göz ardı edemedi. Bir çeşit sürgün cezası vermişti Katla'ya ama en azından yaşayacak bir yeri olacaktı ve kanunsuz damgası yitip, saldırılara açık olmayacaktı.

Görüşme sona erip, Gunnar'la birlikte kulübeden çıktıklarında, kardeşi ona döndü. "O'Reillyler'in yeni bir lidere ihtiyaçları var. Reisleri olarak onlara katılmayı düşünür müsün?"

"Ben O'Reilly değilim."

"Ama karın O'Reilly ve Dalratalar ile evlenen çok sayıda O'Reilly var. Kendisini hem bir İrlandalı, hem de Viking sayan bir adam, onlar için çok uygun bir lider olur."

Trahern bir klana liderlik etmeyi daha önce hiç düşünmemiştir. Kendini her zaman bir MacEgan olarak görmüştü ama Dalrata kanı taşıyordu. İrlandalılarla, Vikingler arasında bir köprü oluşturup, insanları bir araya getirebilirdi.

"Dalratalar ve O'Reillyler beni kabul ederlerse, neden olmasın?" Reis olmanın sorumluluklarını istediğinden emin değildi ama onu seçtikleri takdirde bu insanlara liderlik edebileceğinden emindi.

"Hoskuld'a kardeş olduğumuzu söyleyecek misin?" diye sordu.

Gunnar başıyla onayladı. "Bilmek isteyecektir. Katla'nın bütün yaptıklarından sonra bu ona iyi bir teselli olur." Az ileride Jilleen'le konuşan Morren'i işaret etti genç adam. "Burada, kardeşle birlikte kalabileceğini öğrenmek, eminim karını da mutlu edecektir."

Trahern artık hiç bir şeyden emin değildi. En azından karısı söz konusu olduğunda. Trahern'in kararı aralarında bir uçuruma neden olmuştu sanki ve her geçen gün daha da büyüyordu. O geceden sonra Morren'le hiç birlikte olmamıştı. İlk günlerde Morren onu baştan çıkartmak için elinden geleni yapmıştı ama Trahern içini yakan ateşe rağmen ona sahip olmamıştı. Sevişmeleri dokunuşlarla, öpüşmelerle sınırlı kalmıştı. Bir süre sonra Morren pes etmiş ve içine kapanmıştı.

"Gidip iyi haberi verelim," dedi Trahern endişelerini kafasından uzaklaştırmaya çalışarak. "Sen ne yapacaksın? Nereye gideceksin?"

"Bir yere gitmiyorum," dedi Gunnar sırtarak. "Burada kendime bir kulübe yapacağım ve içini güzel kadınlarla dolduracağım." Birden yüzü ciddileşti ve Trahern'i dürttü. "Kadın demişken, sanırım kendi kadınına ilgilensen iyi olacak."

Morren, bir eli karınında diğeri kulübelardan birinin duvarına dayanmış duruyordu. Yüzü kireç rengindeydi.

Hemen karısının yanına koştu genç adam. "Ne oldu? Neyin var?" diye sordu endişeyle.

"Acıyor." Korku dolu gözlerle genç adama baktı. "Önceki gibi." Acıyla haykırarak iki büküm oldu ve karına sarıldığını gördüğünde Trahern, ne demek istediğini kavradı.

"En son ne zaman adet gördün?" diye sordu dehşet içinde. Bu olamazdı. Olmamalıydı.

Morren başını iki yana salladı. "Görmedim. Evlendiğimizden beri adet görmedim."

Trahern'in bedeni buz kesti adeta. Morren onun çocuğunu taşıyordu ve bir an önce bir şey yapmazsa bebeği kaybedecekti.

O anda hissettiği korkunun bir tarafı yoktu.

~ Yirmi Üçüncü Bölüm ~

TRAHERN, Morren'i kucağına alıp en yakındaki kulübeye taşıdı. Morren, dayanılmaz sancıya rağmen bebeğinin hayatı için dua ediyordu içinden. Bu bebeği her şeyden çok istiyordu.

Trahern, onu dikkatle şiltenin üzerine yatırdı. Boylu boyunca uzandığında sancısının biraz da olsa hafiflemeye başladığını hissetti Morren. Dizlerini kaldırdı ve derin soluklar alarak sakinleşmeye çalıştı. En azından kanaması yoktu. Bu iyiye işaretti değil mi?

Sancısı da dayanılmaz boyutta değildi artık ama kocası, her an bayılacakmış gibi görünüyordu. Rengi solmuştu ve gri gözlerinde korku vardı.

"Şimdi daha iyiyim," dedi genç kadın. "Sancım biraz azaldı."

"Ne kadar zamandır biliyorsun?"

"Bilmiyordum. Adet görmeyince, o kadar şiddetli bir kanamdan sonra normal olduğunu düşündüm." Ona dokunma ihtiyacıyla kocasının eline uzandı.

"Bir daha sana asla dokunmayacağım," dedi Trahern hışımla. "Bütün bunlar benim suçum."

"Trahern, bu her şeyden çok istediğim bir şey. Sevdığım adamın çocuğunu taşımaktan daha güzel bir şey olamaz."

Trahern, genç kadının yanına oturup, elini avuçlarının arasına aldı. "Acı çektiğini görmeye dayanamıyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadı Morren. Gri gözlerdeki korku, onu kaybetmekten ne kadar korktuğunu açıkça belli ediyordu. "Eğer gerçekten anne olmak için bir şansım varsa ve senin çocuğuna sahip olacaksam, her şeyi göze almaya hazırım."

"Her ne olursa, olsun," dedi genç adam boğuk bir sesle. "Seni bırakmayacağım. Yanında olacağım." Yavaşça yanığını okşadı. "Seni seviyorum Morren."

Morren, içinin bir anda büyük bir umutla dolduğunu hissetti. "İyi olacağım Trahern, gerçekten."

"Umarım haklısındır." Korkusunu halen tam olarak üzerinden atamamıştı Trahern. Uzun bir süre de atabileceğini sanmıyordu. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Şifacıyı çağırمامı ister misin?"

Morren başını iki yana salladı. "Tek istediğim evliliğimizin eski haline dönmesi. Daha fazla bu şekilde yaşayamayız. Bu ikimizi de incitiyor."

Mevsimler geçti, tohumlar yeşerdi, sıra sıra filizler, tarlalarda boy gösterdi. Geçen her mevsimle değişim yaşayan sadece doğa değildi. Morren'in karnı geçen her günle birlikte daha da büyüdü.

Trahern, karısı için endişelenmekten artık doğru dürüst uyku uyuyamıyordu. Yazın sonlarına doğru Connor'ın karısı Aileen'e haber gönderdi. Morren'in doğumdan sağ salım çıkmasını sağlayacak biri varsa o da Aileen'di.

"Korkunç görünüyorsun," dedi Connor, genç adamı baştan aşağı süzerek. "O'Reillyler'in reisi olmak bu kadar kötü mü?"

"Değil. Sandığımdan kolay olduğunu da söylemeliyim," cevabını verdi Trahern. "Tabi Gunnar'la Hoskuld, çok yardım ettiler. Aslında

geniş bir aileye bakmak gibi bir şey. Sorunları çözüyorsun, kavgaları ayırıyorsun ve ihtiyaçlarını karşılıyorsun.”

“Baba olmak gibi,” dedi Connor gülümseyerek. “Ve senin iyi bir baba olacağından en ufak bir şüphem yok.”

Trahern bebeği çok fazla düşünmemeye çalışıyordu. Karısının doğumu sağ salım atlatmasından başka bir şey istemeye korkuyordu.

“Buna nasıl dayanıyorsun?” diye sordu aniden. “Morren’i doğum yaparken düşünmek bile beni dehşete düşürüyor. Onu o şekilde acı çekerken görmektense kolumu kesmeyi tercih ederim.”

“Gerçeği istersen,” dedi Connor. “Şu dünyada beni, Aileen’i doğum yaparken izlemekten daha fazla geren ve korkutan bir şey yok. O anda, hep en kötü şeyler geliyor aklına. Ama her nasılsa, çocuğunu kucağına aldığında, hepsini unutuyorsun. Tarifi imkânsız bir duygu. Paylaştığınız sevginin canlı kanlı bir kanıtını tutuyorsun kucağında. İkizden bir parça, yüzünde kendini ve onu görüyorsun.” Trahern’in omzunu tutup hafifçe sıktı. “Atlatacağın kardeşim. Sadece birkaç saat daha sık dişini.”

“Birkaç saat mi?” Trahern merakla kardeşine baktı. Ne demek istediğini anlamamıştı.

“Evet. İlk bebeğin doğumu çoğu zaman daha uzun sürer ama...”

“Morren bugün mü doğum yapıyor? Tanrı aşkına neden kimse bana bir şey söylemedi?” Connor’ın yüzündeki sınırtışı tek bir yumrukla silmek istiyordu.

“Aşın tepki vereceğinden dolayı olabilir mi? Aileen’in sabahatan beri Morren’in yanından hiç ayrılmadığını fark etmedin mi?”

“Sohbet ettiklerini sanıyordum ikisi de bebeğin doğacağını söylemedi,” Connor’ın elinden kurtulup kulübenin yolunu tuttu.

Morren, yüzünde gergin bir ifadeyle yataкта oturmuş derin derin nefes almaya çalışıyordu. Gözlerini açıp Trahern’i gördüğünde dudakları yorgun bir gülümsemeye kıvrıldı. “Merhaba Trahern.”

“Bana söylemeden sessizce acı çekmeyi mi planlıyordun?”

“Son sancıyı sessiz atlattığını söyleyemem,” dedi Morren. “Ama seni endişelendirmek istemedim. Her şey yolunda.”

Trahern dik dik Aileen’e baktı.

“Endişelenecek bir durum yok,” dedi şifacı. “Bebek akşama kadar...” Morren inleyerek gözlerini kapatınca Aileen, konuşmayı bir kesip tüm dikkatini ona verdi.

Morren, örtülere sımsıkı yapışmış, yüzü acıyla kasılmıştı. Genç adam, çaresiz yanına koştu.

“Sakın bana dokunma,” dedi Morren hırçın bir sesle.

Aileen kendini tutamayıp güldü. “Üzerine alıma Trahern ama doğum yaparken, son şey bir erkeğin sana dokunmasıdır.”

Morren eline uzanıp “Özür dilerim,” dedi soluk soluğa ve sancının etkisiyle elini öyle bir sıkı ki Trahern bir an parmakları ikiye ayrılacak sandı.

“Bunu sana bir daha asla yapmayacağım sevgilim,” diye söz verdi ona. “Böyle bir acıya tekrar katlanmak zorunda kalmayacaksın, sana söz veriyorum.”

Sancının şiddeti azalıp, biraz rahatladığında Morren gözlerini açtı ve kocasına son derece öfkeli bir bakış attı. “Bu bebek doğduktan sonra benden uzak durmayı aklından bile geçirme. Ben ne zaman istersem yatağımı paylaşacaksın.”

Connor’la Aileen, artık açıkça gülmeye başlamışlardı.

“Morren ben...”

Morren yeni bir sancıyla kasılırken belki de hayatında ilk kez küfür etti. “Hepsi senin suçun ve iyileştirmede, kendini affettirmek için ne istersem yapacaksın. Ben yatağında bir aziz istemiyorum, gerçek bir koca istiyorum MacEgan!” diye bağırdı.

Aileen, genç kadını muayene edip, “Doğum düşündüğümüz kadar uzun sürmeyecek,” dedi. “Trahern, arkasına geç.”

Sonraki birkaç saat, hayatının en korkunç saatleriydi. Morren doğum sancılarıyla kıvranırdı, onu ne kadar çok sevdiğini söyledi. Her çılgıncı içinden bir parça kopardığı halde ona Lugh ile Dagda’nın hikâyesini anlattı. Morren, çocuklarını doğurmak için acı çekerken, ona sarıldı, öptü ve yanından bir an olsun ayrılmadı.

Oğulları dünyaya geldiğindeyse her şey silinip gitti aklından. Ne korku kaldı, ne acı. Sadece tarifi mümkün olmayan bir mutluluk ve coşkuydu hissettiği.

Hasat zamanı gelmiş, sonbahar etkisini iyice göstermeye başlamıştı. Avcı kulübesinin arkasındaki küçük mezarın başında durdukları, Trahern, oğlunu karısının kucagından aldı.

Morren'in ektiği funda çiçekleri yaz boyu mezarı süslemişti ama sonbaharla birlikte solmaya başlamışlardı. Morren dizlerinin üzerine çöküp, kurumuş çiçekleri yaprakları temizledi mezarın üzerinden ve sessizce dua etti.

Tekrar ayağa kalktığında gözleri nemliydi. "Onu kucagiya bile almadım ama yine de özleyorum," dedi hüzünlü bir sesle.

Trahern, karısına sarılıp kendisine çaktı ve dudaklarını alına bastırdı. "Bizi bir araya getirdi," diye mırıldandı. "Bize hediyelerin en büyüğünü verdi."

İlan, babasının kollarının arasında uyurken, Morren parmak uçlarında yükselip öptü kocasını. "Hadi içeri girelim," dedi Morren ve baştan çıkarıcı bir tavırla gülümsedi. "İlan bir süre daha uyur. O uyanana kadar seni ne kadar çok sevdiğimi göstermek istiyorum."

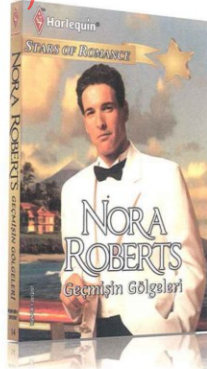
Trahern, bebeği yatıracak uygun bir yer ayarlarken Morren elbiselerini çıkarttı sessizce. Kocasına ona döndüğünde, içliğin yakasındaki bağcıyı çözüp, omuzlarında aşağı sıyırdı. İnce kumaş vücudundan kayıp, ayaklarının üzerine yığılırken Trahern arzu dolu gözlerle onu izliyordu.

Hızla kıyafetlerini çıkarttı ve karısını kollarının arasına alıp yatağa taşıdı. Sözcükleri kullanmak yerine elleriyle, dudaklarıyla anlattı hislerini, Morren'i ne kadar çok sevdiğini söyledi tekrar tekrar. Sonunda tek vücut olduklarında da "Sen, benimsin Morren," dedi soluk soluğa. "Ben de senin. Sonsuza dek."

"Sonsuza dek," diye söz verdi Morren bütün kalbiyle.

SON ROMAN

Bu Ayın Starı

NORA ROBERTS

GEÇMİŞİN GÖLGELELERİ

BAYİNİZDEN

İSTEYİN...

NORA ROBERTS - GEÇMİŞİN GÖLGELELERİ

Shelby bir an durdu. "Sen İrlandalı olamazsın, değil mi?"

Alan başını hafifçe salladı. "İskoçyalıyım."

"Yüce Tanrım! Ben de böyle..."

Bu kez şaşırma sırası Alan'daydı. Kadehini ona doğru kaldırarak "Eski düşmanlıklara o zaman..." dedi. "Hiç şüphe yok ki atalarımız birbirlerini gayda ağıtlarıyla boğazlamışlardır. Ben MacGregor klanındanım."

Shelby'in yüzü aniden soldu "Sana vakit ayırdığımı büyükbabam Campbell bir bilse... Lânet olası, çılgın MacGregor'lar... Sen, sen Alan MacGregor, Massachusetts Senatörü değil mi?" Çok eski yıllara dayanan aileler arası düşmanlık bile gerçek aşkın karşısında duramazdı. Alan MacGregor bunu Shelby Campbell'e ispatlamaya kararlıydı.

Shelby, yakışıklı Senatör MacGregor'a yoğun bir ilgi duyduğunu kabul ediyordu ancak ona âşık olma riskini göze alamıyordu. Çocukluğunda yaşadığı korkunç travma nedeniyle Shelby, kendi babasının ayak izlerini takip etmeye niyetli olan bir politikacıya âşık olamaz ve onunla asla evlenemezdi.